

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 1. Siječanj 1896. God. V.

izlazi svakoga mjeseca jedanput, i stoji na godinu 24 novđ.; za one, kojima se u kući donosi ili polatom šalje, 36 novđ.

„Glasniku Presv. Srca“.

opet evo glase vam nosim
Božanskog Srca, tim se ponosim.
Godina *peta* kako ja idem,
Mile i drage sve da obidem.

Veselo hodih četiri ljeta,
I nasto eto godina *peta*.
Što sad mi radit? Što i do sada.
Glase mi nosit' do stara, mlada.

A što je u njem, da ti je znati?
Uzmi i čitaj, pak ćeš saznati.
L'jep je izvana; l'jepo mu ime;
Božansko Srce u svezi s njime.

Jest, on ti zbori o Srcu tomu,
O vel'koj dobroti iz njega svakomu

Skazanoj toli premnogo puta:
Tjela i duše rana presta ljuta.

Dat ćeš ti ovaj i drugom, brate,
Glasnik, da čita i on da znade,
Što lijepo, dobro on nama veli;
Božansko Srce svima što želi.

Pak će i drugi uzet' si to blago
Cjene neznatne, vr'jednosti predrago;
Iz njeg će učit' štovati svatko
Isusa Srce milo i slatko.

Štijuć pak njega na zemlji ovoj
Mir ćeš si steći dušici svojoj;
Na drugom pako svijetu tamo
Isusa Srce uživat slavno.

To su vam evo željice moje,
Početkom ove godine nove.
Držite Glasnik Božanskog Srca,
Jer svakog dobra u njem je klica.

Donat Vidak R. Sv. Fr.

Siječanj — posvećen štovanju sv. Djetinstva Isusova.

Imjesecu siječnju predočuje nam sv. Crkva više dogadjaja iz Djetinstva Isusa Krista. Na mlađi Božić (t. siječnja) sjeća nas sv. Crkva, kako je Mali Isus osmi dan, pošto se rodio, obrezan bio, i tada prvi put krv svoju za nas prolio. U nedjelju poslije mladog Božića spominje sv. evangjelje, kako se sv. Josip s Božanskim Djetetom i s Majkom njegovom po zapovijedi Angjelovoju vratio iz Egipta u Nazaret. Na Bogojavljenje (6. siječnja) čitamo u evangjelu, da su sv. tri Kralja došla s Istoka, te se poklonila Malenome Isusu kano Bogu-Čovjeku. Opet u nedjelju iza Bogojavljenja podsjeća nas sv. Crkva, kako je dvanaestgodišnji Isus o vazmu pošao u Jerusalem. Kada se svršiše blagdani, osta Isus u hramu, a roditelji mu nijesu znali za to. Po tom nam u kratko predstavlja skrovit život Isusov u Nazaretu, gdje je Isus napredovao u dobi i milosti kod Boga i kod ljudi, te bio roditeljima poslušan.

Pošto nam dakle sv. mati Crkva u siječnju prikazuje dogajaje iz Djetinstva Isusova, to je sasmosto pravo i dostojno, da mi u siječnju štujemo baš Djetinstvo njegovo.

Pa doista mnogi bi Sveci najvoljeli razmatrati upravo tajne Djetinstva Isusova. A da je ta vrst pobožnosti Bogu osobito mila, dokazom je i to, što se Gospodin Isus mnogim Svecima ukazao baš u podobi Djeteta. Evo primjera.

Kad je sv. Franjo Asiski u Šumi kod Grecia na Božić prvi put postavio jaslice, vidješe braća njegova, gdje mu se ukazalo Božansko Djetešće. Za sv. Antuna Paduanskog znamo, da je jednom moleći se u samotnoj sobici video Dijete Isusa. Sv.

Feliks u ukazao bi se Mali Isus često puta u crkvi na oltaru. Sv. Josip Kalasankcij vidi Maloga Isusa dok je molio na koru svećeničke časove (brevijar). Sv. Laurenciju Justiniani-u prikazao se Mali Isus u sv. hostiji baš na sami Božić. Sv. Edmund vidje Maloga Isusa na livadi i. t. d.

Pa i Bl. Dj. Marija znala je položiti Maloga Isusa na čiste ruke gdjekojim Svecima, da bi ga ovi grlili i milovali. Na taj je način Majka Božja usrećila sv. Bonifaciju, sv. Hugu, sv. Arnulfa, sv. Stanislava Kostku, sv. Kajetana, sv. Bernarda, sv. Franjku Rimsku itd.

Štovanje i promatranje Djetinstva Isusova pobudit će nas, da Isusu uzvratimo ljubav, te se povedemo za divnim krijeponstima njegovim. Baš time, što je Isus sašao s neba i čovjekom, dà slabim Djetetom postao, ukazao nam je ljubav neizmjernu. A koga da to ne potakne, te i on ne uljubi Boga svoga?

Od Maloga Isusa možemo se naučiti najljepšim krijeponstima: poniznosti, siromaštvu, strpljivosti, poslušnosti, ljubavi k bližnjemu i. t. d.

Kako dakle da sprovedemo ovaj mjesec — štujući sv. Djetinstvo Isusovo?

1) U jutarnjoj molitvi pridodajmo moliticu i k Božanskому Djetešcu; makar ga i samo kratko zazvali, da nam bude u pomoći. — 2) Svaki dan, ako ikako možemo, pogjimo k sv. misi; i to na ove nakane. Prvog tjedna: u zahvalu što je Isus za nas postao čovjekom. Drugog tjedna: molimo, da bismo svegj napredovali u mudrosti i milosti kod Boga i ljudi. Trećeg tjedna: molimo za spas mladeži. Četvrtog tjedna: molimo za nevoljnju pogansku djecu. — 3) Bilo bi veoma korisno, kad bismo n. pr. od 16. do 24. siječnja činili Devetnicu na čast Malome Isusu. Koji to čine, dobivaju oprost od

jedne godine. — 4) Trsimo se u ovom mjesecu na-
sljedovati Maloga Isusa u njegovim krje postima;

Sv. tri kraja

poniznosti, strpljivosti, poslušnosti, krotkosti i. t. d.
— 5) Kad Mali Isus već od poroda svog u štalici
trpi siromaštvo, golotinju i druge nevolje, dajmo i mi

što god barem za nj trpimo, zatajimo sami sebe...
— 6) Da bismo dužno štovanje iskazali Malome Isusu
pobrinimo se — koliko možemo — ovoga mjeseca
za s i r o m a š n u djecu. *Koji prime jedno dijete
takovo u ime moje, mene prima.* (Mat. 18, 5) — 7)
Roditelji neka si djecu ovoga mjeseca često u molitvi izruče Malome Isusu; neka si djecu potaknu, da
ona uštiju Maloga Isusa; neka si djeci često predoče
primjer Isusov, jer je to Dijete — po riječima sv.
Bonaventure — najsavršeniji izgled svekolike svesti.
— 8) Roditelji neka si djecu upišu u Djelo
sv. Djetinstva; neka im dadu za to potrebit novac
(svakoga mjeseca 2 novč.); neka si djecu poduče,
kako će s tjelesnom milostinjom Božanskomu Djetu
prikazati i žrtve duhovne svladajući i zatajeći sami
sebe, budući poslušni, čedni itd.

Molitva Malome Isusu.

Zdravo, Isuse Mali, živote, slasti i ufanje naše,
zdravo! K tebi, u štalici rojenome, vapimo prognani
sinovi Evini. K tebi uzdišemo u ovoj suznoj dolini.
Svrni dakle, ljubavi za nas čovjekom postala, milo-
stivo svoje oko na nas. O blagosloveni plode utrobe
Marijine! Kako si se u umrlome tijelu, u jaslicama,
milostiv nama ukazao: tako nam se pokazi i poslije
ovoga jednog života, kada ćeš opet doći u slavi Oca
Boga. O blagi, o mili, o slatki Isuse Mali! Amen.

— *** —

Pravila za Djelo sv. Djetinstva.

(Po papinskom otpisu od 12. rujna 1877. i 13. trav-
nja 1878. ravnateljstvu u Solinogradu.)

1. S v r h a D j e l a s v . D j e t i n s t v a .

Djelo ovo nastoji oko spasenja nesretne po-
ganske djece i pribavlja joj milost sv. krsta i krš-
ćanski uzgoj; a kršćansku djecu posvećuje.

2. Učesnici

Ovoga djela mogu biti sva djeца netom krštena; zatim vjernici svake dobe. Zato imaju: a) moliti na dan jedanput «Zdravo Marijo» s dodatkom «Sveta Marija, moli za nas i za siromašnu neznabоšćad»; b) dati svakoga mjeseca 2, ili na godinu 25 novčića.

Propisanu malu molitvicu mjesto djece, koja još ne umiju moliti, obaviti će njihovi roditelji, ili drugi rogjací.

Siromašna djeca, koja ne smažu svaki mjesec 2 novč., ipak se smatraju učesnici, ako spomenutu molitvicu svrše i po mogućnosti što doprinesu. Prinosi se mogu i unaprijed, na pol ili na cijelu godinu datí.

3. Duhovne milosti.

U onim župama, gdje postoji Djelo sv. Djetinstva, svake se godine po dvije sv. mise služe i to: a) prva za žive učesnike sv. Djela, i to na koji mu drago dan između Božića i Svijećnice, u koje naime doba Crkva slavi sv. Djetinstvo Isusovo i poziv pogana na svetu vjeru; druga pak za pokojne učesnike i to koji god dan od druge nedjelje po Uskrsu do konca svibnja. b) u onim crkvama, koje su posvećene sv. Djetinstvu Isusovu, kao što je crkva u Betlehemu, Nazaretu, na Karmelu, Loretu itd., služe se svakoga mjeseca po dvije svete mise i to: jedna za učesnike i dobročinitelje sv. Djela, druga pak za nesretnu djecu, za čije je izbavljenje osnovano ovo Djelo. Zatim svakoga mjeseca; c) u istim crkvama još se druge dvije sv. mise služe, i to jedna za žive dobročinitelje, koji se napose preporučuju u molitve sv. Djela, druga za dobročinitelje pokojne. Povrh toga se u svim molitvama i svetim misama napose moli za kršćan-

ske majke, da sva njihova djeca dobiju milost sv. krsta. Isto tako se molí za mlađe učesnike sv. Djela, da dobro pripravljeni vrijedno pristupe k prvoj sv. pričesti, a zatim da ustraju u svojim dobrim odlukama.

4. Oprosti.

Oprosti, koje je podijelila Njeg. Svetost papa Grgur XVI. i Pijo IX. učesnicima: a) potpuni oprost svakomu učesniku, koji prisustvuje sv. misi, koja se služi za sve učesnike bud koji dan od Božića do Svijećnice; b) potpuni oprost dobiva svaki učesnik, koji prisustvuje sv. misi, što se služi bud koji dan od druge nedjelje po Uskrsu do konca svibnja za pokojne ušesnike. (Oba potpuna oprosta spomenuta pod a) i b) mogu dobiti i ona djeca, koja još prve sv. pričesti nisu primila; ali se zahtjeva, da se prije ispovjede i druge obične pogodbe ispune); c) potpuni oprost može se jošte dobiti: 1) na prikazanje Marijino, 2) na dan sv. Angjelā čuvara; 3) na dan sv. Josipa, 4) na dan sv. Fraaje Žavera, 5) na dan sv. Vinka Paul. — Sve ove potpune oproste mogu dobiti oni, koji se ispovjede i pričeste i pomole za širenje Djela sv. Djetinstva; d) učesnici mogu dobiti oprost od 7 godina i 7 četrdesetnica, kad god prime prigodom svečanosti sv. Djela svečani blagoslov, ako se ovaj po propisu podijeli; e) oprost od 40 dana mogu dobiti učesnici kad god bud djelom, bud riječju uznastoje Djelo sv. Djetinstva promaknuti ili potpomoći ili obraniti i po tom potaknuti na ljubav prema Božanskomu Djetetu Isusu i revnovanje za spasenje duša.¹⁾

¹⁾ Iz «Ljetopisa Djela sv. Djetinstva u biskupiji senjsko-modraškoj, t. kolovoza 1895.» — Zagreb, 1895.

Bl. Margareta Marija Alacoque.

U jutru novoga života.

Dosele pratijasmo bl. Margaretu na trnovom putu života u svijetu. Daj der, štoče dragi, da zavirimo sad za tihe zidine samostanske; pa da vidimo, kako je Spasitelj dragi i tamo opsipao miljenku Srca svog vanrednim milostima i dokazima ljubavi svoje.

Bl. Margareti bile 23 godine, kadno prekorači prag tihog samostana. A tek što zatvori za sobom vrata manastirska, kô da začu u dubini srca svog silan glas: Margareto, sveto je mjesto, na kojem stojiš; sveta moraš i ti da budeš! — Narod običavao u Paray-le-Monialu duvne od Pohoda Bl. Djevice Marije zvati naprsto «svete Marije». Margareta saznala za to i opet čula jače nego prije u srcu svom glas: Margareto, sveto je mjesto, na kojem stojiš; svete su sestre, među kojima živeš; a ti? Hoćeš li ti jedina među svetima ostati nesveta? I kosnula se Margarete ova misao, štono se začu u srcu njezinu, i u tili čas urodi čvrstom odlukom: jest, na svetom sam mjestu, među svetim sestrama živem; nu ni časak ne ču, da počasim, uz milost Božju hoću i ja da se posvetim.

Ta čvrsta odluka bijaše regbi prvi korak Margaretin u jutru novoga života samostanskoga. Ali kako će doći do cilja? Znala Margareta dobro, da pravo kaže sv. Augustin, gdje veli: Ko umije pravo moliti, on umije i pravo živjeti. Dâ, ako hoću pravo, sveto živjeti, moram se pravo moliti, ovako zaključi Margareta, pa ode pravim putem glavarici svojoj, moleći je, neka je nauči obavljati nutarnju molitvu, ili razmišljati. Glavarica upoznala do skora, da je srcem učenice njezine, otkako je prvi put zakucalo,

vanrednim načinom upravljao Gospodin, pa se po-
boja, da ne bi u tom Božjem djelu štogod pokvarila.
Za to će Margareti jednostavno: Znate šta, idite
k Spasitelju svom; stanite pred nj, pa mu recite:
evo, Spasitelju moj, ja sam pred tobom kô razapeto
platno pred slikarom. Margareta istina ne bijaše ra-
zumjela riječi glavarice; ali poslušnost bijaše joj nada
sve, i zato učini prema riječi njezinoj. A dok klečaše,
razmišljajući nerazumljivu riječ učiteljice svoje, pred
Isusom, začu na jednom glas u srcu svom: Evo,
kćeri, razapeto platno tvoja je duša; na tom platnu
naslikat ću, odstranivši svaku i najmanju ljagu pogre-
šaka, gorku muku svoju. I u taj mah pričini se bl.
Margareti kô da je Spasitelj dragi izvadio iz njezinog
srca svako nagnuće i svaku želju, osim jedne: da ga
sve više i više ljubi, i sve više da za nj trpi.

Jest ljubav i trpljenje bijaše regbi sav život
Margaretin; to bijaše i put, kojim se dovinu vanrednoj
svetosti. Žarko je plamtjela ljubav Božja u srcu nje-
zinom; a zato bijaše i nezasitiva njezina želja za
trpljenjem. Svaki se čas domislila opet novoj kojoj
vrsti trapljenja; pa bi onda znala otici glavarici te
je zamoliti, ne bi li smjela ono, što je zamislila i
izvesti. Naredbe glavarice svoje točno bi vršila; tâ
znadijaše predobro, kako visoko cijeni Gospodin pos-
lušnost. Samo ju jednoć prevari njezina revnost, te
je neko pokorničko djelo dulje obavljala, nego joj
bi dozvoljeno. Nuto odmah je stigla i kazna. Dok
bijaše još zaokupljena djelom tim pokorničkim, ukaza
joj se utemeljitelj Reda njezina, sv. Franjo Saleški,
pa će joj ozbiljno: »Kćeri moja, zar misliš, da ćes
Bogu omiljeti, prekoračiš li megje poslušnosti? Po-
slušnost glavni je temelj ove zadruge, a ne pokornička
djela. I zapamtila si Margareta tu strogu opomenu
oca svoga.

Prošla tri mjeseca otkako se Margareta posve-

tila samostanskome životu, i nadošao dugo željkovani dan sv. Ljudevita, 25. kolovoza 1671. Taj dan imala ona primiti redovničko odijelo. Ko će opisati radost i veselje, koje obuze to nevino srce, kadno se tim svećano zaručilo sa Spasiteljem svojim. Margareta sama kaže, da joj reče Spasitelj, da je to dan duhovne zaručke njihove.

Margareta postala dakle novakinjom. Promijenilo se koješta, samo je jedno ostalo: ostala je ljubav, ostalo trpljenje. Dapaće, kadno se jednom Margareta opet prikazala Spasitelju svom kano potpuna žrtva, reče joj zaručnik njezin: »Drži na pameti, da se hoćeš zaručiti s razapetim Bogom. Zato mu se moraš sasvijem upriličiti i odreći svake naslade ovoga života. Ta ne ćeš više uživati veselja, kojeg ti ne bi ogorčio križ moj.« — I opet joj reče, neka ostane na križu, koji će joj on poslati dodav: »Bit će ti katkada tako teško, te ne bi uzdržala, da ti ne pomogne jaka ruka moja.«

Dvije se osobito zgode pružile, gdje je Margareta i jače nego obično osjećala gorčinu križa. Od rane mladosti već ne moguće podnijeti nekoga jela. A da to ne bijaše možda puka razmaženost, vidi se odatile, što su kod kućekušali dijete i prevariti, samo da se tom jelu priući. Nu svi pokusi ne imagaju druge posljedice, nego da je djevojka oboliela. Brat Margaretin, znajući za tu slabost mile si sestre, zamoli glavaricu, da je nikada ne sili tim jelom. Ali su putovi providnosti Božje čudnovati. Nekog se dana dogodi, te su slučajno postavili pred Margaretu ono jelo. Ona pomisli, da je volja Božja, da se sada svlada, i odmah se dade junački na posao. Nu bavava htjede nadmudriti slabašnu narav; da joj ne pritekoše u pomoć, bila bi se jadna onesvijestila. Ali sada se tek za pravo raspali u srcu mlade junačinje odvažna srčanost: Bože moj, stade vapiti Go-

spodinu, zar mi ne ćeš dati snage, da ti se žrtvujem potpuno, bez iznimke? Zar mora još biti u meni slabost, koje nijesam svladala? Da, svladat ću se, ili ću umrijeti! I svladala se. S dozvolom glavarice tako je dugo jurila na svoju narav, dok joj ova napokon ne podlegne.

Nu još je jedan bojak morala biti bl. Margareta. Bio taj prividno blaži, ali ipak kud i kamo dugotrajniji od prvoga. Osjećala naime Margareta preveć veliku ljubav prema jednoj od svojih sestara, koju je štovala radi pobožnosti i svetosti. Sve da je i bila dobra i sveta ljubav ova; opet znade svaki koji je iole iskusan u duhovnome životu, da takova posebna ljubav može naškoditi općenitoj ljubavi, koja valja da vlada među svim članovima iste zadruge. Zato i pokaza Spasitelj zaručnici svojoj, da mu se vanredna ljubav njezina prema jednoj sestri ne mili. Nu bilo, da je teže nadvladati nagnuća srca, ili da je Srce Božansko htjelo tom pobjedom, koja bijaše to sjajnija, što se morala Margareta dulje za nju mučiti, osigurati učenicu svoju proti napastima, u koje bi je kašnje moglo zavesti njezino mekočutno srce. Ovaj put dopusti Bog, te bijašna novakinja manje vjerna nego kod prijašnje zgode. Tri puna mjeseca borila se i nadbila, dok joj napokon Spasitelj u molitvi ne pokaže, da ono što u preveć obilnoj mjeri daje sestri svojoj, oduzimlje ljubavi, koju je njemu dužna; pa da će ga ovako prisiliti, da zaustavi tok svojih milosti i da se od nje udalji, budući da se ona udaljuje od njega. Tu bijaše dosta: vrijegjati zaručnika svog nije htjela Margareta. Onaj čas prekine i ovu zadnju nit, koja ju spajala sa svijetom, pa makar joj srce krvarilo.

Odvražno zakročila Margareta u jutru novoga života putem savršenstva. Je li čudo, što se popela do vrhunca svetosti?

Pričest maloga Crnea.

iječ Božja ne može biti bez ploda. Isus reče, da *što je sakriveno od mudrih i razumnih ovoga svijeta, bit će otkriveno malenima*. Tako se zaisto i dogaja svuda dan danas u Crkvi Božjoj. Koliki izmed odraslih kršćana, a možda i službenika svetišta, osjećaju slatkost i ljubeznost presvete pričesti? koliki se razgovaraju s Bogom u ovaj najsvečaniji i najdragocjeniji čas? A i mladići i dječaci rogjeni, othranjeni i odgojeni u krilu svete majke Crkve, živući u Europi, u Italiji u središtu kršćanstva, usrijed sjajnosti vjere i vjerskih otajstva, s kakovom pobožnošću stupaju k presv. sakramantu? s kakovim plodom primaju presvetu pričest? Oh! sigurno je, da novoobraćenici u Africi, koji su tek nješto svjetla vjere primili; ovi crni mladići puno natkriljuju u pobožnosti i gorljivosti mnoge starije kršćane. Puno ima ganutljivih prizora, koji to dokazuju.

Izmegju mnogih o. Matija Dier, misionar u Istočnoj Africi, pripovijeda, kako veliko veselje čute mali Crnci, videći da je dragi Spasitelj izabrao si stanovište i u njihovoј rogjenoj zemlji, gdje je nedavno sagragjena katolička crkvica. Ovi dječaci Crnci svojevoljno dolaze k misionaru, i traže od njega dozvolu, da provedu dan klanajući se presv. sakramantu. Po dvojica izmjenice mole pred presv. sakramentom po pol sata; pa kada se izredali znova će otpočeti. A mole tako sabrano i gorljivo, te bi se morali zaštiti od njih mnogi bijeli dječaci evropski.

Herman, veoma ljubezan dječak, bijaše uvijek

veseo i radostan u dan sv. pričesti. Jednoć ga pozove misionar i upita ga:

— Nu de Hermane, pripovijedaj mi, što ti govorиш dobrome Isusu, kada on dođe u tvoje srce u presv. pričesti?

Herman odgovori. Ja velim: Oče moj, Isuse Kriste! očisti moje srce; kada umrem, hoću da budem s tobom u raju.

— A što tebi Isus veli, kada je u tvom srcu?

— On veli: Hermane, budi dobro dijete! Budeš li dobro dijete, ja će ti očistiti srce.

— A što ti na to dobrome Isusu?

— Ja velim: Moj Isuse! učini dobrim moga oca; očisti srce moga oca i moje majke.

— A što odgovara na to Isus?

— On veli, da će biti u srcu moga oca; i kad otide u raj, da će sve vidjeti. Osim toga veli: ja sam očistio srce tvoje majke; ono je dobra majka.

Eto pričesti crnoga dječaka! Tako Bog opći s malenima i priprostima i objavljuje se onima, koji su ponizna srca; otpušćajući praznih ruku one, koji se grade mudri i veliki.

Marin Galović.

— * * * —

Dopis¹⁾.

Nijemci, 6. X. 1895. — (Uvedenje bratovštine Presv. Srca Isusova)

Pokle nabavismo milodarima kip Presv. Srca Isusova i zastavu (oboje stoji nas 89 for. 40 nov.) te pošto se je bratovština sjedinila sa prabratovštinom Presv. Srca u Rimu; odlučismo prve nedjelje listopada, na dan Gospine krunice, svečano životu privesti bra-

¹⁾ Radi prečišća gradiva zaostalo (Op. uredn.)

tovštinu Presv. Srca Isusova. Nikad zgodnijeg dana. Na divni Majčin dan još divnije se društvo u čast Presv. Srca Božanskog joj Sina uvagja.

Sve što u župi diše katoličkim duhom od nekoliko se je nedjelja samo Presv. Srcu molilo za lijepo vrijeme, da svečanost prema našoj želji še ljepša bude. — U četvrtak, petak, subotu i nedjelju ispovjedali se članovi, pokle su neki Devetnicu, a drugi Trodnevnicu u čast Presv. Srca obavili. Dani tekli krasno, al uoči svetkovine nebo se namrgodilo pa stalo plakati; s njime zaplakasmo i mi misleć, svečanost nam neće po namisli ispasti. »Čovjek snuje, al Bog odregjuje« veli hrvatska poslovica. Pred sumrak ne stalo oblakā, svod se nebeski zaplavio. Mjesni članovi društva Presv. Srca Isusova u znak zahvalnosti pohrlili pred križ župne crkve, pa od sedme do devete ure molitvom se i pjesmom zahvaljivali Presv. Srcu na vadrini, uz pobožnu i poniznu molbu, da nam i sutra lijep udijeli dan. Natjecala se upravo M. B. molitvom, a crkveni otac M. R. pjesmom. Eh da si mogao, čitatelju, ma i iz podaleka pogledati pobožne duše sa gorućim svijećama u rukama, obasjane bliјedim mjesecčevim sjajem; i tebi bi se suze radosnice niz obraze krunile, ko i piscu ovijeh redaka. I ti bi s menom zavapio: dok je ovako po-božnog naroda, Presv. Srce Isusovo — Hrvatske napustiti ne će.

Ogranuo dan 6. listopada, vđar ko djetinja duša. Odzvonilo zvono pozdrav Gospin, topovi zgrmjeli, a naša srca čisto u njedrima poigrala. A i kako ne bi; osvanuo evo davno željkovani dan. Već prije prvog zvona kupio se pobožni svijet u crkvu moleć krunicu i pjevajuć pjesmicu, kad na jednom zazvoniše zvona. Evo procesije iz Podgradja. Jedva stadoše i opet se oglasiše: evo druge iz

top iza prvog zvona, a poslije drugog opet druga dva; al u crkvu već nijesi mogao. I zazvoniše sva zvona i grunuše svi topovi, a pred glavnim žrtvenik evo svećenika, da dozvolom preč, biskupskega Ordinarijata blagoslov ljepušastu bijele svile Presv. Srca s jedne, a Srca Bl. Dj. Marije s druge strane, zastavu. Blagosloviv ju uputiše se na čelu s križem i novo-blagoslovljenom zastavom u župni dom po kip Presv. Srca. Išli su kroz dvored uz pjesmu: »Pjevajmo braće kršćani.«

U dvored se poredala tih župnog doma školska mladež sa g. ravnajućim učiteljem te gg. učiteljima iz Novogsela i Podgragja te učiteljica iz Abševaca, a od njih do crkve katolički hrvatski narod. Kip iz župnog doma, pokriven bijelim pokrivalom, iznesoše četvorica katoličkih hrvatskih seljaka, od kojih je jedan i mjestni opć. načelnik, dok se je g. bilježnik sa mnogim opć. zastupnicima među ostalim pobožnim narodom za cijele službe nalazio. Ostala inteligencija nije našla za shodno priključiti se ovoj svečanosti. Presv. Srce proslijediti ju!

Idući kroz dvored uho, koje htjelo, čulo je uz pobožnu pjesmu i uzdahe: »Hvala ti, Bože, što sarai doživio taj dan.« A oko, koje je pozorno motrilo pobožni klečeći narod, opazilo je uz sklopljene ruke te micanje usnica radi molitve i suze u očima naroda. Bile su to suze radosnice i zahvalnice.

Pred velikim oltarom blagoslovio mjesni svećenik u ime Preuzvišenog g. biskupa kip, otkriv ga prije. Po blagoslovu podigoše ga na ramena, da se u procesiji po mjesnom šetaliju sa skupljenim narodom pronese. Suze, koje se prolije gledajući zastrti kip Presv. Srca, sad se podvostručše uočiv ga onako lijepa: mā samo što ne progovori! Naprijed je pred školskom mladeži križ sa crkvenim zastavama, za njima hrvatski seljaci i obrtnici, za ovima kip Presv. Srca

Novog sela; pa iz Gjeletovaca treće Grunuo Isusova, onda svećenik, za njim djevojke pjevajuć pjesme u čast Bl. Dj. Marije, za ovima zastava Presv. Srca, za njome članovi moleć krunicu, a za njima ostali pobožni puk, dok zvona neprestance zvone a topovi gruvaju.

Po procesiji postavio svećenik Presv. kip na oltar, popeo se na propovjetaonicu i rekao propovijed (o zastavi i dužnostima članova te njihovim pogodnostima i milostima), a pod službom Božjom pričestio narod, koji je za sv. pričest bio. Po podne bila i opet propovijed (uzrok, s kojeg je Presv. Srce zavrjedilo naše štovanje) u gotovo punoj crkvi, i prva večernjica. Članova se upisalo za ovo kratko vrijeme blizu 300, a po večernjici dogjoše i strani i domaći — čuvši propovijed — pa se u društvo upisaše.

Svečanost, uz nas župljane, uzveličaše mili nam i dobro došli pobožni gosti iz Abševaca, Lipovca, Ilače, Berka, Vasice, Ilaka, Vinkovaca te Vrbanje. Hvala im. Presv. Srce nagradit će ih.

Svim je našim gostima srce ostalo — po njihovim izjavama i riječima — kod nas, tadi mira, reda i pobožnosti, a osobito radi lijepog molenja te divnog notalnog crkvenog pjevanja. Nijesu mogli pojmiti, da proste hrvatske seljačke djevojke i snaše mogu ovako teške napjeve izvoditi. Sad se na svoje uši uvjeriše, da je to moguće. Nagje li se među čitateljima nevjerojni Toma, neka se izvoli do nas potruditi, pa će se na svoje uši o ovoj istini uvjeriti.

Tako se je kod nas u Nijemcima proslavilo uvedenje bratovštive Presv. Srca Isusova, što molim slavno uredništvo, da bi izvoljelo u dičnom nam »Glasniku Presv. Srca Isusova« objelodaniti.

Presveto pakо Srce bilo nam u životu a i na

smrtnome času u pomoći, te razgrijalo i druga srca,
e da se broj članova pomnoži. Ne bila mi želja glas
vapijućeg u pustinji!

Stjepan Dungjerović.

— → ← —

Kronika Presvetog Srca Isusova.

31. siječnja 1738. umrije — jedan veliki štovatelj Presv. Srca: Ivan Croiset D. L., rođen u Marsilji god. 1657. Bogoljubni ovaj svećenik bio je Bogom odabranou oruđje, da se pobožnost k Presv. Srcu većma raširi. On bio baš upraviteljem sjemeništa u Lyonu, kada mu dopadnu ruku spisi Klaudijsa Colombièrea, isповједnika bl. Margarete. To ga upoznalo s pobožnošću k Presv. Srcu.

Croiset s pravom mišljaše, da je ova pobožnost najbolje sredstvo te bi očuvao mlađice, njemu povjerene, od pogibelji, što upravo mladosti najviše prijete. S toga bi on često njima besjedio, koliko nas ljubi Bož. Srce, i koliko je opet ono ljubavi dostoјno zaradi neprocjenjenih vrlina svojih. Uspjeh mu bio divan. Mlagjahne ove duše doskora usplamtješe od ljubavi k Presv. Srcu, pa htjedoše, da i drugi zavole Gospodina našeg. Zato će oni silom navaliti na Croiseta, neka bi naštampao duhovne govore, što ih njima bijaše progovorio o Bož. Srcu, eda bi i drugi Presv. Srce spoznali i obljudibili, koji dosad ništa o njemu čuli nijesu. Što više, dvojica od njih ponudiše se, da će platiti tiskarske troškove.

I tako dobismo lijepu knjižicu Croisetovu o Presv. Srcu, koja je više puta otisnuta. Na taj se način ispunilo, što ista bl. Margareta proreče prije, nego li se Croise i upoznao s pobožnošću k Presv. Srcu Isusovu: biva da će on izdati jednu knjižicu¹, koja će

¹⁾ Prijevod te knjige imamo i na jeziku hrvatskom. Naslov knjizi jest: Pobožnost k Presv. Srcu Isusa Krsta,

vanredno puno doprinesti k raširenju iste pobožnosti. Od onda i uze maha u puku kršćanskome ova mila pobožnost.

Pa tko je bio, kime se poslužilo Božansko Srce, da bi se rasirila ta pobožnost? Mladež. O kada bi si tu istinu duboko u srce usadili roditelji i uzgojitelji! I sada još bi si Srce Isusovo osvojilo sre... mladeži naše! *U ustima male djece, i koja sisaju, činiš sebi hvalu.* (Psalm. 8, 3.)

Vjesnik.

— **Porečka biskupija.** U Poreču je o. M. Gatting prošastog rujna, privolom preuzv. g. biskupa Flappa, ustrojio dva središta Apostolstva molitve: jedno u stolnoj crkvi, a drugo u Zavodu čč. mm. Božje Proviđnosti. Ovo zadnje osobito za gospodične, koje s raznih razloga pohagaju onaj zavod.

Jošte ne minu mjesec dana, što su ta središta ustrojena, pa evo već krasno napreduju. Predstojnica Zavoda Božje Proviđnosti piše iz Poreča rečenom ocu.

Velečasni Oče!

U Poreču 8. X. 1895.

U nedjelju 6. o. mj. sakupile smo prvu sjednicu revniteljica Apostolstva molitve. Iza kratke molitve (dekade) i duhov. čitanja iz Croisetove knjige, dogovarale su se revniteljice, kako bi što uspješnije širile pobožnost k Presv. Srcu Isusovu, i drugarice svoje nagonile, te ih uputile, kako da što krjeposnije živu.

našega Gospodina. Napisao P. Croiset. Prevela dva svećenika vrhbosanske nadbiskupije. Zagreb 1883 i 1885. Dva sveska. Cijena je obim knjigama 76 nc. Mi tu knjigu opet toplo prepričamo.

Zaključiše za sada ovo: 1) Da će po mogućnosti što više širiti u gradu Apoštolstvo molitve u opće, a napose 3. stepen t. j. naknadnu sv. pričest; 2) da će se svi članovi Apoštolstva molitve pričešćati javno noseći ili medaljicu ili škapular Srca Isusova, revniteljice svoj posebni srebrni križić, što su ga od Vas doobile. 3) Da će se u zavodu ustrojiti katolička knjižnica, kano ustuk velikoj nemoralnosti, što se sve više i više u gradu širi čitanjem gnjusnih romana. 4) Da će napokon sakupljati potrebni novac za lijepi kip Srca Isusova, što će se postaviti u kapelici zavoda.

Po tom možete suditi, da su naše revniteljice veoma oduševljene za Presv. Srce Isusovo, i da će svojim marom stići mnogih i velikih zasluga.

Knjižnica je već ustrojena, a mi smo ju nazvali »knjižnicom Presv. Srca Isusova«. Dobile smo do sada na dar oko 60 dobrih knjiga; i nadamo se, da će nam Božansko Srce priskrbiti i drugih knjiga. Prekojučer došlo je na sv. pričest oko 60 djevojaka. Kako u stolnoj crkvi Apoštolstvo napreduje, to će Vam u svoje doba javiti preč. g. kanonik Rismundo. Vi se međutim molite dragomu Bogu, da nam dadne milost, te sve više i više širimo ovu milu pobožnost.

M. Josipa

Predstojnica MM. Bož. Prov.

— **Vel. o. Mihovil Gattin** D. J. u Kraljevici (Hrvatska), imenovan je za podravnatelja Apoštolstva molitve u Hrvatskoj, a upisao je do konca listopada 1895. u Apoštolstvo molitve 1699. članova.¹⁾

— **20. rujna 1895.** proslaviše u Rimu neprijatelji sv. Crkve 25-godišnjicu orobljenja sv. Stolice; no i vjerni sinovi sv. Oca pape tom prilikom još se većma pribiše uz velikoga zarobljenika u Vatikanu, Leona XIII. Evo kako članovi Apoštolstva molitve

¹⁾ Vidi Almanak Apoštolstva molitve 1896. str. 33.

jedino u nadbiskupiji napuljskoj (Italija) zasvjeđočiše ljubav svoju i odanost spram Namjesnika Kristova na zemlji. — 500 svećenika služilo je sv. misu za Leona XIII., a oko 45.000 bogoljubnih duša primilo je sv. pričest za sv. Oca. Druga dobra djela za dičnoga Leona XIII., prikazana onamo od 1. rujna: slušane sv. mise, sv. pričesti duhovne i sakramentalne, krunice, križni puti, sv. Ure, počasne straže, duhovna čitanja, djela samozataje i revnosti, strjelovite molitvice, ure sprovedene u šutnji i u poslu, pobjede nad glavnom strasti, pohodi presv. olt. sakramenta itd. mimo pouka danih puku od svećenikâ u trodnevnicama za pripravu na 20. rujna — sve to nadilazi lijepi brej od 3:000.000.

Ovoj duhovnoj milostinji nadogje i mali Petrov novčić.

Dokle vjernici širom svijeta ovako vojuju za Petrovu Stolicu, mi se možemo za cijelo od Boga nadati, da će se — prije ili kašnje — opet uspostaviti svjetovna vlast papina.

— **Osijek.** Revna učiteljica g. S. G. ljetovala je prošastih praznika u Kraljevici. Upoznavši tude pobliže Apostolstvo molitve namisli, da će ga i u Osijeku širiti. Što namisli, to i učini. Pomoći veleč. g. katekete od početka školske godine 1895/96. do 21. listopada (1895.) upisala je 143 učenice iz više djevojačke škole, naime: 18 učenica iz VIII. razreda, 28 iz VII., 41 iz II. liceja, 17 iz I. a. liceja, 18 I. b. liceja, 21 iz stručnog tečaja. Uz ove učenice upisalo se još i nekoliko gospoginja.

Dao Bog te se u hladu divnoga stabla »Apostolstva molitve« prikupile i učenice ostalih škola naših!

Blagodati Presv. Srca Isusova.

... U jednoj obitelji bila je već mnogo godina nešto
i nemir, a sve molitve i strpljivost ostalo je utaman. Čitajući
»Glasnik Presv. Srca Isusova« otac te obišao je tada se napokon
»Devetnicom« Presv. Srcu; pa kano čudo — dušo se umirile, i
kršćansko sveto zadovoljstvo svima na radost iz novog se oti-
počelo. Za ovu vanrednu milost prema svome običaju, učinjenu
Božanskom Srcu Isusovu, zahvalni otac javno u »Glasniku«
blagodari Presvetome Srcu, želeći i u druguma pobudit veliko
zaufanje u premilosrdno Srce Spasa našeg. — i —

... Za čudnovatu pomoć u skrajnoj nevolji, u kojoj
se nalazih a čudom se je izbaviti i oslobođen; izričem ovajem
Presv. Srcu Isusovu najtopliju zahvalnost E. K.

Iz N. piše jedan svećenik: Da ispunim, što sam obećao
Presv. Srcu Isusovu još kao bogoslovac, kad se k njemu utekoh
jednom Devetnicom, da mi pomogne, kako bih izlječio ža-
lučanu bolest; drugom opet da mi dade sreću svršiti potešku
zadaču: pa kad mi jednu i drugu molbu milostivo uslišao,
javno uzdajem Božanskom Srcu iz dna srca svoga hvalu ope-
tujuc: »bez konca hvala čast i slava Presv. Srcu Isusovu!«

A. B.

Hrkovci. Ovdje je društvo Srca Isusova; ali ja mu jošter
nijesam članom, dok mi osnova sama ne dozori. Kraj svega toga
usudio sam se ja i moji ukućani obratiti se na izvor dobrote
blaga i milosrđa, naime na Srce Isusovo s devetnicom u dvima
velikim nevoljama. Mati moje kućanice 12 godina sakata, na-
jedanjut izgubi vid; a mene popade na desnoj ruci, s kojom
evo hvala Srcu Isusovu već pišem, crni priš ili trudovi, koji
mi nedadoše 14 dana ni okom trenuti, groznici mi dobaviše,
a ja sam sasma smalaksao. Pršt se tako dao na zlo, da je

bila nastupila pogibelj amputacije; a možda u nesretnom slučaju i same smrti. No gdje čovečja vještina ne pomaže, ondje prihvaca vrhunaravna milost. Premda grješni i nevrijedni usudimo se prizvati Presv. Srce Isusovo. Pa gle! nakon ovršene devetnice krenu bolest i otok na bolje, a starica progleda. S ovog dobročinstva bu li hvala Presv. Srcu Isusovu; a tim je ujedno moj zavjet svršen.

M. B.

Zagreb. Napravio mi se čir u uhu, te je i sam liječnik sumnivo klimao glavom; jer se je bilo bojati, da bi se mogao unutra otvoriti, a to bi bila gotova smrt. Ja sam obavio d-vetnicu Presv. Srcu Isusovu u nadi, da će mi Ono stalno pomoći — i nijesam se prevario. Čir se vani otvorí i pogibelj je nestala.

Sl. M.

Namjena molitava i dobrih djela u siječnju.

Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.

14-stogodišnjica kršćanskog preporoda Francuske.

Svi su kršćanski narodi braća; svi će se dakle bratski sjediti sa kršćanskim Francuzima, koji ljtos u Reims-u nad grobom svog apoštola, sv. Remigija, slave 14-stogodišnjicu pokrštenja svojih pregra. Nastavljamo cemo se mi, članovi Apostolstva molitve, rado odazvati pozivu vrhovnog upravitelja zadruge naše, da barem molitvama svojim štograd doprinesemo toj svečanosti, za koju je sv. Otac svim hodočasnicima, što će g. 1896. poći u Reims, dopitao milost jubileja.

Do g. 496. gotovo sva plemena, koja stanovavaju u današnjoj Francuskoj, bijahu još divlji pogani ili krivovjerci. Najsilnijim plemenom Franakā vladao je tada poganski kralj Klodvig. Kršćanska mu žena, sv. Klotilda, znala bi ga nagovorati, da se dade pokrstiti; nu sve zaludu. Megjutim Klodvig morade se braniti proti su-jednim neprijateljskim plemenima, koja ga jednoć u nici kod Tobiaka toliko pritisnuše, te franačke čete stadioš; već uzmicati. U dobar se čas Klodvig sjeti svemogućega Boga kršćanskog, za koga mu pobožna žena bijaše toliko puta kazivala. Padši na koljena zavjetova se Svevišnjema, da će primiti sv. krst, izgje li slavodobitan iz bitke. I gde, Franci neprijateljskoj vojsci ne samo junački odolješe, već ju i ametom potukouše. Vjeran svome zavjetu kralj Klodvig na sâm Božić iste godine sa 3000 Franaka dade se krstiti od reimskog bisupa Remigija. Prije nego će Svetac krsnom vodom kralja

politi, reče mu znamenite riječi: »agni se sada i pokloni se onome, što si dosad palio; a spali ono, čemu si se dosad klanjao«. Pokršteni kralj upamti ovu opomenu te razoriv posvud hramove poganske privede domaća sve podanike k pravoj vjeri Kristovoj. Od onoga časa zajednička vjera približavaše sve većma razna plemena ove zemlje, a ljubav jednog istoga Boga stopi ih malo po malo u jedan narod. »Najstarija kćerka Crkve — ovim naslovom rimski pape počastile kršćansku Francusku — više puta priteće i cijelome kršćanstvu u pomoći proti arijanskim krivovjercima, proti silnoj navali muhamedanaca i proi progontiteljima sv. Stolice Petrove.

Na žalost danas se francuska država iznevjerila materi svojoj, sv. Crkvi. Napustiv kršćanski svoj značaj ona je već preko sto godina izvrgnuta svim napadajima bezbožnih prevarnika, pa ne može doći do pravoga mira i blagostanja. Sada najviše stjenje pod jarmom slobodog i zidarstva. Kojih su se pregli kroz vijekove klanjali svetome krizu Kri-tovu, oni sada udajuju iz javnoga života sve, što ih sjeća na kršćansku vjeru. Već hoće i same službenike Gospodnje da satru nepravednim zakonima.

Uza sve to katolička Francuska nije još propala. Jer što je veća zloba tamošnjih bezbožnika, to je veća i revnosc francuskih katolika. Da samo dvoje spomenemo. Nijedan kršćanski narod ne šalje godinice toliko vjerojednici i toliko milostinjai¹) u poganske zemlje, koliko francuski; te nigdje nisu se katoliči progonjeni tako požrtvovno pobrinuli za svoje katoličke škole i zavode, kao što u Francuskoj. Onda pomislimo i to, da je dragi Spasitelj upravo u Francuskoj ljudima objavio Srce svoje, pa i Prečista Djevica možda nigdje na svijetu ne iskazuje jadnoma ljudstvu materinsku ljubav svoju tako čudesnim načinom, kako u u francuskom Lourdes-u.

Sjedinimo dakle vrucite molitve svoje sa francuskim katolicima, ne bi li se Preav. Srce Isusovo iznova smilovalo na zabludjelu im domovinu, te skrušenu »najstariju kćerku opte privelo k sv. materi Crkvi. Dao Bog, te s ovom jubilejskom svečanošću Francuskoj osvanuo dan i drugoga preporoda kršćanskog!

1) God. 1904. zakupilo se za »Raskirenje sv. Vjere među poganimi« 6,820.104 francaka, a preko polovice te svete potječe iz Francuske; za »Djelo sv. Djetinjstva Isusova« pribralo se 3,299.284 francaka, a od te svete dade Njene 1.110.281 francak.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 2. Veljača 1896. God. V.

izlazi svakoga mjeseca jedanput, i stoji na godinu 24 novč.; za one, kojima se u kući donosi ili poštom šalje, 36 novč.

Kratka pouka o pobožnosti k Presv. Sreu Isusovu.

§. 8. Vježbe ove pobožnosti.

Apoštolsvo molitve.

51. Što je Apoštolsvo molitve?

Apoštolsvo molitve je savez kršćana, koji molitvama, djelima i patnjama svojim revnuju i molje za carstvo Božje na zemlji i za spas duša, — a u zajednici sa Srcem Isusovim.

Taj se savez (zadruga) zove: Apoštolsvo, jer od svih kršćana želi stvoriti prave apoštole, koji će revnovati za slavu Božju i spas duša. — Zove se: Apostolstvo molitve; jer je molitva, ako i ne jedino, a ono za cijelo ponajglavnije sredstvo, kojim se služi. — Savez je to: Srca Isusova; jer se a) članovi između sebe vežu svagdanjom posvetom Presvetome Srcu Isusovu, koje je pravi izvor revnosti i Božanski uzor molitve; b) jer je zvanična dužnost Apostolstva nastojati, da se raširi štovanje

Presv. Srca Isusova, i u društvu ljudskom da se uspostavi carstvo njegovo. Zato mu je i geslo: *Dogji kraljestvo tevoje!* a vanjsko obilježje: škapular Presv. Srca Isusova. (Pio IX. 14. lipnja 1877.)

Apoštolsvo molitve niti je bratovština niti kongregacija, nego je sveti savez ili bolje: «bogoljubno djelo», — kako ga zove sv. Stolica — te je preizvrstan način štovati Presv. Srce Isusovo.¹

Apoštolsvo molitve postalo je u Francuskoj god. 1844.² Od sv. Stolice odobreno i od premnogih biskupa preporučeno sada se razgraniло по cijelome svijetu, te ima više od 20,000,000 članova. Njime upravlja vrhovni upravitelj³ — od sv. Stolice potvrđen — i 44 nad-upravitelja⁴ u 53.468 središta. Glasnici Presv. Srca Isusova na raznim jezima njegovo su glasilo; ima ih 30.⁵

52. *Imaju li u Apostolstvu molitve razne vježbe?*

Sv. je Stolica potvrdila tri vježbe ili tri stepena Apostolstva molitve, te je svakoj od njih podijelila posebne oproste.⁶

Prvi stepen (vježba) sastoji u tom, da članovi svaki dan u jutarnjoj molitvi Bogu prikažu svoje molitve, svoja djela i trpljenja na one nakane, na koje se Presv. Srce Isusovo Bogu Ocu na oltaru prikazuje.

¹ Glasnik 1895. str. 126. ss. ² V. Glasnik 1894. str. 224. ss. i 1895. str. 26. ss. ³ Sada je vrhovni upravitelj veleč. o. Emil Régnauld D. J. u Tuluzi (Francuska), potvrđen papinskim otpisom od 20. siječnja 1884. ⁴ Za hrvatske zemlje nad - u praviteљ jest veleč. o. Josip Lombardini D. J. u Splitu (Dalmacija), a pod - upravitelj jest veleč. o. Mihovil Gattin D. J., u Kraljevici (Hrvatska). ⁵ Evo ih: i albaneski, i bretonski, i česki, 6 engleskih, i flamski, i francuska, i holandeski, i hrvatski, i kanadski, i katalonski, i kineski, i madžarski, 2 nemačka, i poljski, i portugalski, 4 španjolska, ³ talijanska, i tamulski. ⁶ Otpisom od 24. kolovoza 1884. i Breve-om od 30. ožujka 1886.

Ovako prikazanje, koje je doista apoštolsko, naučila se bl. Margareta od samoga Isusa. »Ja ču«, piše ona, »sjediniti sve molitve svoje sa molitvama Presv. Srca u sv. hoštiji... Štogod ja radila ili trpjela, ja ču unići u ovo Presv. Srce, da si tude prisvojim nakane njegove, i s njime da se sjedinim.«

Za ovo svagdanje prikazanje nije odregjena ni koja molitva; no opet se preporuča molitva otisnuta na *Prijamnici*, a glasi ovako:

Božansko Sreću Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i patnje ovoga dana, u naknadu za naše nerede, i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkva, i za našega sv. Oca rimskoga papu, i za sve potrebe članocima Apostolstva molitve ovoga mjeseca i dana preporučene. Amen.

Ili krace:

Božansko Sreću Isusovo! Ja ti posvećujem ovaj dan, i prikazujem ti ga po bezgrješnom Srcu Marijinu na sve nakane twoje.

Ili — što će možda biti najbolje — neka se jutarnjoj molitvi doda *Prikazanje* otisnuto na 3. strani omota Glasnika Presv. Srca, iza »posebnih nakana za svaki dan.«

Drugi stepen (vjeba) sastoji u tom, da članovi Apostolstva molitve mimo »svagdanje prikazanje«, o kojem čas prije govorasmo, svaki dan izmole jednu desetku krunice (t Oče naš i t Zdravih Marija) za sv. Oca papu, i na nakantu svakoga mjeseca odregjenu od sv. Stolice, a u Glasniku Presv. Srca Isusovu naznačenu. Ova se desetka krunice prikazuje Presv. Srcu Isusovu po Prečistom *Srcu Marijinu*.

Treći stepen (vjeba) sastoji u tom, da članovi Apostolstva molitve primaju naknadnu sv. pričest. Ta sv. pričest primljena u naknadu za

uvrede Isusu nanesene u presv. oltarskom sakramantu — otkuda joj potjeće i ime: **naknadna sv. pričest** — može biti ili sedmična ili mjesecna, kako se naime sedam ili 30 članova združi, te svaki dan bud tijedna bud mjeseca jedan od njih izmjenice primi sv. pričest naknadnu.¹

Naknadnu je sv. pričest sâm Gospodin naš iskao od bl. Margarete-Marije Alacoque.

Veljača — posvećena stovanju svete Obitelji.

Na 2. veljače slavi sv. Crkva uspomenu prikazanja Isusova u hramu. Taj nam blagdan predočuje sv. Obitelj kanoti najljepši izgled. Djetešce Isus prikazuje se po ruku Marijinih nebeskome Ocu, da otkupi rod ljudski od sužanjstva gjavolskog. Bl. Dj. Marija daje nam divan primjer poniznosti i poslušnosti, podvrgav se zakonu očišćenja, prem nije bila na to obvezana. Sv. Josip najposlijе daje nam primjer bogoljubnosti, ljubavi i brige za svoje. Budući on glava sv. Obitelji brinuo se, da se zakon Mojsijin točno ispuni; a uza to bio uvijek u pomoć Božanskome Djetetu: Majci njegovoj. Kada je dakle već početak mjeseca veljače uspomeni sv. Obitelji

¹ U kratko: Prvi stepen = svagdanje prikazanje Drugi stepen = svagdanja desetka krunice. Treći stepen = naknadna sv. pričest.

Prvi je stepen najvažniji; on je upravo nuždan, da tko bude pravim članom Apoštolsvta molitve. Drugi se i treći stepen — preporuča i savjetuje.

posvećen, nije li pravo i dostoјno, da ovaj čitav mjesec posvetimo štovanju svete Obitelji?

Blagoslov je ove pobožnosti obilat, a korist

Sv. Obitelj.

njezina velika. Štujući ove najsvetije Osobe, koje su uđale na zemlji živjele: I s u s a, M a r i j u, J o s i p a, mi se time zajamčujemo najsigurniju i najizdašniju pomoć u njihovu, da uzmognemo bogoljubno živjeti. Prije svega

Isus je naš najmogućniji zagovornik kod Oca nebeskog, jer mu pokazuje sv. Rane svoje; a time ga moli, da nam porad njih udijeli obilate milosti. I zavgovor je Marijin moćan, moćniji od zagovora svih Angjela i Svetaca; molitve bo Svetaca molitve su tek sluga Božjih, dok je molitva Marijina — molitva Majke njegove. Iza Bl. Djevice od svih Svetaca bit će najmoćniji sv. Josip. Kršćani svih vremena znali bi se pouzdano u molitvama svojim utjecati sv. Josipu, budući uvjereni, da onaj, kojemu Bog Sina svog povjerio, mora da je Bogu osobito drag i mio, a uslijed toga i moćan zagovornik na nebu.

Po tom donosi ova pobožnost još jednu korist. Kakogod štovanje Djetinstva Isusova, tako i pobožnost k sv. Obitelji kako nam srce nuka, da se povedemo za krjepostima, kojima se je ovo sveto Trojstvo na zemlji odlikovalo. Svaka obitelj treba da bude kršćanska, sveta. A to će i biti, kad se svi članovi obitelji: otac, majka, sinovi i kćeri ugledaju u sv. Obitelj: Isusa, Mariju i Josipa; kad po njihovom primjeru uzrade. Svi će tude naći najljepših pouka i uputa. Oni, koji se lakome za blagom i bogatstvom ovoga svijeta, naučit će se od Isusa, da čovjek ne žive samo od kruha, (Mat. 4, 4), nego da mu treba istine, koja je od Boga; pa i blagoslova, koji on dijeli. Tu će vidjeti, kako valja više cijeniti krjepostan i Bogu mili život, nego li dobra ovoga svijeta. Dâ, u skrovitoj kućici Nazaretskoj učit će se ne samo ustrpljivo podnositi, nego i ljubiti siromaštvo; videći Sina Božjega, kako je on siromašan, prem je nebo i zemlja njegova.

U sv. Josipa mogu se poglavito muževi ugledati. Sv. pismo zove ga »pravednik« (Mat. 1, 19.). Pa u istinu, gde kako revno služi Bogu, kako točno i rado ispunjuje volju Božju, drži sve zapovijedi Božje. Kako se sjaje njegova čistoća, kako skrovito, kako

razložno živi u kućici Nazaretskoj, kako se pomnijivo
brine za Isusa i Mariju radeći za njih od rana jutra
sve do kasne noći, kako mu je dnevni posao nepre-
stanom molitvom posvećen!

A Bl. Dj. Marija! Nije li sjajni primjer ženama?
Njezina ljubav k Bogu i bližnjemu, njezina ustrpljivost i
odanost i čistoća, njezina poniznost i poslušnost, njezina
krotkost i skrovnost: sve su to krieposti, koje treba da
rese svaku ženu, svaku majku. Jest, sv. Obitelj:
Isus, Marija i Josip, baš za to je bila od Boga
postavljena, da se obitelji drugih ljudi u nju ugledaju.
Predočimo si često u ovome mjesecu sv. Obitelj,
usadimo si duboko u srce sjajni primjer njezin; pa
ce biti i naše obitelji Bogu mile i svete.

Toga radi veoma je preporučio sv. Otac Papa
Leon XIII. društvo sv. Obitelji. Cilj tome družtvu
jest, da se obitelji posvete sv. Obitelji Nazaretskoj;
nju da štuju i slijede. Svaki dan treba, da se sakupe
svi članovi obitelji pred slikom sv. Obitelji te
obave propisanu molitvicu; za tim da teže za uzvi-
šenim krjepostima njezinim. Jesi li i ti rad stupiti u
ovo druživo, onda treba da se posvetiš sv. Obitelji
onako, kako je sv. Otac papa naredio. Jest,
naš sv. Otac žarko želi, da se ova pobožnost što
više među pukom raširi.

Što nam valja dakle uraditi, da se odazovemo
želji sv. Oca?

Skupljamo se revno kod slike sv. Obitelji,
pa sprovodimo ovaj mjesec ovako od prilike:

- 1) Pridodajmo svaki dan jutarnoj molitvi
lijepi ovaj zaziv: *Isuse, Marijo i Josipe, vama predajem
srce i dušu svoju! Isuse, Marijo i Josipe, pomožite mi u
smrtnoj borbi! Isuse, Marijo i Josipe, rastavila se duša
maja u miru s vama!* (300 dana oprost svaki put za
ove tri molitvice, 100 dana, za svaku od njih).
- 2) Budimo svaki dan — ako možemo — kod

sv. mise, te u prvom tjednu prikažimo sv. misu: za sve, koji živu u ženidbenom stališu, da očuvaju ženidbenu čistoću i vjernost, i da živu u miru i ljubavi. U drugom tjednu: za sve roditelje i poglavare, da si djecu i podložnike uzgoje u strahu Božjem i u bogoljubnosti. U trećem tjednu: za djecu i podložnike, da budu ponizni i poslušni. U četvrtom tjednu: za sve ženike, da se dostoјno priprave za ženidbeni stališ. 3) Preko dana, n. pr. kada ura bije, molimo ovu kratku, ali lijepu molitvicu: *Isuse, Marijo i Josipe, rasvijetlite nas, pomožite nas, spasite nas!* (200 dana oprost, jedan put na dan). 4) Na večer molimo krunicu i svakidanju molitvu pred slikom sv. Obitelji. 5) Kroz cijeli mjesec valja nam se vježbati u krjeponstima, kojima se je sv. Obitelj tako odlikovala. 6) Na čast sv. Obitelji učinimo koje dobro djelo milosrđa ili samozataje. 7) Za svetkovinu Očišćenja Marijina (Svijećnicu) pripravimo se devetnicom. Za svaki dan te devetnice dala je sv. Crkva oprost od 300 dana, i potpun oprost na samu svetkovinu ili u osmini njezinoj, ako se isповjedimo, pričestimo i na nakanu sv. Oca pape pomolimo. —

Swagdanja molitva pred slikom sv. Obitelji.

O preljubezni Spasitelju, koji si svojim neizkananim krjeponstima i primjerima kućnoga života svog odabranu od tebe Obitelj na zemlji posvetio: de pogledaj milostivo na ovu našu obitelj, koja ti se pred noge bacat i za milost twoju u molitvi prosi. Spomeni se, da su ovi ukucani tvoji, jer su ti se posvetili, da ti osobito služe. Štiti ih milostivo, izbavi ih iz pogibelji, pomozi im u nevoljama, i podaj im snage, da uzmognu ustrajati u naslijedovanju tvoje sv. Obitelji, te ostavši ti vjerni u poslušnosti i ljubavi k tebi za vrijeme svoga zemaljskoga života jednoć u nebu te na vijeke slaviti uzmognu.

O Marijo, preslatka majko, molimo te, primi nas u zaštitu svoju; jer se nadamo, da će tvoj jedinorogjeni Božanski Sin uslišati molbe tvoje.

A i ti, preslavni patriarho sv. Josipe, priteci nam u pomoć moćnim zagovorom svojim i želje naše predaj Mariji u ruke, neka ih ona Isusu Kristu predloži.

(Tko se po tom uzorku, izdanu od Zbora za sv. obrede posveti sv. Obitelji, dobiva 300 dana oprosta. Svaki dan jedanput).

Ukazanje Majke Božje.

Svakome djetetu Marijinu srce od radosti u grudima igra, kada što lijepo o svojoj nebeskoj Majci čuje ili čita. Zato čitaoče mili, poslušaj me malko, da ti nješto novo o tvojoj majci Mariji kažem. Gle tamo u Kalabrijskome gradu Palmi (15.000 stanovnika, Italija) ima lijepa crkva, posvećena našoj dragoj Gospi od »Gore Karmela«. Deder krenimo tamo lijepom, širokom ulicom! Jedva se protutrat možeš. Vidiš malo i veliko, staro i mlado, časnike i svećenike: sve hiti brzim korakom prema crkvi. Na stotine i stotine duša tiska se preko crkvenih vrata. Crkva puna puncata tako, da bi joj zidine od silnoga mnoštva popucale. Sve uprlo oči u čudotvornu sliku Majke Božje Karmelitske.

Na jedan put cijelo mnoštvo pade na koljena, kô da ga je munja ošinula, te udri u plač i jecanje. Što je? što se zbilo? Majka Božja, dosele uvijek vesela, blaga i mila pogleda, sada poče pred cijelim pukom suze roniti i rumen lica sve više mijenjati. Oči joj sad zatvorene, sad otvorene sijevaju kô da će iz njih munje poletjeti. Pobožni narod videći ovo čudo udari sav u gorki plač, sluteći strahovitu srdžbu

Božju, koja će brzo grad pohoditi. Odmah drugi dan iza toga (2. studenoga 1804.) zgrne se cijelo kataličko pučanstvo zahtijevajući, da se čudotvorna slika u ophodu javno nosi, te joj se dužna čast iskaže. To se i zbude.

U 8 sati u večer kreće silna povorka pobožnoga puka kroz ulice grada. Svuda se razlijegahu veseli usklici: »Viva Maria!« (Živjela Marija!) Nikog na ulici ne ćeš susresti, koji ne bi šešira s glave skinuo i veselo ti doviknuo: »Viva Maria!« Malo zatim potrajalao, a radost i veselje pretvoriti se u tugu i žalost, Osvane kobni dan 16. studenoga. Slika Majke Božje opet se poče mijenjati: izraz lica pretvoriti se u žalost i sažaljenje, obrve se stanu silno amo tamo kretati. Pobožni puk sav u svetom strahu iznova se sa svih strana zgrne, te ponese čudotvornu sliku po gradskim ulicama. Povorka se kretaše sve dalje, te kad uprav na granicu okružja gradskog stiže, — daleko od varoši i od zgrada, — u isti mah ču se strahoviti podzemni tutanj i jeka srdžbe Božje. Zemlja se trese, kuće se ruše, a dim se diže nebu pod oblake. U njekoliko časaka od lijepoga grada Palmia ništa nijesi vidio do strašnih ruševina.

Nego opet nijedna duša ne pogibe. Zašto? Dvije trecine od 15.000 ljudi bjehu u ophodu, a i drugi se za vremena iz grada udaljise. Pa da si video, kako se toga dana mnogi okorjeli grješnici udaraju u prsa, kako oplakujući svoju zloču hrle k vrelu milosrgja, da si u sakramantu pokore izliječe rane duševne. Naša predobra majka Marija htjede dakle ovim čudovitim prizorom život duše i tijela nebrojenih ljudi izbaviti iz ratja smrti vječne, a i vremenite. »Viva Maria!« (»Živjela Marija!«)

Bl. Margareta Marija Alacoque.

Zavjeti.

Kako su nedokučivi putovi Božji, — mora čovjek da usklikne gledajući, kako je Bog miljenici Srca svog slao križ za križem. Prošlo vrijeme novicijata i mlada se već novakinja poveselila, što će smjeti za koji dan stupiti pred žrtvenik i tamo sva blažena izgovoriti ustima i dušom rijeći: Bože moj, Tvoja sam, Tvoja za uvijeke! Ali gle, prije no će Spasitelj pružiti zaručnici svojoj tučašu slatke utjehe, mora Margareta i opet iskapiti pehar gorke muke.

Videći glavarica, kako Margareta hoda posve neobičnim putem savršenstva, htjede za stalno da se uvjeri, je li zaista duh Gospodnjji, koji upravlja tom dušom. Za to je pozove nekog dana preda se, pa će joj naprosto: Sve mi se čini, sestro moja, da nijeste sposobni primiti duh Reda od Pohoda Bl. Djevice Marije; njemu su bo mrski vanredni putovi, kojima vi koracate. Ove se riječi istina kosnule srca Margaretina; no ona se opet ne uplaši, već ode s mjesta k Spasitelju svome, pa će mu ovako: »Gospodine, zar ćeš ti biti povodom, da me otprave?« A Isus joj odvrati: »Reci glavarici, neka se ne boji, i neka te slobodno primi. Ako ona drži, da ja za cijelo mogu jamčiti; to ja stojim dobar za tebe.« Pa kad Margareta prostodušno javi, što joj Gospodin bijaše naredio, onda će glavarica: »Molite dakle Gospodina našeg, da vas za dokaz obećanja svoga učini korisnom zadruzi našoj time, da se držite običaja njezinih.« Margareta posluša i odmah kaza Spasitelju, što glavarica želi: a po tom će ove rijeći: »Dobro, kćeri moja

Ja na to rado pristajem; učinit će te Redu korisnjom, nego li Red sám misli, — ali načinom, koji je za sada tek meni poznat. Ja ču odsele vanredne milosti svoje udesiti prema duhu pravila tvojih, prema volji glavarica tvojih i prema slabosti twojoi. Ti ćeš s toga sumnjivim držati sve, što bi te god moglo odvratiti, da ne držiš točno pravila tvojih. Ja hoću, da ih ti više cijeniš, nego li sve drugo. U ostalom ja dopuštam, da više štuješ volju glavarica tvojih, nego li moju, kad bi ti one možda branile, što ti ja naredih. Daj neka rade s tobom, kako ih je volja. Ja ču već naci sredstva, kako da izvedem namisli svoje; ja to mogu i takim sredstvima, koja su na prvi pogled bi reč protivna. Tek nutarnju upravu twoju ja sebi pridržajem, poimence obrazovanje srca tvoga, u kome sam jurve zasnovao carstvo nutarne ljubavi svoje, pa toga nikomu ne ču da ustupim.«

Glavarica bila time zadovoljna, a Margareta se prilagodila u svemu običajima Reda svoga. Prije no će položiti zavjete, morade se duhovnim vježbama na njih pripraviti. Uza to naložila joj poslušnost, da obavi jedan veoma tegotan posao. Što joj duša čutjela u tim vježbama duhovnim, to nam je sama Margareta zabilježila. Bilo bi previše, kad bismo te bilješke makar i ljetimice saopćili. Tek jedan ulomak ovdje ćemo iznesti onima za volju, koje tiše nevolje ovoga života, i koji misle, da ne mogu u krjeposti napredovati onako, kako su radi. Prvi neka se nauče od bl. Margarete ljubavi k trpljenju, a drugi neka se povedu za primjerom njezinim držeći se čvrsto dobrih odluka svojih — pa će i jedni i drugi omiljeti Bogu.

»Buduci zaokupljena tim poslom, (a bijaše mučan), piše Margareta, . . . »objavi mi Gospodin otajstvo muke svoje; pa to je bezdno, što ga ne mogu izreći. Ovo raspali u meni toliku ljubav ka križu, da ni časkom ne mogu živjeti, a da ne trpim; i to

u zabití, bez utjehe, bez polakšice, tako te me nitko ne miluje. Sretne li mene, kad bih satrvena pod križem sramote, trpljenja, poniženja, zaboravi i prezira umrla s Bogom duše moje . . .«

Ovako bi mislila Margareta o trpljenju, jer ju tako učio Spasitelj.

»To su odluke«, nastavlja ona, »to su odluke moje, koje neka traju dokle i život moj. Onaj, kojega ljubim, kazivao mi ih u pero. Pošto ga primih u sv. pričesti, reće mi: »Evo rane u prsima mojim, da se tude sada i za uvijeke nastaniš. Tude ćeš moći sačuvati ruho nevinosti, kojim zaodjenuh dušu twoju. Odsele ćeš živjeti život Boga-čovjeka; ti ćeš živjeti, kano da ne živiš više, eda bih ja potpunoma živio u tebi. Ljubiti i trpjeti bezuvjetno: to ti bude geslo! Jedno srce, jedna ljubav, jedan Bog.«

Iza toga napisat će Margareta krvlju svojom ovo prikazanje. »Ja, jedno kukavno i prezira vrijedno ništa, očitujem pred Bogom svojim, da mu se pokoravam i da mu žrtvujem sve, štogod on od mene ište, prikazujući mu srce svoje, eda bih mu ugodila; pa ništa drugo ne ištem, van veću slavu i čistu ljubav njegovu. Ja mu posvećujem te izručam svekoliko biće svoje i sve čase žiča svog. Ja sam za vazda Dragoga svoga službenica, ropkinja, stvorenje, — pošto je on sav moj. Njegova nedostojna vjerenicu — sestra Margareta-Marija, obumrla svijetu. Sve u Bogu, a ništa u sebi. Sve Bogu, a ništa sebi. Sve za Boga, a ništa za sebe.«

Ovako se Margareta učini najposlijе dostoјnom, da se zavjetima Bogu sasma posveti 6. studenoga 1672. Tada bila u Paray-u glavarica č. m. Marija-Franjka de Saumeise.

Blago onima, koji si mukom i križem Spasitelja zadužiše!

Pobožnost k Pres. Srcu Isusovo u bosansko- srijemskoj biskupiji.

anoti dopunjak onome, što je lani Glasnik u br. 4. 5. donio o pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu u bosansko-srijemskoj biskupiji, donosimo sada dragocjenu crticu iz ž biskupovanja jednoga štovatelja

Presv. Srca, pobožnoga naime biskupa Emerika Karla Raffaya.¹ Da je ovaj veliki biskup doista revnovao i za pobožnost k Presv. Srcu Isusovu, dokazom je ovo, što slijedi.

U okružnici od 9. prosinca 1817. br. 750/143. upravljenoj na svoje svećenstvo između ostalog ima i ovo:²

... Napokon kada ništa ne dolikuje večma, nego da mi od Gospoda mimo druge odabrani za dјelitelje dobročinstva njegovih, jednako ih se spominjemo, dok ih sv. Crkva u molitvi veoma lijepo prikazuje pod prilikom Sрca Isusova: ja Vam kamo uzdarje k novoj godini šaljem molitviku k Presv. Srcu. Budemo li ju dnevice bogoljubno molili, ona će puno tomu doprinesti, da i mi jednako i neprestance ljubimo Presv. Srce, koje kako je spram nas podatljivo tako nas i ljubi. Ovako ljubeći mi ćemo se primljenih dobročinstva spominjati i njihovim se takogjer djelom i plodom razblažiti. O kada bih od Vašega gore pomenutoga Gospodstva mogao i to postići, da uzbudim u Vas i u ovčica Vaših nepre-

¹ Emerik Karlo Raffay bio je dјak ovački biskup 1816—1830.

² Tekst je izvorno na latinskom jeziku.

kidnu pobožnost k Presv. Srcu Isusovu, ja bih presretan u Vas i u stada Vašeg gledao obilate plobove spasa! Nego to ja moram prepustiti revnosti svakoga od Vas. Jedno je svakako nužno: čuvati poklad, što nam ga Gospod povjerio, da pasemo naime ovce njegove . . . *

U istoj okružnici obećaje biskup Raffay svećenstvu svome, da će naskoro izdati knjigu »kršćanskog nauka i molitava« za biskupiju, da se »nauke i »služba Božja« i »crkveno pjevanje« itd. po svim župama na isti način obdržavati može i mora. — Tu je knjigu izdao tek god. 1824. s natpisom: Molitve. Tude još nema ni traga kakvoj molitvi k Presv. Isusovu. Poslije je izašlo još jedno izdanje iste knjige, što nam nije pri ruci, te ne znamo, što li je u njoj. Najposlije isti biskup dade tiskati treće izdanje god. 1827. s dugim predgovorom latinskim i hrvatskim od 1. svibnja 1826. U ovoj se knjizi (»Kratki nauk«) nalazi molitva i pjesma k Presv. Srcu Isusovu, što ih niže donosimo.

Spomenuti nam je još, da je isti bogoljubni biskup više slika Presv. Srca Isusova poklonio pojedinim crkvama. Od ovih se jedna još i danas nalazi u župnoj crkvi djakovačkoj.

Kad su god. 1859. i 1860. Isusovci držali »misijske u djakovačkoj biskupiji, uvajali su tu pobožnost. Tada je nabavljena slika Presv. Srca Isusova i za gornjogradsku crkvu župnu u Osijeku dobrovoljnim prinosima.

* * *

Iz Raffayevog molitvenika »Kratki nauk«.

Molitva

goruće ljubavi k Presv. Srcu Isusovu na zahvalnost za neizbrojene milosti, koje nam iz njega istječu.

O Presveto Srce Isusovo! Tebi se ja klanjam

iz svih krjeposti duše moje, koje ja tebi jedanput za uvjek predajem zajedno s mišljenjem, govorenjem i činjenjem mojim. O Božanstveno Srce! Klanjam ti se i molim te onom ljubavlju i naklonom, kojim si ti na zemlji nebeskome Ocu tvomu klanjao se, i njega molio. Budi odsele popravitelj pregrješenja moga, branitelj života moga, i utočište na posljednjem času smrti moje. Ovu milost udijeli svim grješnicima, ras-civiljenim srcima, umirajućima, i zajedno svim ljudma; da presveta krv tvoja u njima ne propade. Učini, da tvoje krvи budu baštinici i duše u mukama od očišćenja. I to ištem i molim, o Presveto Srce, svaki dan, kroz cijeli život moj. O Božanstveno Srce preljubez-noga Isusa, smiluj se meni sada i u vrijeme smrti moje! Amen.

*

Pjesma od Srca Isusova.

(Iz istog Rassayevog molitvenika.)

- 1) Na nebu i na zemlji, — U mjestu svakomu,
— Ljubav nek se temelji — U sakramantu svetomu.
 Otpjev. *Hvala, slava, dika — Budi prevelika
— Svetom Srcu Isusa — Po sve vjeke v'jekâ.*
- 2) Da tvoг Srca poznamo — Ljubav pram nam
čistu, — Hoće da ga primamo, — U svetom pri-
češću — *Hvala, slava . . .*
- 3) On nam Srce otvori — Za ljubav spasenja,
— Iz njeg teku izvori — Milosti i proštenja. — *Hvala,
slava . . .*
- 4) U Srcu i svakoj rani — Stoji utješenje, —
Njegovih odabranih — Jedino željenje. — *Hvala,
slava . . .*
- 5) U Srce Isusovo — Predajmo mi nas, — Da
nas sve kr'jepi ovo, — Sad i na smrtni čas. — *Hvala,
slava . . .*
- 6) Od gr'jehâ nas operi — Tvoг Srca krvlju —
I u nebu saberi — Isuse tvom milošću. — *Hvala,
slava . . .*

7) Da te ondje slavimo — U Srce gledajuć, —
Neprestance hvalimo — U vjeke pjevajuć: — *Hvala,
slava . . .*¹

J. Š.

Kronika Presvetog Srea Isusova.

15. veljače 1682. umrije Klaudij de la Colombière D. J. On bijaše neko vrijeme ispovjednikom bl. Margarete Marije Alacoque; a papa Benedikt XIV. reće o njemu, da mu je ime slavno među propovjednicima evangjelja. Za njega reče i Isus bl. Margareti, kad joj govoraše o tom, kako bi valjalo ustanoviti svečanost Presv. Srca: »Obrati se na slugu moga i reci mu u ime moje, neka sve učini, da se uvede ova pobožnost; i neka ne gubi volje zbog teškoča, na koje će naići, a kojih će dosta biti; i neka znade, da onaj sve može, koji se ne pouzdaje u samoga sebe, već sve uzdanje svoje stavlja u mene.« O. Colombière razvidje stvar te bi prvi, koji se u petak poslije malog Tijelova, dne 21. lipnja 1675. posvema posvetio Presvetome Srcu. Bl. Margareta kazuje o njemu: »Kad je jednoć taj otac u našoj crkvi sv. misu služio, pokaže mi Gospodin kod svete pričesti svoje Presv. Srce kao ražarenu peć; a uza nj još dva srca, što se s njim ujedinjuju te u njegovu Srcu tonu. Za tim mi reče: »Evo tako sjedinjuje moja čista ljubav za uvijek ova tri srca.« Ujedno mi očitova, da se ova srca samo na slavi i diku njegova Presv. Srca ujedinjuju, te da će kroz mene cijelo bogatstvo svog Srca otkriti onome ocu, da onda uzmogne njihovu vrijednost i korist ljudima protumačiti i propovijedati; pa zato da On sám želi, da nas dvoje jednakim dijelima bogatstva imademo.« Zato i piše u jednom

¹ Ova je pjesma prijevod s njemačkoga: »Im Himmel und auf Erden.«

listu O. Colombiéra: »Zaklinjem Vas, velečasni oče, da ne propustite ničega, štogod bi moglo pomoći, da se raširi štovanje tog preljubežljivog Srca. Znajte, da mi je Isus očitovao, kako će se članovima svoje Družbe poslužiti, da proširi pobožnost svoga Presv. Srca, te da će tijem bezbroj vjernika sebi prijubiti.« O. Colombière otputuje iza tog u Englesku, kamo je pratio Mariju Eleonoru Beatricu Este, kćer moden-skoga vojvode, a ženu Jakova, vojvode Yorka, koji postade kašnje (1685.) engleski kralj. Nu jer je apo-stolski radio, a Bog mu trud blagoslovio, proganjala ga je tamošnja vlast i protjerala ga najpošlje iz Engleske. Poslije 4 godine umro je on u Francuskoj nakon teškog bolovanja. (1682.) Iza smrti nagjoše među pismima njegovim i zabilježene mnoge milosti, kojim ga je obdario Bog u duhovnim vježbama. Odmah ih dadoše tiskati. Tude piše O. Colombière o Presv. Srcu: »Pri koncu duhovnih vježba odlučih svojski raditi oko toga, što mi je Gospodin naredio. Okusivši naime preko mjere slasti božanske, uvidjeh i očutjeh, kako Gospodin hoće da mu služim u jednoj stvari, što se posvema tiče Isusa u presv. oltarskom sakramentu . . . Pomoću Božjom mnoge već u Engleskoj privdedoh ovoj pobožnosti; pa tako umolih pismeno prijatelja u Francuskoj, neka bi mnoge i mnoge uputio u tu pobožnost . . . O kad tih mogao — kliče zatim — na cijelome svijetu biti te kazati svim ljudima, što ti želiš od službenika i prijatelja svojih! . . .

Štoće dragi! Može biti da se i tebi u srcu već više puta javila želja, da bi i ti štogod usmeno ili pismeno ili kojom malom žrtvicom doprinesao, te se raširi pobožnost k Presv. Srcu Isusovu; no strah te je, ili da ne ćeš uspijeti ili drugih neprilika. Ded pročitaj još jedare ovo nekoliko redaka, pa će se za cijelo i na tebi ispuniti riječi Božanskoga Spasitelja onako,

kako se ispunile i na o. Colombiéra, prve revnijelju pobožnosti k Presv. Srcu: *Sjajno će nagraditi one, koji po mogućnosti šire pobožnost k mojemu Presv. Srcu.*¹

— * * * —

Vjesnik.

— **Trst.** Kao što članovi Apoštolstva molitve, tako i »Kćeri Srca Isusova«²) na svaki način revnuju za vremenito, a još više za vječno dobro bližnjega; pa to upravo apoštolskom požrtvovnosti. Navedimo po koji primjer.

Velikom mukom zasnovale su one katoličku knjižnicu, iz koje besplatno posugujuz zabavne knjige. Od listopada 1893. do studenoga 1894. posudiše u Trstu 2560 svezaka dobrih knjiga. (Apoštolstvo knjige.)

Jedna gospogja, koja od 30 godina ne primaše sv. sakramenata, obolje od neizlječive bolesti, i shrvana što od bolesti što od tuge htjede se ubiti. Već si jednoga dana u istinu presječe kucavice tako, te bi morala bila umrijeti, da joj ne bude jedna kći, pokrjepljena Srcem Isusovim, namah priskočila i pomogla. Život joj se produžio na tjedan dana. Za to se vrijeme ljubaznim bodrenjem nastojalo, ne bi li se s Bogom pomirila. Pa to se pomoću Božanskoga Srca i zbilo.

Drugoj jednoj »Kćeri Srca Isusova« pogje srečno

¹ Sada se upravo živo o tome radi, da sv. Stolica časnoga slugu Božjeg : Klaudija de la Colombière uvrišti u »Blažene.«

²) Ta je Kongregacija (Družba) zasnovana u Trstu pred nekoliko godina. Svrlja joj je: podučavati siromašna djecu, i na svaki mogući način širiti bogoljubnost. Ova će Kongregacija imati sada »filialku« na Rijeci. Baš nedavno kupiše zasluzne »Kćeri Srca Isusova« lijepu zgradu, gdje će snosjetiti »Frobelovo« pjestovalište, knjižnicu za gospogje, i javnu kapelu posvećenu Srcu Isusovu.

za rukom, uz žarke molitve k Presv. Srcu, te ona dovede na pravi put jednu gospogju, koja je od 8 godina živjela daleko od sv. Crkve, i od svake i najmanje bogoljubnosti.

Druge se opet trse oko siromašnih djevojčica, ne bi ih spasle od stranputice i privele ih na dobro. Tako jedna »Kći« upravlja odgojilištem »krojaštva«, gdje mnoge djevojke mogu posve dobro taj zanat izučiti, odaljene od svih pogibelji, kojih ima uz velike radionice.

Najposlijе »Kćeri Presv. Srca« sakupiše ove godine i 50.000 upotrebljenih poštarskih biljega, koje se imaju poslati u daleke misije za otkup robova.

A kako članovi Apoštolstva molitve, tako i »Kćeri Presv. Srca« zauzeše se i ove godine za djecu, te ih već prelijepi broj podučiše za prvu sv. pričest, koja se lijepo obavila u pojedinim župama gradskim.

Riječ u jednu: i u Trstu se carstvo Srcu Isusova prilično lijepo širi. A tomu je dokazom ovo malo primjera, što ih navedosmo. Slava Presv. Srcu Isusovu!

— **Iz Zenice** (Bosna) dobismo vele radosnih vijesti. Puno revni duhovni pomoćnik St. Z. mnogo se trudi, e bi se pobožnost k Presv. Srcu Isusovu u onome kraju posve udomila. Tek što je došao na župu Zeničku, već je uzeo propovijedati i o pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu. Da je pala riječ njegova na zemlju dobru, vidi se odatile, što se odmah prvi put upisalo 73 u bratovštinu Presv. Srca Isusova. Isti se upisaše i u Apoštolstvo molitve, te su primili i treću vježbu Apoštolstva molitve, tako da sedmorica po redu svakoga petka primaju sv. nakanadnu pričest. »Ova je pobožnost — pišu nam iz Zenice — tako privlačiva, da netom im progovoriš o njoj, odmah jatomice hrle u istu sv. zadругu. Kroz godinu dana — misli naš dopisnik — broj će što-

vateljā Presv. Srca onamo narasti na hiljadu. »Evo
što može za kratko vrijeme jedan revni svećenik —
uz milost Božju!

— **Apoštolsvo molitve u Portugalskoj**, ma-
loj zemlji, ima 1350 središta, a članova oko 1,000,000.
To je od prilike peti dio svih duša u Portugalskoj.
Daj Bože, te i u nas tako bilo!

— **Leon XIII.** na novo je podigao do god.
1895.: 1 patrijaršiju, 13 nadbiskupija, 85 biskupija, 2
opatije s biskupskom jurisdikcijom, 2 apoštolske de-
legacije, 43 apoštolska vikarijata, 22 prefekture. 16
biskupija uzdigao je na nadbiskupije, 10 apoštolskih
prefektura na vikarijate.

Blagodati Presv. Srca Isusova.

Ivanjkovo. Za obraćenje moga sina dižem ruke Srcu Isu-
sovou već 25 godina, uzdišući za moga sina, i hvala dragome
Bogu; učini čudo Srce Isusovo. Ja sam se na preblagi dan
Duhova udaljio od kuće svoje na tri dana; a kad sam došao
kući, kažu meni, da moj sin traži, da se ispovjedi. Ja sklopih
ruke, pa se pomolih Presv. Srcu Isusovu, da mu se smiluje. Na
sveto Trojstvo video sam ga na večernji u crkvi, gdje kleći; a
mnogo godina u crkvi nije bio. Tada meni, kô ocu, suze niz
obraz potešoše i hvalu dадох Presv. Srcu Isusovu. Još punije

mi je bilo srce, kad se na Brašančevu isповједi, i kad je na drugu nedjelu slava Presv. Srca kod nas bila. Onda sam ga mojim slabim očima ugledo, gdje na koljenima kod žrtvenika Pre. Sreća Isusova kleči, ide na svetu pričest i svijeću gorucu drži u ruci. Zarad čega želim do smrti iskazivat Presv. Srcu Isusovu hvalu i moliti se za svoga sina, da ostane u pobožnosti.

Trovnik. Prošle godine moja sestra bila u velikoj bolesti, te joj nije bilo pomoći od svih svjetovnih ljekarija. Ja Stovateljica Presvetog Srcu utečem se u zaštitu Božanskome Srcu sa devetnicom, i za malo dana moja sestra bi rešena od bolesti. M. S.

Rajecgrad. Nalazeći se u velikoj nuždi, tražila sam u svijetu pomoći, i svu sam nadu bila izgubila. Obratim se sa devetnicom Božanskom Srcu, obećav, ako mi pomogne da će mu iskazati u Glasniku Presv. Isusa javnu zahvalu. I ono me pomože. S toga kličem: hiljadu puta hvala Božanskom Srcu Isusovu! M. B.

Bijas god. 1893. uoči Božića. — U nekom selu nedaleko od Prizrena nekom mladiću olovno tane rani nogu. S početka malo je mario za to misleći, da je mala stvar i da se lasno može izječiti, ali rana malo po malo gorko pozledi, i svaki je dan teže mučila jadnika. Za sedam je godina vukao nogu za nogom, dok je napokon rad ljudih boli morao u postelju. Već je sedam mjeseci ležao, a stanje se je noge sve više ogolčavalo, dok najposlje ozlegljeno udo sasvim ne iztruhne. Liječnici izjave da mu više nema lijek; bolesniku je bilo teško i trpio je grdne boli; pa videći, da mu je još malo života, primi zadnje sv. sakramente. Dva dana prije Božića preklanijske god. 1893 ode mu sestra u Prizren, da pripravi što je bilo nužno za bližnji sprovod. Doznavši bolesniku da će mu sestra u Prizren, reče joj: U gradu ima mnogo dobrih duša, navlastito med ženskinjama, koje se mole i koje su pobožne prema Srcu Isusovu; preporuči me kojoj od njih, da mi isprosi milost ili da ozdravim ili da što prije umrem; jer više ne mogu podnijeti ove boli i napastovan sam, da očajam. Sestra mu obeća, da će ga poslušati. Netom dogje u grad, preporuči brata nekim priateljicama, da se za njega mole, jer da je strašno bolestan i na smrti. Jednu od njih ode u crkvu i zamoli Srce Isusovo, da usliši molbe onog jadnika. Dok se moljaše ova dobra žena očuti že stoko nadahnuc i pričini joj se, da joj neki unutarnji glas veli, da reče bolesniku ove riječi: »Presveto te Srce Isusovo ozdravilo«. Ženi bijaše teško opetovati te riječi bolesniku, jer bi se lasno moglo zgoditi, da joj se nasmiju, da joj se narugaju, i da se po gradu govori o njoj. Izagje iz crkve, ali joj ona misao ne da mira; ne moguće ni jesti nit naći počinka. Povrati

se u crkvu i opet očuti u sebi onaj isti glas, gdje joj veli one iste riječi; i tako joj se zgoditi tri puta. Ode onda k sestri bolesnika te joj sve ispriča. Slijedeći dan sestra se povrati kući i sva u radosti ode k bratu i reče mu: Znaj, da se je u Pribrenu dogodilo tako i tako; Presveto ti je Srce Isusovo poslalo, neka ti kažu, da te ono ozdravlja, da ćeš mu biti zato haran i da ćeš svakomu reći, da te je Srce Isusovo izlječilo. Na te riječi bolesnik sjedne na postelji i usklinke: Ja sam zdrav i hoću izići. Oni, koji su bili ondje prisutni, nijesu mu hotjeli dopustiti misleć da od gorke bolesti bunca; ali ih je on uvjerasao, da je ozdravio i pokaže nogu zdravcu; obuće se, počne hodati i od onog je časa sasvim ozdravio. Zove se ovaj sretni čovjek po imenu Nue i Prenn Nvez a sada sa svom svojom obitelji stanuje u nekom selu kod Speka.

Namjena molitava i dobrih djela za veljaču.

Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.

Oživljenje duha kršćanskog.

Vojnik nije vrijedan imena svog ni odore svoje, ako mu srce nije proniknuto duhom vojničkim. Isto tako ni kršćanin ne zasljužuje toga uzvišenog imena, ne žive li u njemu duh kršćanski, duh Kristov. Pače „*ko nema duha Kristova, on nije njegov,*“ veli sv. Pavao (Rimlj. 8, 9.). Jer duh Kristov jest milost Božja; a on nije u milosti Božjoj, on rije ni dijete Božje, dakle ni brat, ni učenik, ni baštinik Isusov.

Pravi pak kršćanin, koji je prožet duhom Kristovim, misli i čuti i radi u svemu onako, kao što kralj njegov Božanski. Čujmo sv. Pavla, gdje opisuje duh Kristov opominjući Filipljane, da se u ovaj Božanski uzor ugledaju. On piše: „*Ovo da se misli među vama, što je i u Isusu Kristu, koji ako je i bio u obliju Božjem, nije se otinuo da se izporedi s Bogom; nego je ponizio sam sebe usvi običje služe . . . Ponizio je sama sebe postaviti poslušati do same smrti, a smrti kriba,*“ (Filiplj. 2, 6, 7.) Apoštol ističe ovdje naročito tri krpjeposti, koje su kanoti jezgra duha kršćanskoga: samozataju, poniznost i poslušnost.

Nu kako svijet ponajviše shvaća ove tri značajne krpjeposti duha Kristova? — Ta ni čuti o njima ne će, jer se daš ove krpjeposti protive duhu svjetskome. »*Jer sve, što je na svijetu, tjelesna je želja, i želja obliju i ponos života.*« (I. Iv. 2, 16).« Krist veli: »*Ako thو hoće za mnom ići, neka se odreže sebe, i ucme križ svoj i slijedi mene.*« (Mat. 16, 24).« A svijet veli: »*Uživaj, proslavi*

se, gospoduj! — Ko ima pravo? Krist ili svijet? Čiji nas duh bolje svjetuje? Kristov »Duh istine, koja svijet ne može da primi (Iv. 14. 17.)«, ili duh svijeta ovoga, koji »sav teži u zlu (I. Iv. 5. 19.) te prolazi kao i želja njegova (I. Iv. 2. 17.)?«

Zašto ipak jedni ljudi većinom radije prianjaju uz lažljivi dub svijeta, nego uz istinit duh Srca Isusova? Zašto volje tminu nego svjetlo? Zašto je na mnogim mjestima u srcu pojedinaca i usred čitavih obitelji gotovo nestalo pravoga duha kršćanskog, te sve većmas preobladava pogubni duh svjetski? — Zato jer ljudi, zasiđepjeni i zamamljeni vaojskom taštinom, niti ne slute, kako je jedino spasosan i sladak duh Gospodnj. »Jedna suza pokornička slagja je od sviju slati zemaljskih,« ovako reče sv. Augustin, kad se poslije obraćenja via-titum iskustvom o toj istini uvjerio. Ma da i duh kršćanski od nas zahtijeva, da ne-prestano obuzidamo neuredne strasti svoje i da krjepostan život sprovodimo; to je ipak ovaj jaram, što nam ga zapovijedi Božje i crkvene nameće, po milosti nebeskoj sladak i breme ovo lako (Mat. II. 30.). Kriz Gospodnji jači i tješi nas u borbi, da ne klonemo duhom, videći toliku zlu na svijetu; preobilna milost Božja, koja se u molitvi, u sv. sakramentima i pod sv. misom na nas izljeva; naslagjuje nas mirom i zadovoljstvom, što ga svijet opađi ne pozna; a vječna placa, koja nas čeka, ako ustrajemo, čini, te drage volje podnosimo prolazne nevolje ovoga života, »jer se ne mogu usporoditi s budućim slavom, koja će se u nama ukazati (Rimlj. 8. 18.).

I ovog mjeseca bit će dosta prigoda, da se učvrstimo u pravome duhu kršćanske samozataje i poslušnosti. Klonimo se za pokladnih dana ne samo svakog neurednog veselja, nego prikažimo Presv. Srcu Isusovu i po koju zadovoljštinu za nebrojene uvrede, što mu ih baš ovih dana nose mnogi nazovi-kršćani, povodeći se u svemu po duhu svjetskom; za sv. korizme pak držimo se zapovjednog posta, i molimo se vruće, da bi opet duh kršćanski, duh Presv. Srca Isusova, oživio u srcu svakog kršćanina; pače da bi Gospodin u obilju izlio sv. Duha svoga, koji će duše u grijenu obumrle novim životom nebeskim nadahnuti i lice zemlje obnoviti.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 3

Ožujak 1896.

God. V.

Izlazi svakoga mjeseca jedanput, i stoji na godinu 24 novč.; za one, kojima se u kuću donosi ili poštom šalje, 36 novč.

Ožujak — posvećen štovanju sv. Josipa.

Ujednom njemačkom gradu, u Münster-u, dogje oko ponoći svećeniku K. jedan čovjek, a nitko nije znao, kako on u kuću dogje. Probudiv svećenika iza sna, reče mu: »Izvolite, Velečasni, sa mnom k jednome bolesniku; on je sam samcat — a na umoru. Hajdete brzo; sila je.« Revni svećenik ustade, pogje bolesniku, pripravi ga na put u vječnost, i podijeli mu sv. sakramente umirućih. Hoteći se kući vratiti reče mu bolesnik sav blažen: Hvala Vam, Velečasni, što ste došli. Ja bijah sām — od svih ostavljen, te mišljah da ēu morati umrijeti bez sakramenata; kad eto na jedanput Vas k meni noseći mi ono, za čim sam toliko čeznuo, — posljednju utjehu sv. Crkve naše. Ja ne imao nikoga, da bi ga poslao po svećenika. Recite mi, mo-

lim Vas, tko Vas je k meni pozvao? Svećenik se sna-
gje u čudu. Onoga čovjeka, koji ga dopratio do bo-
lesnika, već je nestalo. On dakle ne zna, što će
reći; ali sluteći, da se tude nešto neobično moralo
dogoditi, upitat će bolesnika: »Jeste li Vi za života
svoga koje vanredno dobro djelo učinili, i time kod
Boga zavrijedili ovu osobitu milost?« Na to će bo-
lesnik: »Ja se ništa ne opominjem; jedino to znam,
da sam se svaki dan sv. Josipu molio — za srećnu
smrt.« U to pogleda svećenik na sliku sv. Josipa,
što je visjela iznad postelje bolesnikove. Sad mu
puče pred očima; sad mu bi sve jasno. Na veliko
njegovo čudo opazi on, kako su posve iste crte na
licu onoga nepoznatog čovjeka, koji ga zvao boles-
niku, i eto ovdje na slici sv. Josipa. S toga ne po-
sumnja nimalo, da je sv. Josip isprosio od Boga šti-
ćeniku svome — srećnu smrt.

Odavle vidimo, kako je spas onosno štovati
sv. Josipa. Čujmo, što veli sv. Terezija: »Zagovor
sv. Josipa ima divnu moć za sve, koji ga pouzdano
zazivlju.« Za to su od vajkada znali svi pravi kršćani,
pa bi se u svakoj nevolji pouzdano i uspješno obra-
ćali sv. Josipu.

Onda je pobožnost k sv. Josipu Bogu oso-
bito mila. Iza Bl. Dj. Marije nema Sveca, koga bi
Bog većma bio uzvisio, nego li sv. Josipa. On ga
izabra Sinu svome za hranitelja i odgojitelja, a Bl.
Dj. Mariji za prečistoga zaručnika. Toga radi u ve-
like slave sv. Oci dostojanstvo Josipovo. Sv. Bazilij
piše: »Niti je koga Angjela, niti koga drugoga Sveca
ova čast zapala, da se on zove Otac Sina Božanskog.
Ovo ime »Oca« uzvisuje sv. Josipa nad sve druge
Svece. Ovi se samo zvahu Sluge Božji, dok bi sv.
Josip nazvan Ocem. Ali sv. Josipa ne resi tek ime
»Oca«, nego njemu je dao Bog i prava i dužnosti
očeve spram Sina svoga, koji postade čovjekom.«

Ne mora li dakle biti Bogu milo, kada mi štujemo onoga, koga je on sâm štovao i nad sve druge ljude uzvisio?

Najposlijepo pobožnost k sv. Josipu je praktična te po potrebi našeg vremena. Sv. Josip takov nam je izgled, da se svi lako možemo za njim povesti. Život mu je tako smjeran, čedan, prirošt te nema ništa neobična, izvanredna. Neće li nas to ponukati, da ga naslijedujemo?

Štovanje sv. Josipa baš je po potrebinog vremena. Život njegov podaje najbolji ustuk protiv iskvarenosti dobe naše. U svijetu vlada dandanas raspuštenost, prekomjerna pohota za novcem, za užitkom, za čašcu. U obitelji kano da je nestalo prave poslušnosti; u javnom životu gotovo već nema štovanja prema poglavarstvu; ne štuju se roditelji, prezire se oblast duhovna i svjetovna. Ženidbu ne drže više na mnogim mjestima kanoti svetu, Bogom danu ustanovu, već jedino kanoti gragjanski ugovor, koji kako se sklapa, tako se i lako razvrgava. U sv. Obitelji posve je to drukčije. Bog je dao sv. Josipu očinsku vlast nad Sinom svojim; sv. Josipu pokorava se »kralj kraljeva«, njega sluša Djevica »bez grijeha začeta«. Od sv. Josipa, oni koji živu u ženidbenome stališu, mogu se učiti, kako se moraju ljubiti međusobno, kako se poticati na dobro, kako u ljubavi i u miru živjeti, jedan za drugoga se starati, kako se brinuti za vječito i vremenito dobro djece svoje. U naše doba svatko hoće da bude bogat, čašćen, da uživa; malo tko je zadovoljan, gotovo nitko nema dosta. Sv. Josip bijaše roda kraljevskoga; pa opet je bio drvodjelja, niti se s'udio stališa svoga. U znoju lica svoga radio bi on danju i noću, samo da Obitelji svojoj zaradi svagdanji kruh. I tako može primjer sv. Josipa uništiti ili barem zastidjeti našu prekomjernu želu za bogatstvom, čašcu, užitkom, zabavama

A da želi sv. Crkva, da mi štujemo sv. Josipa, poglavito u mjesecu ožujku, kada je njegova svetkovina (19.) — tome su dokaz i oprosti, što ih je podijelio papa Pio IX. Svi vjernici naime, koji mjesec ožujak posvete štovanju sv. Josipa, dobivaju svaki dan oprost od 300 dana, i jedan put potpuni oprost u ožujku, u koji mu drago dan, ako se ispovjede, pričeste i pomole na nakanu sv. Crkve. Iste oproste dobivaju i oni, koji obave ovu pobožnost k sv. Josipu u koji drugi mjesec, ne mogavši je obaviti u ožujku. Napokon su isti oprosti podijeljeni i za one, koji obavljaju, ovu mjeseca pobožnost tako, da ju svrše 19. ožujka, na svetkovinu sv. Josipa.

Tom prigodom spominjemo, da je sv. Crkva i druge razne bogoljubnosti k sv. Josipa oprostima obdarila. Mi navodimo između ostalih: 7 nedjelja na poštenje (7 Žalosti i Radosti) sv. Josipa, Srijede, dva blagdana sv. Josipa (19. ožujak i 3. nedjelja iza Uskrsa) i devetnicu k sv. Josipu. Ova se može svako vrijeme obaviti.

Evo sad načina, kako bismo mogli bogoljubno posvetiti mjesec ožujak na čast sv. Josipa.
1) Molimo svaki dan u jutru pred slikom Svečevom lijepu crkvenu molitvu: *Molimo te, Gospodine, da nam budu na pomoć zasluge zaručnika presvete Majke tvoje; da zadobijemo njegovim zagovorom, što svojom slabostti postići ne možemo. Koji živiš i kraljuješ na vijke vječeva. Amen.* — 2) Slušajmo bogoljubno svaki dan sv. misu, i to, u nedjelju — da ušćuvamo sv. čistoću; u nedjeljak — da točno ispunimo svoje zvanične dužnosti; u utorak — da blaženo preminemo; u srijedu — za sv. Crkvu; u četvrtak — za kršćanske obitelji; u petak — za prvo-pričesnike; u subotu — za obrtnike. — 3) Od velike bi koristi bilo, kad bismo svaki dan — makar i ne dugo — razmatrali ili čitali što-

god iz života, i o krjepostima sv. Josipa. — 4) Tečajem ovoga mjeseca trsimo se, kako ćemo se povesti za krjepostima sv. Josipa. To je najbolji način štovati Svece. — 5) Sv. Josipu za ljubav nametnimo si koje malo djelo pokore; vježbajmo se u kršćanskoj samozataji, strpljivosti, ljubavi spram bližnjega itd. — 6) Primimo sv. sakramente na blagdan sv. Josipa, ili u slijedeću nedjelju. — 7) Roditelji neka si izruče sv. Josipu djecu, osobito onu, koja se pripravlja za prvu sv. pričest.

Milosna Devetnica na čast sv. Franje Ksavera.

(4.—12. ožujka.)

v. Franjo Ksaver nije hrvatskome narodu nepoznati Svetac. Posve blizu Zagreba ima crkvica posvećena sv. Franji Ksaveru a bila je nekoć Hrvatima omiljeno proštenište. Počle se na mjesto stare kapelice g. 1752. podigla veća i lijepa crkva na poštenje sv. Franji Ksaveru, te bi u nju prenesena i čudotvorna slika Svećeva: godimice bi ovamo na petu nedjelju poslije Uskrsa hodočastile bogoljubne duše ne samo iz Zagreba, nego i iz daljnih krajeva Hrvatske. Broj hodočasnika bio bi svaki put preko 6.000, a znalo je onamo doći po 7—8 proce-

sija. Među ovima spominje se izrijekom i zavjetna procesija iz daleke Dubice, god. 1753.*)

Iznoseći mi ovdje pred čitatelje »Glasnika« jednu posebnu vrst pobožnosti k sv. Franji Ksaveru, rado bismo iznova uspirili u našem narodu štovanje ovoga »Velikoga Čudotvorca«, kako ga s pravom zovu. Onda bi se i današnji naraštaj za cijelo do-mogao moćne zaštite toga Ugodnika Božjeg, koji bi na nas sasuo blagodati svake ruke, kao što je nekoć i pregje naše mnogobrojnim dobročinstvima obasuo.

*

I. Postanak Devetnice.

Na izmaku god. 1633 priregjivahu Isusovci u Napulju jednu osobitu crkvenu svečanost. Mladi Isusovac Marcello Francesco Mastrilli di San Marsan (rogjen 4. rujna 1613. u Napulju), ogranaek jedne od najplementijih obitelji Napuljskih, nadgledao je i vodio brigu za te crkvene pripreme, kad će se jednome radniku s velike visine (25 stopa) izmaći iz ruku poteški čekić (bat) i Mastrilli-u pasti baš na glavu. Sve ga držalo već za mrtva, dok se on samo onesvjestio i od teškoga udarca tek ranjen bio. Krvlju oblichena moradoše ga odnesti braća u sobu njegovu. Sada nadogje ljuta grozница; dozvani liječnik izjavlja, da bolesniku prijeti snrtna pogibelj, zašto mu se mozak silno potresao.

Dvadeset i pet dana ležaše Mastrilli nalik više na mrtva nego li na živa čovjeka; no on, koji je za cijeloga si života mimo druge Svece štovao osobito sv. Franju Ksaveru, i u ovoj skrajnoj pogibli njemu će se uteći. Sv. Franjo ukaže mu se više puta za te bolesti, pa mu svjetova, neka bi se sa-svim posvetio misijama u Indiji. Na to će bolesnik

* Sr. Katolički List 1895. br. 36.

u tuke provincijala svog položili zavjet, da će, ako mu Bog pokloni život, u Indiji život si posvetiti apostolskome zvanju. Na 3. siječnja 1634. u noći od 24. do 25. dana bolesti Mastrillijeve iznova se bolesniku ukazu sv. Franjo Ksaver; naredi mu, neka obnovi prijašnji svoj zavjet, da će naime u Indiji poslovati u vinogradu Gospodnjem; proreče mu sasvim jasno, da će on jednom umrijeti smrću mučeničkom te mu onda reče: »Marcelle, da si mi dobre volje! Ja primih tvoje obećanje i dogjoh, da te utješim. Što bi ti od Boga? Znaj, da ja tamo gore mogu štogađ.« Po tom će mu dati korisnih uputa i uvjerit ga, da će svaki koji njemu na čast obavi Devetnicu, te se u to doba isповjedi, pričesti i njega u pomoć zovne, zadobiti željnu milost.« (Razumije se samo po sebi, da željena milost mora biti u sukladu s voljom Božjom.) Najzad Svetac rekavši mu: »Ustani, ti si zdrav!« isčeznu.

Mastrilli posluša Sveca, ustane iz postelje, ispriča prisutnjima, što se netom s njime zbilo, pa će: »Ja sam izlijecen; sv. Franjo Ksaver povratio mi zdravlje.« Sviše, još iste noći opisa on sam svoje čudesno ozdravljenje; a kada sjutradan sagje opet iza podugovo vremena u crkvu, da na oltaru sv. Franje Ksavera odsluži sv. misu zahvalnicu: sve se oko njega saletjelo, njega da vidi, a Boga, koji je po sv. Franji toliko čudo učinio, da hvali i slavi.

Mastrilli ispunil svoj zavjet; on doskora ode u Indiju. Nakon mnogih nepogoda na moru prispije konačno u Go, gdje se u veliko štuje onamo sahranjeno sveto tijelo Franje Ksavera. Ovdje se Mastrilli pobožno pomoli pred svetim moćima velikoga zaštitnika svoga. Odavle ga starještine poslaše u Japan. Pošto je onamo prispio, pisa u Evropu: sv. Franjo napuškon je izveo djelo svoje On mi jednim

čudom povratio zdravlje. On me drugim čudom doveo na otočje »Filipine«. On je trećim čudom učinio te sam sretno prispio u Japan. A sada se još ufam od njega četvrtom e čudu, da njegovim za-govorom zadobijem i mučenički vijenac. — Tako i bi. Na 17. listopada 1637. u groznim mukama, a za sv. vjeru Isusovu, Mastrilli poginu slavno — mučeničkom smrću.

Glas o čudesnom ozdravljenju i o Milosnoj Devetnici raznese se za tinji čas po Napulju i po cijeloj Italiji, a odanle i po drugim krajevima kato-ličkim. U Francuskoj, Španjolskoj, Portugalskoj, Nje-mačkoj, Austriji itd., osobito onamo, gdje su Isusovci, obavlja se ova Milosna Devetnica, a duše bez broja na sebi su iskusile, da je sv. Franjo Ksaver vjeran obećanju svome.

Kako Svetac nije odredio vremena ovoj Devetnici, to se ona može obaviti u svakodobu godine; no opet je najbolje i najobičnije, da se s njome otpočne 4. ožujka, pa da se svrši 12. ožujka, na koji je dan sv. Franjo Ksaver od pape Grgura XV. god. 1622. svečano proglašen za Sveca.

Već u buli (papinskom pismu), kojom se sv. Franjo Ksaver uvršćuje među Svece napominje se, da se Svetac u snu ukazao jednome slijepcu, pa mu rekao, neka bi polazio crkvu njemu posvećenu, jer da će onamo opet dobiti očni vid. Slijepac učini, što mu naredio sv. Franjo. Moleći se kroz devet dana pred Svećevom slikom, najedanput progleda i bi sasvim iscijeljen.

S toga imajmo i mi veliko pouzdanje u sv. Franju Ksaveru. Obavljajmo revno i s pouzdanjem ovu pobožnost. Činimo zajedno s nebrojenim štovateljima sv. Franje Milosnu Devetnicu (od 4.—12. ožujka) i primimo u to vrijeme dostojno sv. sakramente.

Pri kraju dodajemo iz Kanižlićeve: »Bogoljubnosti Molitvene« (Budim 1813.) ovo:

Bogoljubnost osobitu na poštenje sv. Franje Ksavera, čudotvorca, Indijskoga apoštola, jedni običaju činiti deset petaka (ili deset nedjelja) sveto provodeći, t. j. svaki petak (ili svaku nedjelu) isповједајуći se i pričešćujući se, i druga dobra djela čineći — na uspomenu deset godina koje sv. Ksaver u Indiji trudeći se za spasenje novoga svijeta provede; na uspomenu takogjer njegova svetoga preminuća, koje se u petak dogodi; na uspomenu onoga čuda u njegovoj očinskoj kući vigjena, da kip propetoga Isukrsta toliko se puta znojaše, koliko puta u Indiji sv. Ksaver koju veću protivštinu podnosaše; osobito pako u svaki petak stražnje godine života sv. Ksavera krvavim se znojom oblijevaše, kao da istomu Gospodinu Isukrstu milo bijaše svoga služe Ksavera, toliko za Ime njegovo trpećega.

Ova bogoljubnost čini se ili prije ili udilj poslije blagdana sv. Ksavera (3. prosinca).

Da ova bogoljubnost Bogu ugodnija bude, učini ovo na poštenje sv. Ksavera: 1) Prvi i deveti dan isповјedi se i dostoјno pričesti se; ili barem prvi dan počni savršenim pokajanjem, da grijesi tvoji ne budu zapreka darovima Božjim. — 2) Sva tvoja mišljenja, govorenja i činjenja prikaži Bogu na poštenje njegovo i sv. Ksavera. Svaki dan ponovi odluku, slušaj misu, ako može biti . . . Spomeni se kratkom molitvicom: Presvete Trojice, presvetoga sakramenta, prečiste Djevice Marije, devet Kora angjeoskih . . . zazovi i druge Svece na pomoć, da po umnožanoj molitvi pomoćnikā, ono, što prosiš, lašnje isprosiš. — 3) Čuvaj se osobito svakoga grijeha; utezi tvoja očućenja: oči, ruke, osobito jezik naučan zlo govoriti. 4) Učini koju pokoricu tjelesnu; podnesi ustrpljivo svaku protivštinu. — 5) Učini djela od milosrgja; udi-

jeli, ako možeš, lemozinu siromašnim; obilazi nemoćnika; uči neumitna; nastoj drugoga odvratiti od grijeha; na dobro lijepom riječju ponukovati. — 6) Moglo bi se moliti jo Oče naša i jo Zdravih Marija i jo Slava Ocu na uspomenu jo godina, što ih sv. Franjo sproveo propovijedajući evangjelje u Indiji. Ova i prilična djela imaju i oni učiniti, koji se i drugim Svecima, sv. Ivanu Nepomucenu i sv. Antunu osobitim bogoljupstvom preporučuju.

*

Rekosmo malo naprijed, da vrijeme ovoj Devetnici nije odregjeno, te se ona može obaviti u svakodobu godine. To isto vrijedi i za molitve u ovoj Devetnici; ni one nijesu odregnjene. Mi preporučamo u tu svrhu lijepe molitve iz poznatog i narodu našemu veoma omiljenog molitvenika Kanižlićevog. Bez sumnje su i naši stari štovali sv. Franju Ksaveru ovim molitvama, jer se Kanižlićev molitvenik bio u nas veoma udomio, a bio je i ponovno štampan.

*

II. Motitva Sv. Franji Ksaveru.

Svemogući vječni Bože, Oče, Sine i Duše Sveti! Prostirem se pred prijestoljem veličanstva tvoga i srcem preponiznim klanjam se tebi. Vjerujem u tebe i tebi, o prava i vječna istina i mudrosti sveznačuća. Ufam se u dobrotu tvoju, o svemoguće i premilostivo milosrgje. Ljubim Te, o dobroto neizmjerna, iz svega srca moga; i iz ove ljubavi kajem se i žao mi je, da sam te ikada uvrijedio. Ah kamo sreće, da sam prije umro, nego tebe, moje najveće dobro, uvrijedio. Zato mrzim sa svim srcem na sve grijehu moje. Pomiluj me, Bože moj, oproštenje prosećega; obećajem te-meljito, da te više ne ču nigda u napredak uvrije-

diti, i prije volim svako zlo ovoga svijeta podnijeti, nego li tvoju svetu zapovijed prestupiti.

Hvalu uzdajem tebi za neizbrojene darove, kojima si svetoga Franja Ksavera nakitio i proslavio. Hvalu takogjer uzdajem tebi za ona dobroćinstva i milosti, koje po istoga ovoga dostojanstvu i molitvama meni i drugima dostojava se jesi udijeliti.

Na zahvalnost prikazujem tebi ovu moju bogoljubnost sa svim mišljenjem, govorenjem i činjenjem mojim. Primi ju, o Presveta Trojice, jedini Bože, na slavu Imena tvoga, na poštence presvetoga oltarskoga sakramenta, muke i smrti Isukrstove, neoskrvnjene i prečiste Majke Djevice Marije, devet kora Angeoskih, a osobitim načinom na poštence svetoga Ksavera; da isprosim po molitvama istoga Sveca: srce skrušeno, ponizno i čisto od svakoga grijeha, i milost obilatu, da se mogu svakoj napasti, a osobito nečistoj suproтивiti, srećan u poslovima mojim napredak, sačuvanje od bolesti... (*Ovdje dodaj druge milosti, koje želiš.*)

Tebi takogjer, o sveti Ksavere, ovu istu bogoljubnost ponizno prikazujem. Primi ju ti od nedostojnoga sluge tvoga; prikaži ju po rukama tvojim Bogu svemogućemu, i isprosi mi one milosti, koje se usam po dostojanstvu i molitvama tvojim, ako ovo bude na veću slavu i spasenje duše moje; ako li pak ne bude, isprosi mi krjeposno ustrpljenje, da u svakoj potrebi i protivštini nastojim volju moju izvršno priložiti volji Božjoj. Amen.

Litanije o sv. Franji Ksaveru.

Gospodine smiluj se.

Kriste smiluj se.

Gospodine smiluj se.

Kriste čuj nas.

Kriste usliši nas.

Oče nebeski Bože, smiluj nam se.

Sine Otkupitelju svijeta Bože, smiluj nam se,
Duše sveti Bože, smiluj nam se.
Sveto Trojstvo jedan Bože, smiluj nam se.
Sveta Marija bez grijeha začeta,
Sveta Bogorodice,
Sveta Djevo djevicā,
Sveti Oče Ignaciju,
Sveti Franjo, predostojni i prepoljubljeni sine sve-
toga Oca Ignacija,
Sveti Franjo, Indijski apoštole,
Sveti Franjo navještajući mir,
Sveti Franjo, navještajući dobra,
Sude odabrani noseći Ime Isusovo pred narodima,
Sude preobilati Božje ljubavi,
Tvrgo istočne Crkve,
Branitelju vjere,
Progonitelju nevjerstva,
Propovjedniče evangjeoske istine,
Porazitelju krivih bogova,
Odabрано од Оца вјечнјега оружје за расплодити
славу Богују,
Vjerni nasljedniče i druže Isusa, Sina Božjega,
Trubljo glasovita Duha Svetoga,
Stupe Crkve Božje,
Svjetlosti neznabozaca,
Meštare pravovjernih,
Ogledalo pravoga bogoljupstva,
Voglo na putu krjeposti i kršćanske savršenosti,
Izglede živi apostolskoga duha i svetinje,
Svjetlosti slijepih,
Nogo hromih,
Pomoćniče tonućih,
Zdravlje nemoćnih,
Strahoto duhova paklenih,
Uskrisitelju mrtvih,
Koga oblasti poslušno jest more,
Koga zapovijedi štuju svi Istočnjaci;

m o l i z a n a s

Čudotvorče po svem svjetu glasoviti,
Utočište nevoljnih,
Utjeho ucviljenih,
Svjetlosti Istoka,
Zalogo uskrsnuća na život milosti i slave,
Prebivalište cjelebitosti,
Blagosahranište Božje ljubavi,
Slavo Družbe Isusove,
Poklisaru Apoštolski Rimske stolice,
Preubogi Ksavere,
Prečisti Ksavere,
Preposlušni Ksavere,
Preponizni Ksavere,
Križa Isusova i truda za Isusa preželjni Ksavere,
Za spasenje iskrnjeg pravevni Ksavere,
Preslatki Ksavere,
Preslavni Ksavere,
Dušā i slave Božje želitelju pregorući,
Angjele u držanju i životu,
Proroče darom i duhom,
Apoštole dostojanstvom i vrjednošću,
Naučitelju narodā, mnogostrukim govorenjem i
djelom mogući,
Ispovjedniče krjepošću i života naredbom,
Djevče dušom i tijelom,
Jaganjče Božji, koji odnimaš grijeha svijeta, oprosti
nam Gospodine.
Jaganjče Božji, koji odnimaš grijeha svijeta, usliši
nas Gospodine.
Jaganjče Božji, koji odnimaš grijeha svijeta, smiluj
nam se Gospodine.
Kriste čuj nas. — Kriste usliši nas. —
Gospodine smiluj se. Kriste smiluj se. Gospodine
smiluj se.
Oče naš.
V. Moli za nas sveti Franjo.

m o l i
z a u a s .

Br. Da dostojni budemo obećanja Kristovih.

Pomolimo se, Bože, koji si Indijske narode propovijedanjem i čudesima blaženoga Franje Crkvi svojoj hotio pridružiti, dopusti milostivo: čije slavne zasluge častimo, da i za primjerima krjeposti njegovih pogjemo. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Pjesma.

Ljubezni Uzdisaji Sv. Franje Ksavera

1) O moj Božel tebe moga, — Sa svim srcem,
ljubim Boga; — Ljubim tebe Boga moga, — I ne
samo radi toga; — Jer ljubećim slave punu, — Obe-
ćaješ vječnu krunu: — Ali jer te imam ljubit, — Ili
uv'jek dušu zgubit.

2) Ne ljubim te samo za to, — Neg me ljubav
žeže na to: — Ah žeže me ljubav tvoja! — Kad
procjenja duša moja; — Da ti mene zagrlivši, — I
presvetu krv prolivši, — Na križu mi propet jesi! —
O moj kralju na nebesih!

3) Ljubim, kada svu krvavu, — Ja od trnja
vidim glavu; — Kada vidim britku muku, — Rane
prsâ, nogu i rukû: — Kad sve vidim u gorkosti,
Sve u tugi i žalosti; — Sve u krvi, sve u boli, —
Sve bez krvi, koju proli.

4) Ah žeže me ta smrt tužna, — Smrt pregorka
i pretužna; — Smrt, ljubavi djelo tvoje, — I smrt
djelo zloće moje: — Koju podni, te ti za me? — Od
ljubavi tvoje same; — Ti za mene Bog čovjeka! —
Te za mene još grješnika!

5) Ah, ne bih li, Bože, bio, — Ako ne bih lju-
bit htio, — Ja bez srca tvrdi kamen, — Kad ne žeže
takav plamen? — Ljubim, jer ti ljubiš mene, — Srce
moje gori, vene, — Da ti, kako mogu, platim. —
I ljubavlju ljubav vratim.

6) Ti si kralj moj, dobro moje, — Ti si Bog
moj, i ovo je, — Što mi srce kano sili, — Da te

Ljubim Bože mili; — Ljubim tebe, kralja moga, —
Ljubim tebe, moga Boga: — Ne će nikad srce moje,
— Od ljubavi prestat tvoje.

Spomen Presvetoga Trojstva.

Blagoslovljeno budi presveto i nerazdijeljeno
Trojstvo sada i vazda i na sve vijeke.

†. Blagosivajmo Oca i Sina s Duhom Svetim.

†. Hvalimo i svrhu svega uzvisujmo ga u vijeke.

Pomolimo se. Svemogući, vječni Bože, koji
si dao slugama svojim u ispovijedanju prave vjere
poznati slavu vjećnoga Trojstva, i u mogućству veli-
čanstva klanjati se Jedinstvu; molimo, da se stano-
vitošcu iste vjere vazda obranimo od sviju tegoba.
Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Spomen presvetoga oltarskoga Sakramenta.

O sveta gozbo, na kojoj se Krist prima, čini
se spomen muke njegove, um se napunja milosti, i
došaste se slave nama zalogaju daje.

†. Kruh s neba dao si im, Gospodine.

†. Svaku nasladu u sebi imajući.

Pomolimo se. Bože, koji si nam pod sakra-
mentom čudesnim uspomenu muke svoje ostavio, daj
nam, molimo, tako štovati sveta otajstva tijela i krvi
tvoje, da plod otkupljenja tvojega vazda u sebi osje-
ćamo. Koji živiš i kraljuješ po sve vijeke vjekova.
Amen.

Spomen muke i smrti Isusove.

Ponizio je sam sebe Gospodin naš, Isus Krist,
do smrti, a smrti križa.

†. On bi ranjen za bezakonja naša.

†. Izbijen bi za zločine naše.

Pomolimo se. Gospodine Isuse Kriste, koji
si s neba na zemlju iz krila Očeva sišao, i krv svoju

skupocjenu za otpuštenje grijeha naših prolio, tebe ponizno molimo, da u dan sudnji s desne tvoje stavljeni čuti zavrijedimo: Hodite, blagosloveni Oca mojega, primite kraljestvo, koje vam je pripravljeno od postanja svijeta. Koji živiš i kraljuješ po sve vijeke vjekova. Amen.

Spomen bezgrješnog Začeća Bl. Djevice Marije.

Ovo je šipka, na kojoj niti je bila kvrga istočnoga, niti kora učinjenoga grijeha.

¶. U Začeću tvome, Djevico, bila si bez grijeha.

¶. Moli za nas Oca, čijega si Sina porodila.

Pomolimo se Bože, koji si po bezgrješnom Djevičinom Začeću pripravio dostoјno Sinu svome prebivalište, molimo, da koji si poradi naprijed vijene smrti istoga Sina svojega nju očuvao od svake ljage, nama takogjer čistima po njezinu odvjetovanju k tebi doći dopustiš. Po istom Kristu Gospodinu našem. Amen.

Spomen devet Kora Angjeoskih.

Angjeli, Arkangjeli, Prijestolja i Gospodstva, Poglavarstva i Vlasti, Sile, Kerubini i Serafini, molite za nas.

¶. Angjelima svojim zapovijedio je Bog za tebe.

¶. Da te čuvaju na svim putovima tvojim.

Pomolimo se Bože, koji čudesnim redom Angjeoske i ljudske služba dijeliš, dopusti milostivo; da koji tebi vazda na nebu služe, oni isti i život naš na zemlji zaštite i brane. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Preporuka Sv. Franji Ksaveru.

O premoguci novoga svijeta apoštola, preslavni Franjo, svim onima radosno utočište, koji se pouzdano k tebi utječu! Budući da se neizrečenom ^z.

brotom podatljiv ukazuješ, ne samo onima, koji te u pomoć zazivaju, nego još i ti sâm milostivo opominješ one, koji se nalaze u nevoljama i potrebama, da se k tebi uteku, željan budući da im pomognes; zato ufajući se ja u ovu osobitu podatljivost tvoju, da ispunim radosnu želu i opomenu tvoju, tebe za moćnika svoga uzimam, k tebi se ponizno i ufano utječem, tebi dušu i tijelo svoje, sve nevolje i potrebe, a osobito u kojima se nalazim sada, preporučujem.

Učini molim te, o veliki odvjetniče, da i ja poznadem, što si očitovao, da si naime moguće kod Boga molitvom svojom. Ukaži onu svoju desnicu pre-moguću i vazda gotovu pomoći potrebitima i nevoljnim. Isprosi mi pravo pokajanje za grijeha, spasenosan strah uvrede Božje, pregoraću k raspetomu Isusu i sinovsku k Majci Djevici ljubav, da pod zaštitom ovom sveto živim i srećno i blaženo preminem. O sveti Oče, o slavni čudotvorče, o Franjo utješitelju žalosnih, ozovi se i na uzdisanje srca mojega i budi mi u pomoć. Amen.

*

III. Oprosti.

Devetnici samoj nijesu od sv. Crkve podijeljeni oprosti, koji bi vrijedili za sve vjernike; no opet je sv. Otac Leon XIII. 12. siječnja 1886. podijelio potpuni oprost, (koji se može namijeniti i dušama u čistilištu) svima, koji bi se isповjedili, pričestili i pohodili crkvu ili kapelicu Družbe Isusove, pa se tude pomolili za potrebe sv. Crkve na 12. ožujka, kanoti na spomen-dan, u koji je sv. Franjo Ksaver i sv. Ignacij uvršten u Svece.

Mimo to podijeljeni su oprosti za bogoljubnost deset petaka ili deset nedjelja — o čemu naprijed govorasmo. Tek treba znati, da nijesu

propisane odregjene molitve, e bi se dobili oprosti; makar se i svjetuje, da se ta bogoljubnost deset petaka obavi od prilike onako, kako tamo na str. 57. kazasmo.

Oprosti: 1) Potpun oprost u jedan, koji mu drago, od tih deset petaka ili nedjelja, ili drugi dan u tjednu — bud prije bud udilj poslije blagdana sv. Franje Ksavera (3. prosinca). Uvjeti: sv. ispovjed, sv. pričest, pohod crkve Isusovačke i tude molitva za potrebe sv. Crkve. — 2) 7 godina i 7 četrdesetnica u svaki od onih deset petaka ili nedjelja ili drugi koji dan u tjednu — uz iste uvjete, koji su navedeni pod 1) (Benedikt XIV. 6. listopada 1753. i 12. siječnja 1754.) I ova se dva oprosta mogu namijeniti dušama u čistilištu.

Bl. Margareta Marija Alacoque.

Sveta redovnica.

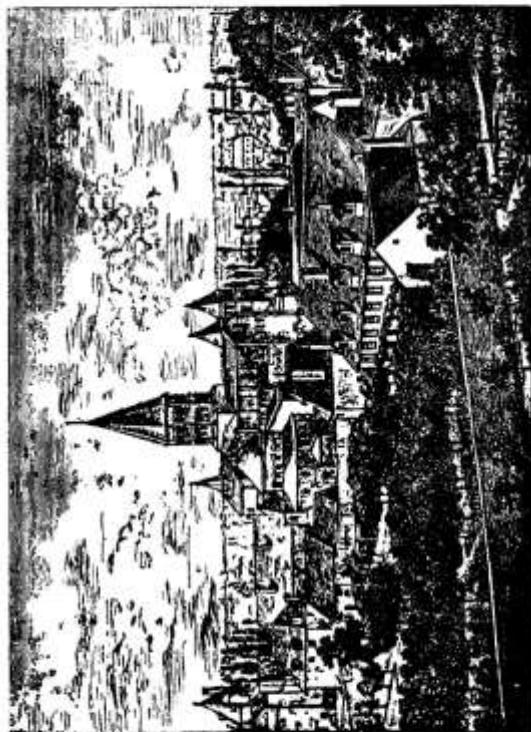

Kao što sunce, ranom zorom ogranolno iznad gora, sve to jače svjetli, dok ne razlije o podne sav svoj žar sa visokog neba; tako nam se čini, da i bl. Margareta u čarnom ruhu krjeposti sjaji sve to ljepše, što se većma približaje podnu života svoga, kad joj se imalo ukazati sunce pravde — Srce Isusovo.

Žalimo, što nam tijesni okvir Glasnikov ne da, te ne možemo iznesti pred čitatelje nego tek po koji biser krjeposti njezinih; ali se nadamo, da će se već iz toga moći slutiti, do kojega se savršenstva popela bl. Margareta.

Istom što se ona 6. studenoga 1672. redovničkim zavjetima posvetila Bogu, stao on, koji ju ljubio ulagati regbi sve svoja sile, ne bi li si ju što ljepše

ukrasio. Zadnji put već spomenusmo, kako je Margaretazaza gledala Spasitelja nazočna; a prisutnošću svojom bodrio ju Isus na krjepostan život, odvraćao ju od najmanjih ljaga.

Paray-le-Monial.
(Grad, u kom je živjela bl. Margareta.)

Da bi ju potaknuo na što točniju poslušnost, reče joj nekoć ove strašne riječi: »Svi redovnici, koji se rastave sa svojim poglavarima i od njih se ođijele

neka sami sebe smatraju za posude prokletstva, u kojima gine i propada svaka miomirisna pomast . . . Ovakove su duše zabačene od Srca moga. Što se većma trse, ne bi li mi se sv. sakramentiima, molitvom i drugim vježbama približili, to se ja više od njih udaljujem . . . Svaki poglavatar, bio dobar, bio zao, mene zastupa

A da bi ju zadahnuo pravim strahom od svakoga lako grijeha, često bi joj Spasitelj kazivao, kako mu je mrzak i najmanji grijeh. Bila jednom Margareta nešto manje iskrena i otvorena prema glavarici, nego bi valjalo; i gle Spasitelja, gdje će joj oštro: »Znaj, da sam ja svet, i svetost naučajem! . . . Zato valja da bezazlena srca preda mnom hodaš, ja mrzim i na najmanju pogrješku. Hoću da znadeš, kako ne mogu trpjeti malodušna i miltava srca. Makar me ljubav moja prevelika i učinila tvojim učiteljem, ne bih li te . . . prema nakanama Srca Svog uzgojio; opet ću nevjeru tvoju strogo kazniti, sve da i slabocu tvoju strpljivo podnosim.«

Drugi put pobudila se u Margareti nekakva taština; i eno Spasitelja, gdje kori učenicu svoju: »Ti, koja si prah i pepeo, šta imaš, čime bi se ponosila? Ta sama sobom nijesi ništa, nego šaka praha! To da ti nikada ne isčeze ispred očiju; nikada da se nijesi podigla iz tog bezdne.«

Sestre Margarete u samostanu bojale se, da će joj naškoditi zdravlju, što tako često i dugo kleći pred presv. sakramentom; pa ju nagovoriše napokon, da odustane od tako čestih pohoda Isusa u sveto-hraništu. Ali ne potraja dugo, i opet joj se ukaza Gospodin govoreći: »Znaj, da ćeš osjećati ti, pa i svi sukrvici tvoji, ako se od mene udaljiš. Ja ću se od njih sakriti, i ne će me naći, kada me budu tražili.«

Da bi se zgražala i, kad samo pomisli na nedostojno primanje sv. pričesti, ukazao joj se ne-

koć Spasitelj, kako ga sputana i zaplijvana gazi bogogrđan čovjek nogama. — Onda joj reče glasom, koji odavaše žestoku bol: gle, kako grješnici sa mnom postupaju i kako prezir njihov nadilazi svaku mjeru.«

Je li dakle čudo, ako se u srcu, kojim je u jednu ruku ravnao tako točan i svet učitelj, a koje je opet željno primalo njegove upute; je li čudo, što su u tom srcu bujno iznikle redom sve krjeposti, a napose ona, koja se osobito mili Presv. Srcu — krjepost poniznosti? Gledajući Margareta u svjetlu svetosti Božje na slaboće svoje, tako bi se zastidjela u srcu, te je teško samu sebe podnosi. Taj stid osjećala je katkada tako živo, da se bojala stupiti u javnost i pokazati se pred drugima. Bilá je nalik na čovjeka, komu je savjest opterećena velikim zločinom. Takav misli, da će mu nevaljanstvo svako čitati s lica; s toga on obara oči, pa se boji i šuti. Ovako i Margareta. A da je iskreno ovako mislila, lako možemo razabratiti otuda, što je željela, da i svi drugi o njoj sude, kao ona što je sudila. Drago joj bilo, kad su drugi nepovoljno o njoj mislili i govorili; a zgražala se, kad je samo pomislila, da bi je mogao ko boljom držati, nego li ona — po svom bar mnijenju — bijaše.

Glas o svetoj redovnici za malo se raznio i izvan tihog samostana; pa bi se često dogodilo, da je ko došao u govorionicu i zamolio glavaricu, ne bi li smio u ovoj ili onoj stvari pitati Margaretu za savjet. Toliko je bilo sve zastravljenog krjepošću svete redovnice. Samo neko držaše, da je sva pohvala tek pretvaranje, da — puka laž; a taj neko bijaše Margaret sama. Put u govorionicu bio je trnjem obasut, a boravak tamо nalik na mučila strašna. »Bože moj,« reče jednom, oboružaj radije sav bijes pakleni protiv mene, nego te jezike stvorova taštom hvalom i priznanjem. Radije neka se obore na mě sve uvrede i sva sramota!« — Dapače ova ljubav poniznosti i

samoće znala je učiniti i tvrdom. Obratila se jednom neka duvna na Margaretu, da je zapita za savjet u poslu, koji se Margareti ne pričini sasma prema zvanju redovničkome. Evo, kako joj odgovorila: »Ja ne težim ni za čim drugim, van da sam slijepa i neuka za sve što se tiče stvorova, ne bih li imala na pameti samo jednu nauku, koje mi veoma treba, da mora naime dobra redovnica ostaviti sve, da traži jedino Boga; neka je neuka za sve, samo da njega upoznade; neka zaboravi sve, da njega posjeduje; neka sve učini i sve pretrpi, da nauči njega ljubiti. A ja Vas uvjeravam, da me nije ništa drugo potaknulo, da Vama odgovorim, nego poslušnost.« — U spisu pak, u kojem morade Margaret proti volji po nalogu ispovjednika opisati svoj život, kaže, bojeći se, da je ne bi ko radi vanrednih milosti preveć cijenio, ovako: »Neprestano se molim Bogu, da mi udijeli milost, te budem nepoznana, uništena i sakrivena u vječnoj zaboravi; ovu bih milost smatrала većom nego sve, koje mi je udijelio.«

Tako se ozbiljno dala Margaret na krjepostan život, te se dogodilo, da je sam Spasitelj morao obuzdati preveliku revnost njezinu. Nekoć ispitivala si prevelikom brigom i nemirom savjest; a Spasitelj joj reče: »Zašto se toliko mučiš? Učini ti samo, što možeš. Najveća mi je radost skrušeno, poniženo srce, šteno se bez pretvaranja tuži uz iskrenu volju, da će se popraviti.« —

Za duhovna čitanja ukazao se jednom Spasitelj svojoj zaručnici, pa joj rekao: »Ja ћu ti dati, da čitaš u knjizi života... I što reče, ne poreče. Nije li krjepostan život svete redovnice dokazom, da je čitala iz knjige života? — A knjigā ta bijaše, kako Margaret sama bilježi, Srce Spasiteljevo. Što je čitala, bijahu riječi, koje je Margaret čitala u tom probodenom Srcu: »Ljubav moja caruje u trpljenju, slavlje slavi u poniznosti, uživa u sjedinjenju.«

Kronika Presvetog Srca Isusova.

9. ožujka 1439. umrije u Rimu sv. Franciska Rimška u 56. god. dobi svoje. Promatraljući ona jednom kako na križu otvorile Gospodinu našem presv. rebra, zadobit će i sama na prsima ranu, iz koje jednako tekla poput vode jasna tekućina. S te je rane Franciska puno bolovala, pa bi joj često tolike zadavala boli, da se ni maknuti ne bi mogla, a bolesnici i siromasi ostali bi tad bez pomoći njezine. Jednom će licem pred Božić u duhu se zanesti u betlemsku štalicu. Bl. Dj. Marija ukaza joj se, ljudko ju pogleda i smiješći se reče: »Mila kćeri! De mi pokaži ranu, koju ti zadala ljubav.« Franciska posluhne, a isповједnik njezin, koji bijaše prisutan, vidje, kako joj se rana otvara. Na to će Majka Božja uzeti vode iz jednoga vrela, pa će sama Svetici isprati ranu, koja se s mjesta zatvorila. Od to doba nesti i boli i traga od one rane.

Drugi se put ukaže Majka Božja istoj Svetici, pa joj reče: »Raduj se, mila kćeri, jer te Gospod odabrao, da mu budeš zaručnicom. On hoće srce tvoje kanoti znak, da ti na to pristaješ; a on ti daje svoje Srce, e se obratiš posvema u ljubav njegovu. Ja bdim nad tobom, zašto si u očima njegovim dragocjeni biser.« Ali i Svetica se jedanput ovako molila Majci Božjoj: »Ti u Isusa sve možeš, niti on može išto tebi uskratiti. Od tebe je ona krv, koju on proli na Kalvariji; od tebe tijelo, koje nam daje za hranu; ti si mu dala Srce, koje nas je toliko ljubilo.«

Napokon kaže Franciska, da je jedanput vidjela, kako iz rane Srca Isusova vrelo žive vode izvire, pa onda teče poput velikih potoka, a pri tome da je čula ove riječi Isusove: »Ja sam ljubav, koja glasno zove: tko je žedan, neka dogje te se napije.« ia će udo-

voljiti onima, koji će se odazvati pozivu mojemu; za to si dадох Srce otvoriti, да туде нагје сигурно уточиште сватко, који се обрати к менi.«

Namjena molitava i dobrih djela za ožujak.

Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.

Štovanje sv. Obitelji nazaretske.

Ko sv. Obitelji nazaretskoj osvanuo je spas izgubljenom svijetu. Uvjeren o tom sv. Otac Leon XIII. izdade god. 1892. posebnu okružnicu, u kojoj pozivlje sve kršćanske obitelji, da bi stupile u pobožnu zadrugu sv. Obitelji nazaretske, te s tako stavile pod zaštitu triju najmoćnijih zagovornika nebeskih.

Bio svijet ma kako iskvaren, opet nema sumnje, da će se Bogu obratiti, pogje li samo Crkvi za rukom uskrisiti pravi duh kršćanski u domaćem i javnom životu pojedinih porodica. Kakove obitelji, takovi narodi. Zato je sv. Ocu toliko stalo do urednog, kršćanskog života u porodici. Pa koje bi sredstvo kod roditelja i djece uspješnije i laglje pobudilo duh kršćanski, nego štovanje i naslijedovanje sv. Obitelji nazaretske? Ta nijesu li ove najsvetiye osobe već po svom obiteljskom vezu zajednički zaštitnici svake porodice? Kad im dakle kršćanski roditelji još naročito posvete svoje obitelji, ko bi posumnjavao o njihovoj osobitoj zaštiti? Ili zar nijesu možda dosta moći kod Boga Oca, te bi nam isprositi mogli, što za nas prose? Abraham isprosio je od Boga, da se postede opaki gradovi Somora i Gomorha, nagje li se u njima tek 10 pravednika; Mojsija zagovorom svojim odvratio je gnjev Božji od čitava naroda izraelskoga; a poočim i hranitelj Isusov, prevelika Bogorodica, pa i sam jedinorogjeni Sin Božji: sva trojica skupa ne bi imali i veće moći od Mojsije i Abrahama? A ljube li nas takogjer? hoće li nam pomoći? — Kad su toliko trpjeli za naš spas, kako nas ne bi ljubili i na nebu?

Neka dakle svi članovi Apostolstva molitve revnuju za štovanje sv. Obitelji nazaretske posvećujući barem svoju vlastitu kuću svetoj Obitelji i šireći onu pobožnu zadrugu kršćanskih obitelji, što ju je Leon XIII. tako toplo preporučio. Ovo je društvo kod mnogih naroda već krasnim plodom urođilo. Njime će se uspostaviti i u nas svagdanja zajednička molitva i mnoga domaća krjepost, kojom su se stari naši pravom dičili.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 4. Travanj 1896. God. V.

Izlazi svakoga mjeseca jedanput, i stoji na godinu 24 novč.; za one, kojima se u kuću donosi ili poštrom šalje, 36 novč.

Poziv na svetu molitvenu vojnu.

Rimili smo od »Društva sv. Petra Klavera za afričke misije i za otkup Crnaca« ovaj »Poziv«. Mi ga već zato rado štampamo, što se on prekrasno podudara s Apostolstvom molitve, i što je »Glasnik« o nevoljnim Crncima pisao, pa za njihov otkup milodare kupio i jednako ih još kupi.

*

Već je tomu puno godina, što su kršćani u Evropi lijepo se oduševili za nesretne Crnce u Africi, sapete krutim lancima dvoguboga ropstva. Neustrašivi putnici dignuše zavjesu, koja je do nedavno zastirala onu crnu zemlju; novim putovima i na kopnu i na moru jatomice hrle bogoduhi vjerovjesnici i nježne Bogu posvećene djevice, da donesu radosnu vijest o

vječnom spasu milijunima od paganâ, koji čame u tmni i u smrtnoj sjeni. Ali iz grdnih pustara, kojima oni prohode; iz krila divljih plemena, koja su radi predobiti Isusu Kristu: tužno se ozvanja pomaganje ovih viteških duša. Sa sv. Pavlom, velikim apostolom naroda poganskih, jednako i oni vase: »Braćo, molite za nas!« Grozno prokletstvo od tisuće i tisuće godina užasno tišti nesretne potomke Kamove; zatvara im blago milosti Božje, koja sama može opolidi propovijed vjerovjesnikâ i prirediti srca, da prime riječ Božju.

Mi, koje je dobri Bog mimo druge toliko odlikovao; mi treba da vrucim molitvama dignemo to prokletstvo s nesrećne braće naše. Kada bi tisuće i tisuće bogoljubnih kršćana u zajedničkoj molitvi regbi navalile na Srce Isusovo, koje i njih ljubi: ne bi li to zar moglo Boga pomiriti te se smiluje najnevrijenljivoj braći našoj?

Na noge se dakle svi, koji žalite udes hudi najbjednije braće svoje, — na noge se: na svetu molitvenu vojnu! O kad bi se iz tisuće i tisuće srdaca opet razlijegala lozinka, koja je negda kršćane rasplamnjela za sv. boj, za osvojenje sv. zemlje: »Božja je to volja! Božja je to volja!« Ne radi se sada o sv. grobu Isusovom, već o neumrlim dušama, za koje je Isus krv svoju dragocjenu prolio.

Imajući na pameti istinu, da je molitva jedina moć, koja Boga svlada: mi ćemo gledati, da zadovoljimo Presvetome Srcu Isusovu za sve grijeha, kojima crnački narodi i njihovi praoci, onamo od jadnika Kama pa sve do sada, uvrijediše neizmjerno Veličanstvo Božje, neka bi milostivi Bog skinuo od njih prokletstvo Kamovo te ih učinio dionike spasa vječnog. **To je za što ćemo od 17. — 25. travnja 1896. činiti pomirnu — devetnicu k Presv. Srcu Iusovu.** Mi od srca molimo i zovemo sve, da

s nama zajedno čine tu p o m i r n u — d e v e t n i c u . (Molitva otprosna, koju ćemo malo niže donesti, mogla bi se za to uzeti.) Zadnjih devet dana pred svetkovinom »Zaštite sv. Josipa« uzeto je za tu devetnicu, neka nam je vogja u toj sv. molitvenoj vojni sv. Josip, koga sv. Crkva zove »vjernim pomoćnikom od-luka Božjih«; jer je s Isusom i s Marijom pomogao, da se otkupi svijet. On je već jedanput na rukama svojim unesao u Afriku Spasa našega. Već su jedanput krivi bogovi popadali pred hranjenikom njegovim; a na zemlji, gdje je s Isusom i Marijom hodao, provala je afrička Crkva prvih vjekova kršćanskih.

Na ovu silnu molitvu izrijekom pozivljemo vas, Bogu posvećene duše. Kako ste vi Bogu osobito milе, to su i molitve vaše kod Boga uspješnije; s vama je usko skopčano, štogod se tiče carstva Božjeg na zemlji. Pa da nam Bog što prije usliši molitve, zovnите na tu devetnicu i svukoliku nevinu dječicu, za koju se vi starate i koju uzgajate. Njihova molitva prolazi nebesa; pa kad se ovi zemnji angjeli ujedine s nebeskim angjelima, onda se možemo pouzdano nadati, da će nam se ispuniti želje.

Neka je već dosta 1800 godina, otkako Gospod zaludu čeka, e bi se potpuno ispunila vruča želja Srca njegova: *Dogjoh da bacim oganj na zemlju, i što hoću nego da se zapali?*

O d svih božanstvenih djela jest naj-božanstvenije: s Bogom sudjelovati oko spasa duša.

Društvo sv. Petra Klavera za afričke misije i za otkup Crnaca.

Olprošnja Presvetome Srcu Isusovu za afričke Crnce.

(Neka se svaki dan izmoli počevši od 17. pa do 25. travnja.)

Preslatki Isuse, Spasitelju svih ljudi, pogledaj milostivo na afričke narode, koji su ugreznuli u to-

like nevolje te su tužni robovi grijeha. Gle evo nas, da te molimo za najnesrećniju braću našu, i da ublažimo poklona vrijednu pravednost tvoju. S toga u zajednici sa svim dušama, koje te ljube, hvalimo ti za neizbrojene darove, koje si udijelio i ovim narodima. Želeći zadovoljiti Presvetome Srcu tvojemu molimo oproštenje za njihovu nevjeru i za tvrdo srce njihovo. Mi plaćemo za sve grijeha, kojima tvoje Veličanstvo Božanstvo uvrijediše ovi narodi i njihovi pregi, počevši od jadnoga Kama pa sve do dana današnjeg. A za naknadu i za pomirbu mi ti prikazujemo i prinosimo najveće blago naše, tvoje Presveto Srce, koje su svi ovi grijesi doista ranili. Pa da bi se ispravile te uvrede, primi molitve, zasluge i djela zadovoljštine presvete Majke tvoje i Zaručnika njezina, sv. Josipa, sviju Angjela i Svetih i cijele svete Crkve tvoje.

O dobit Isuse, smiluj se ovima jadnim narodima! Rasvjetli ih, koji čame u tmini i u smrtnoj sjeni. Amen.

Sv. Josipe, izglede i zaštitniče štovateljá Presvetoga Srca; sv. Petre Klaver, molite za nas i za nevoljne Crnce Afričke!

— 300 —

Bl. Margareta Marija Alacoque.

Žrtva ljubavi Božje.

Imala nekoć bl. Margareta vigjenje. Gospodin stao pred nju. U jednoj mu ruci slika života srečna i zadovoljna; mir duševni, nutarnja i vanjska utjeha, zdravlje, čast i priznanje pred ljudima; sve se to združilo u čarobnu cijelost. A u drugoj mu ruci slika mukotrpna i pre-

zirna života; života puna boli i jada, sramote i po niženja. I pokazujući tu dvostruku sliku Spasitelj će Margareti: »Odaber, kćeri moja, što ti se većma svigja; odabrala ti ovaj ili onaj život, iste ču ti milosti udijeliti.« Tada mu se baci Margareta pred noge i reče: »Gospodaru moj, ja ne ču ništa van Tebe, i ono što Ti za mene odabereš.« I opet će Isus, neka bira; no i Margareta će: »Dosta mi je, imam li Tebe, Bože moj! Odaber Ti za mene, što je Tebi na veću čast, ne obazirući se na korist moju, niti na volju moju. Čini, što hoćeš; to mi jo dosta.« Tada joj podao Gospodin sliku muke i trpljenja govoreći: »Gle, što sam za te odabrao, i što mi se najvećma svigja; i za to da ovršim nakane svoje i za to, da se ti sa mnom proslaviš.«

Kako se ovo vigjenje obistinilo, i kako je uslijed toga postala bl. Margareta pravom žrtvom ljubavi Božje: to smo radi u ovim recima prikazati.

Budući Margareta učiteljicom novakinjā, pokazat će jednoj od učenica svojih lješnjakov grm, što bi jaše u blizini, pa će onda: »Evo mjesto milosti za me; ta ovdje dao mi Gospodin, da u svjetlosti njegovoj upoznam gorku muku njegovu; i pokazao mi, koliku korist donosi trpljenje.« Lijepih zasluga mora da si je ubrala Margareta; jer trpljenja ne uzmanjka joj zaista nikada.

Jednom razboli joj se prst, pa je toliku muku s toga podnosila, te nije više nedjelja ni oka stisnula. Saznavši napokon za to glavarica, ukori Margaretu, što je tako dugo bol svoju krila; a ona će na to: »To je takova malenkost, da nije vrijedna, te se spomene. Pozvali liječnika. Razvidjev prst upozna do mala, da je stvar pogibeljna; zato mora da meso sve do kosti prereže. Margareta podnese tu strašnu bol ni ne trgnuv rukom. Isti se liječnik čudio toj hrabrosti pa će šaljivo: »Nu gle, dobro je biti svestrim; jer svetost čini beščutnim.«

Novim vigjenjem htio Isus učenicu svoju pripraviti na nove muke. Jednom ukaza joj se kod sv. pričesti sv. hostija sjajna poput sunca, tako te je Margareta jedva podnijela svjetlost njezinu. Usred tog mora svjetlosti ugleda Spasitelja, a on držao trnovu krunu u ruci. Položiv joj tu krunu na glavu reče: »Kćeri, uzmi tu krunu kano znak one, koju ćeš za malo primiti, i koja će te meni upriličiti.«

I gle nekoliko dana kasnije isla Margareta, da zahvati vode iz zdenca. Kad tamo ispašao joj kabao iz rukû, a uslijed toga udari ju gvozdena motka, kojom se voda grabila, tako strašno po glavi, te se jadna sruši besvjesna na zemlju. Kako ju silno udarilo, i više joj zubi izbiljao i komad mesa, koji je Margareta posve mirno odrezala, kô da je komad platna. A od to doba boljelo ju neprestano u sljepoćicama.

Uza sve te tjelesne muke podnosila Margareta još i druge, o kojima običan čovjek za pravo ni pojma nema. Prikazao joj se opet Gospodin, pa joj prorekao, da će i najjednostavnije i najobičnije poslove moći tek uz veliku samozataj obavljati; i da će njoj biti mučno, što je drugima baš prava slast. Od tada i blagovaonica i noćni počinak zadavali joj stravu. Već kada se približavalo vrijeme objedu ili odmoru, znala bi gorko zaplakati; toliko joj bijaše sve mrsko. A kada bi joj naredili, da ide u govorionicu, bilo joj tako teško, te se bacila često pred Bogom na koljena, pa ga molila neka joj udijeli milost, e bi se svladala niti se ogriješila o poslušnost.

No ljubavi nikada nije dosta. Tako i u Margarete taj mučenički život ne ugasi žegje, da iskaže ljubav svoju spram Spasitelja, ne bi li ovako zadovoljila za svoje i za tugje grijeha. Jedna od njezinih glavarica zabilježi u tom pogledu ovo: »Po njezinom суду bijaše uvijek ona, koja je svako zlo počinila, ili bila barem kriva, što ga Bog pripustio; nepre-

stano molila me, da joj naredim pokoru, ne bi li svoje slabašno tijelo noćnim bdijenjem, bičevanjem i svakojakom pokorom posve istrošila; za šest godina vidjela sam je samo pet mjeseci zdravu.«

Za hranu odabrala bi si Margareta, što se moglo naći gore. Ona bi jela i pokvarene plodove, studena i slabo priregjena jela, ili kruh, što je pao na zemlju te bio sav umazan. Često bi si ulila u jela studene vode, samo da im pokvari ukus. Kad bi usred vrućeg ljeta skapala od žegje, znala bi uzeti tople vode u usta, da si ugasi žegju bez svake tjelesne naslade; poput čovjeka, koga muči groznica, osjećala je sav svoj život potrebu, da često pije. A to joj pružilo novu zgodu samozataji. Odlučila, da ne će od četvrtka do subote nikako piti. Kada joj glavarice opazivši to, naredi, da i tih dana tri do četiri puta pije: trapila se tim, što je pila bez razlike sve, što joj god dopalo rukū, sve da je bilo ma kako nečisto i gnjusno; dā — i vodu, u kojoj se netom opralo posugje.

Pa ti viteški čini trapljenja i samozataje bijahu Margareti tako rekuć svagdanji kruh. A ko će izbrojiti ona viteška djela, koja Spasitelj od zaručnice svoje tražio u osobitim prilikama. Uvrijedila ga koja koludrica u samostanu, grijesilo li se u svijetu; sve to morade po nalogu Gospodnjem oplakati Margareta suzam svojima. Sviše i za same duše pokojnih morade zadovoljiti strašnim upravo mukama. Nu baš ovdje sjaje ljubav Svetice u najljepšem sjaju. Žalimo, što ne možemo navesti više nego jedan dogagaj. Neka nam ga Margareta sama ispriča, a čitaoci neka od jednoga zaključe na stotinu drugih.

»Kada bijah jednom sama i zabavljenia poslom,« ovako piše blažena. »pokazala se duhu mome redovnica, koja tada još življaše. Ja čuh tad razgovjetno ove riječi: »Evo, gle ovu duvnju, koja sama eto ovo

ime noši; ja ču je izbaciti iz Srca svog i prepustiti sudbini njezinoj.« U isti čas spopade me tolika strava, te padoh licem na zemlju . . . Ujedno se pravdi Božjoj prikazah kano žrtvu i izjavih, da ču za duševni spas te nevjerne duvne pretrpjeti sve, što se god Bogu svidi. Tad osjetih na jednom, da se srdžba Božja obratila protiv mene. Ja se nagjoh u strašnoj stravi i zabuni. Bilo mi, kao da me prislo neizmjerno breme, a neznadoh, kamo bi se djela očima. Dignem li ih u vis, a ono ugledam rasrgjena Boga; oborim li ih, a ono mi se pričini kô da je pakao preda mnom otvoren, da me progutne. Duša mi bila nemirna i uzbunjena; a gjavao navaljivao na me strašnim napastima očajnosti. Ja pobjegoh ispred njega, koji me progonio i pred čijim se očima ne mogoh sakriti; najžešćim bi se mukama rado predala, samo da se otmem strašnome pogledu. Zajedno me bijaše neizrecivo stid, što mi se činilo, da znade čitav svijet za moje jade. Niti moliti se ne mogoh, a muci mojoj ne bijaše drugog oduška, do suzā. Samo to rekoh: »O strašno li je dopasti rukû Boga živogal!« Onda se bacih na zemlju te vapijah: »Sijeci, Gospode, žezi, uništi sve, što ti je god mrsko; ne štedi ni tijela mog, ni života, ni puti, ni krvi, tek dušu ovu spasi, dušu za vječnost!« — Margareta sama veli, da ne bi bila mogla te boli dugo podnosići, da je nije krijeplilo milosrgje Božje.

To je žrtva ljubavi Božje, žrtva mukotrpna, no uz dragog Spasitelja opet tako sladka po dušu, te bi bl. Margareta, snašav ju kakva utjeha, vapila ka Gospodinu: »Ljubavi moja, sve ti ove slasti poklanjam; čuvaj ih za one duše, koje Te više časte, nego li ja. Ja čeznem jedino za Tobom na križu. Hoću da Te ljubim, samo iz ljubavi prema Tebi!«

Travanj — posvećen štovanju sv. Rane Isusovih.

ravanj pada ili u korizmeno ili u uskrsno doba, prema tome, kako već Uskrs ranije ili kasnije dolazi; ali uvijek nas podsjeća na sv. Rane Spasiteljeve. U korizmeno doba na Rane k r a v e, koje Gospodinu zadaše grijesi naši; u uskrsno doba na Rane s l a v n e, što ih uskrsnuli Spasitelj zadrža na preslavnome tijelu svojem — sebi na slavu, a nama za nauk i utjehu. Kako nam dakle travanj u pamet dozivlje sv. Rane Isusove: to je posve pravedno, da ga posvetimo štovanju sv. Rana Isusovih.

Pobožnost k sv. Ranama Spasiteljevim prikladna je u z b u d i t i u nas vele živu uspomenu muke i smrti Isusove. Gdje god se ta muka u slici prikazala, mi ćemo vidjeti ruke na križu razapete, noge na križ nemilo pribijene i duboku Ranu udarenu presv. prsim Kristovim. Pa upravo te Rane bude u nas uspomenu na pregorke boli, što ih Isus za nas pretrpio. Maleni trn, koji nam se za čas ubode u ruku ili u nogu, već nam zadaje nesnosljivu bol. A presvete ruke i noge Spasitelja našeg probodene su baš na mjestima najviše očutljivim, i to oštrim čavlima; pa tako na križ pribijeni Spasitelj tri ure u najgroznijim mukama visi, a iza smrti njegove okrutna mu sulica otvori Presveto Srce. Kako bismo mogli izranjena Isusa i pogledati, a da nam se srce ne gane na sućut i zahvalnost za toliku ljubav Boga i Spasa našeg! »On bi ranjen za bezakonja naša, i izbijen bi za zločine naše.« (Isai. 53.)

Pohožnost k sv. Ranama Isusovim nama je vele korisna. Uslijed prvoga grjeha praroditelja naših mi smo nalik na putnika evangjeiskoga, koji upade

megju razbojnik te ga ovi svukoše i izraniše. Istočni grjeh oteo nam je nadnaravska dobra, pa nas još izranio i u naravskim silarna našim. Izranio nam pamet, maštu, razum i volju. «*Misao srca čovječjega zla je od malena,*» (Post. 8.) Izranio nam i niže sile du-

ševne. »Vidim drugi zakon na udima svojima, koji se suproti zakonu una mojega i zarobljava me zakonom grjehornim, koji je u udima mojim.« (Rim. 7.) Ali Ranama Isusovim mi se iscijelismo. (Is. 53.) Svaka kap krvi njegove zasvijedočava nam ljubav njegovu: koliko je Isus za nas trpio, koliko nas je i ljubio. Pa tako da ne uzvrati ljubavi Bogu, koji nas je toliko ljubio? Sv. Rane Isusove najbolji su lijek i protiv neuredne pohote. Ako se u napastima zaklonimo u presv. Rane, ništa nam naškoditi ne će otrovne strjelice neprijatelja duše naše.

Pobožnost k svim Ranama Isusovim i vele je utješljiva. Čutiš li, da si sám i zapušten, te mni-ješ, da nitko na te ne misli: a ti pogledaj de na Ranu desne ruke Isusove. Tude čitaj: »Ja mislim na te. Upisao sam te u ruku sviju.« Jesi li siromašan i bolan, a ti pogledaj samo na Ranu lijeve ruke Isusove. Tude ima crvena ruža, a na njoj je upisano krvavim slovima: »Ja se brinem za tebe; uzdaj se u meni!« Ako ti ne da mira bol duševna, tjeskoba, dvojba: a ti upri oči na Ranu desne noge, pa čitaj: »Ja upravljam tobom!« Kada te progone bud ljudi bud gjavli, a ti upravi oči k Rani lijeve noge pa vidi pismo: »Ja čuvam tebe.« Ako te ljudi teško snose, ništa do tebe ne drže: ne žalosti se, već gledaj na Ranu na prsima Isusovim. Čitaj, što je tude napisano slovima od plamena: »Ljubim te ljubavlju vječnom; zato se smilujem tebi i privlačim te k sebi vezom ljubavi.« — Isus misli na te, on te čuva, on te ljubi, on se brine za te. Gle, što ti kažu sv. Rane njegove!

Sv. Bonaventura, vrhovni starješina Reda sv. Franje, veoma je štovao sv. Rane Isusove. Razmišlja-jući o sv. Sulici, koja je Gospodinu našemu otvorila prsi, ovako uzdiše: »O kolike sreće za sulicu, što je smjela otvoriti sv. prsi Isusove i preljubazno Srce

njegovo! O da sam ja bio mjesto one sulice, nikako se ne bih dao izvaditi, već bih rekao: to neka mi je stan za uvjek. Tude hoću da boravim, pošto si odabrah ovo mjesto.

I sv. Franjo Borgia, treći general Družbe Isusove, u velike je štovao presv. Rane Spasiteljeve. Kad bi u sv. misi činio »spomen za žive«, on bi u sv. Ranu desne ruke preporučio sv. Oca papu, kardinale, biskupe i svekoliko svećenstvo; u sv. Ranu lijeve ruke svjetovne poglavare i vladaoce; u sv. Ranu desne noge sve Redove crkvene; u sv. Ranu lijeve noge rodbinu, prijatelje, dobročinitelje i sve, koji se bijahu preporučili u molitve njegove. No ranu presv. prisiju pridrža sebi moleći Boga za oproštenje svojih grijeha i za sve potrebite milosti.

Na isti način molio se Svetac i čineći »Spomen za mrtve«. Najprije bi prikazao sv. misu za pokojnike, za koje se morade moliti; zatim za duše svojih pokojnih rođaka; po tom za pokojnike svoga Reda; onda za duše svojih prijatelja i dobročinitelja; napokon za duše, kojih se nitko ne spominje, ili za one, koje se imale najprije izbaviti čistilišta, ili za one, za koje mu nalagala ljubav, da se za njih osobito moli. — Činimo i mi tako slušajući sv. misu.

A sada čujmo sv. Augustina: »Kad god me snagje napast, a ja bježim k propetome Isusu. Ja bježim k Ranama njegovim i u Srce njegovo, koje je prepuno milosrđa. Isus je za mene umro. Ta me misao najviše tješi u svim nevoljama; jer njegova smrt moj je spas i zasluga moja. Ja hoću da živem i umrem u ruku Spasitelja moga.«

Pri kraju evo načina, kako bismo mogli travanj posvetiti štovanju sv. Rana Isusovih.

i) Pridodajmo svaki dan jutarnjoj molitvi i kratku molitvicu na poštjenje sv. pet Rana Isusovih. — 2)

Budimo svaki dan — barem u duhu — kod sv. mise; i to u nedjelju, da si isprosimo od Boga milost te od srca zamrzimo na svaki grijeh. U ponedjeljak, da se jedared već kanimo svoje obične pogreške. U utorak, da si isprosimo pomoć u napastima i u grješnim prilikama. U srijedu, za milost prave pokore. U četvrtak, u zadovoljštinu za sve grijeha počinjene rukama. U petak, u zadovoljštinu za sve grijeha počinjene nogama. U subotu, u zadovoljštinu za sve grijeha srcem počinjene. — Poslije sv. mise prikažimo Bogu sva svoja djela zajedno sa sv. Ranama Isusovim. — 3) Danju više puta se opomenimo kratkom molitvicom sv. Rana Spasiteljevih. — 4) U večer molimo t. zv. »žalosnu krunicu« Gospinu. — 5) Pomno našojmo čuvati se svakoga grijeha; jer po radi grijeha naših morade Isus trjeti, a po nauku sv. Otaca svaki grijeh zadaje Isusu Rane. — 6) Na poštjenje sv. Rana Kristovič nametnimo si koju malu žrtvu: budimo ustrpljivi, ljubežljivi, uskratimo si što god dopušteno. — 7) Primimo barem jedan put sv. sakramente.

*Isuse, moj Spasitelju,
Oj usliš vruću želju:
Zavij me u svoje Rane,
Da me oda zla obrane*

— *** —

Presveto Lice Gospodin i na šega.

Noseći Isus Križ svoj na Kalvariju igjaše za njim mnoštvo naroda. Bilo tu i žena, koje su plakale i naricale za njim. A Gospodin obazrevši se na njih reče: *Kćeri Jerusalemske! ne plaćite za mnom, nego plaćite za sobom i za djecom svojom.* (Luk. 23.) Jedna od ovih pobožnih žena bijaše i sv. Veronika. Evo što o njoj legenda kazuje.

Krvnici nesmiljeno gonili Spasitelja našeg put Kalvarije, da ga ondje propnu; a putem će proći i pokraj kuće sv. Veronike. Znajući ona za to pričekat će na kućnim vratima, dok im se ne približi žalobna povorka. Veronika to najposlije i dočeka. Ali u kakome stanju ugleda ona svoga Božanskoga meštra! Presv. Lice bilo Gospodinu strašno nagnjeno: židovi ga grdo ispljuvali, krvnici okrutno ispljuskalii, trnova kruna grozno ga izbola. Sviše Gospodina jošte silom tjerahu naprijed, te on bio od znoja sav obliven. Ugledavši Veronika Isusa u tako bijednome stanju od tuge i boli, srce mal da joj ne puče. No opet prikupiv sve svoje sile — prem slabaska žena — prodrije ona redove vojnikâ, koji su su stražili Isusa, i prokrči si put do svoga Spasitelja. Tad padši na koljena dade mu ubrus moleći ga, ako ne rjećima, a ono za cijelo srcem: Gospodine moj i Bože moj! daj da ti otarem Presveto Lice tvoje!

Ovolika ljubav Veronikina bi Srcu Isusovu osobito mila; zato ju htjede nagraditi. Dok je još Veronika na koljenima pred Isusom, prijatno uze od nje Gospodin ubrus, pritisne ga na Presv. Lice svoje, — pa joj ga po tom vrati. Veronika uze ubrus iz presv. ruku Spasiteljevih, pobožno ga privje na grudi svoje, pohiti njime kući, rasprostre ga na stol — al gle čuda — na ubrusu vjerna slika tadanjega Presvetog a Lica Isusova. Sada će Veronika tu presvetu sliku suzama svojim kvasiti, pobožno ju cjelivati, i čuvati kao najmiliji zavještaj Božanskoga si meštra.

Evo tako o tome priča — legenda.

Kasnije — oko g. 705. — donesena je ta slika u Rim. Tri sto godina iza toga (1011. g.) u čast sv. Ubrusa Gospodnjeva posvećen bi jedan oltar u crkvi sv. Petra u Rimu, i tude je pohranjen ovaj dragoo-

cjeni »ostanak« (relikvija), te se i sada još čuva kanoti velika svetinja pored mnogo drugih sv. ostanaka, što ih ima crkva sv. Petra u Rimu.

Uz to vrijedno je da se znade, da je 25. listopada 1884. u Francuskoj (Tours) kanonički podignuta

Vjerna slika Presv. Lica Gospodinova.
(Čuva se u crkvi sv. Petra u Rimu.)

bratovština Presv. Lica Gospodina našega za to, što se strašno i bez broja huli na Bog a, i ne svetkuju se Bogu posvećeni dani (nedjelje i svetkovine). Već slijedeće godine (1885.) ova je bra-

tovština podignuta na prabratovštinu, pa si može i druge bratovštine, kojima je isto ime i svrha ista, pripojiti i oproste im svoje podijeliti. Takovih je bratovština do godine 1891. bilo preko 550. Barem 96 vjerovjesnika upisalo se u tu bratovštinu, koja ima uza to i najmanje 355 revnitelja i revniteljica, a preko 1,000,000 članova. U Madridu i po drugim gradovima španjolskim revni članovi te bratovštine izvojevaše, te se nedjeljom i na zapovjedne svetkovine ne radi u tvornicama. Bratovština ima i svoje posebno glasilo, a izdaju ga Benediktinci.

Veliki Tjedan.

omisao česta i usrdna na Muku Isusovu Gospodinu je našemu osobito mila, a nama je od prevelike koristi. Veliki je Tjedan za to baš najžgodnije vrijeme; jer nas sv. Crkva ni u koje drugo doba tako živo ne podsjeća na Muku Isusovu, kao što u Velikom Tjednu. Bogoljubni štovatelji pregorke muke Isusove zabilježili su i Ure, za kojih je naš Božanski Spasitelj jednu ili drugu bol za nas trpio. Evo, kako je to lani donio »Katolički Vjesnik« u br. 5. (D. Miholjac, Slavonija).

U 6. uri poslije podne na Veliki Četvrtak dogje Isus s učenicima u Jeruzalem, i onđe blagova vazmeno janje.

U 7. uri opra učenicima noge i govoraše o svome izdajici.

U 8. uri naredi presv. oltarski sakramenat, reče Petru, da će ga zatajiti, i oprosti se od učenikâ.

U 9. uri dogje u vrt Getsemani, moljaše se i znojaše krvavim znojom.

U 12. uri od Četvrtka na Petak bio je izdan od Jude i uhvaćen.

U 1. uri bude vogjen Anni i Kaifi, proglašen do-
stojnim smrти i od Petra zatajen.

U 2. uri predan straži, koja mu se rugala i zlo-
stavljalala ga sve do šeste ure.

U 6. uri bje po drugi put na smrt odsugjen.

U 7. uri Pilatu je vogjen, gdje na nj krivo svje-
dočiše.

U 8. uri odvedoše ga Herodu, koji ga za ruglo
obuće u bijelu haljinu.

U 9. uri bje zapostavljen Barabi i bičevan.

U 10. uri bude od Pilata na smrt križa od-
sugjen.

Izmegju 11. i 12. ure bje sa križem na brdo Kal-
varije vogjen. Tješio je žene.

Oko 12. ure pribiše ga na križ i žučju na-
pojiše.

Do 3. ure poslije podne visio je na križu u naj-
većim mukama i rekao posljednjih 7 riječi.

U 3 ure ispusti duh svoj.

U 4. uri probode mu vojnik lijevu stranu tijela.

U 5. uri skinuše mu presveto tijelo i položiše ga
u grob.

Evo vidi, pobožni i mili čitaoče, za svaku uru u
danu i u noći imaš nješto, što je dragi Spasitelj iz
ljubavi prema tebi učinio ili trpio. Sjeti se toga pri
svakom poslu i pri svakoj napasti. Ovo će te u radu
jačati, a u napasti krijebiti.

Prva sv. pričest.

Bilo je uoči Mladoga Uskrsa, kadno u gradu L. neki gospodin potegne malo zvonce nad vratima jednoga samostana, hoteci govoriti sa župnikom — redovnikom. Vratar otvorí vrata, a na veliko svoje čudo ugleda pred sobom gospodina, koji bijaše u gradu poznat kao ljuti neprijatelj svete vjere. Prem je bio katolik, ipak ga nije vidjela crkva već od 18 godina; a samo sobom se kaže, da nije ni primao sv. sakramentā. S toga bilo vrataru nekako čudno pri srcu; obliču ga kojekakve misli, dapače i neki strah ga hvata, da ovaj gospodin ne dolazi možda s namjerom, da župniku učini što god na žao. No opet će on čudnoga gosta odvesti do župnikove sobe. Bojeti se jednako da se doista što zla ne dogodi župniku, postane za neko vrijeme i tek malo udalji se od sobe; ali kad opazi, gje se u sobi razgovaraju na prijateljsku, ode on. Stranac bio dugo u župnika; trajalo to do 2, do 3, do 4 ure poslije podne. Najposlije saci će župnik sa sa svojim gostom u blagovaonoicu, da se mrva okrijepe. Iza toga vrati se gospodin kući svojoj; — ali ne, kako bijaše došao nemirna i bjesna pogleda, već mirna lica, u kome se zrcalio mir duševni.

Što se zbilo? Taj se gospodin izmirio s dragim Bogom; on se iskreno vratio sv. Crkvi, majci svojoj. Imao on sina od 12 godina; a dijete bilo nevin i čisto poput Angjela Božjeg. Mali se baš jutros ispovjedio, a sjutradan primit će prvi put dragoga Isusa u sv. pričesti. Ta neizreciva milost posve mu osvojila nevin srce i skroz ga napunila svetim veseljem; kod kuće ne bi on ni o čemu drugom govorio, van o prevelikoj sreći, što ga sjutra čeka. Otac dobro i dugo motrio presretno svoje dijete; i on se poradovao sreći djeteta svoga, pa će mu poslije objeda: »Danas si možeš u mene isprositi koju mi-

lost. Reci samo, što bi rad; a ja će ti ispuniti želju, pa makar me to stojalo štogod. — Na to se dijete za čas zamisli; a onda će tako ljupko te se ne da opisati: Oče, ja bih najvolio, kad bi i ti sjutra sa mnom zajedno primio sv. pričest. — Koje će pero opisati, kako su djelovale ove riječi na srce očevo, koji je dosele daleko od Boga život sprovodio! Jarko sunce ne će tako brzo rastopiti leda, kako je sada topli dah ljubavi Božje umekšao tvrdnu koru bezvjernstva, koja se ovila oko srca očevo. Vruće suze mu potekoše niz obraze. S mjestu ustane i pohiti svećeniku, da pred njim ispovjedi svoje grijehe.

Sjutra dan kod svećane službe Božje u istinu i on kleče pred oltar, da si sa sinom primi sv. pričest. Od ono doba bio on jedan od najrevnijih katalika, ma da su ga za to ružili i grdili i progonili — bezvjerci.

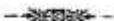
Evo što može učiniti — dobro dijete!

Vjesnik.

— **Presvjetli gospodin Dr. Antun Maurović** netom zasjede biskupsku stolicu biskupijā se senjske i modruške, već je javno pokazao, kako želi, da svi vjernici njegovoј duhovnoј skrbi povjereni budu prožeti pravom pobožnošću k Presv. Srcu. Za to je presvjetli gosp. već 10. siječnja o. g. pod br. 103. svome duhovnome stadu toplo preporučio **Apoštolsvo molitve**. Premda se i do sada u biskupijama senjskoj i modruškoj osobito lijepo štovalo Presv. Srce Isusovo i Apoštolsvo molitve uvelo se u mnoge župe (oko 30), opet revni biskup »vrlo želi, da se sve župe biskupije senjske i modruške upišu u tu svetu udružbu (Apoštolsvo molitve); jer bi tada znao, da će Presv. Srce Isusovo

obilje svojih milosti izliti i na sve pastire i na cijelo stado njegovih biskupija.« Onda se Presvjetli obraća na svoje dušobrižno svećenstvo, te ga poput brižna oca svjetuje, da Apoštolsko molitve u svoje župe gleda uvesti čim skorije; jer njim će i sami vršiti djelo apoštolsko i od vjernika svojih učinit će apoštole, koji će ne propovijedanjem, no molitvom i primjerom druge poticati na kršćanski život. Po tom preporuča »dušobrižnicima i »Glasnik Presv. Srca Isusova, da taj lijepi listić med puk šire. U njem će naći podukā o Apostolatu, i u svakom broju i mjesecnici nakanu; a moći će ga i srošmašnije kuće nabaviti, jer stoji na godinu samo 36 nvč.« Najposlijе zaključuje Presvjetli ovim zlatnim riječima: »Šrimo dakle, čraćo dušobrižnici, med našim pukom pobožnost k Bož. Srcu Isusovom. Teške su prilike, u kojima živimo; mnogobrojne su pogibelji, kojima smo izvrgnuti. Utecimo se s toga Presvetomu Srcu našega Spasitelja, koje je jedino kadro pomoci nam u našoj bijedi i učiniti naša srca slična svojem Božanskom Srcu. Presveto njegovo Srce nevoljnom je čovječanstvu u ovom sveopćem brodolomju daska spasa; pod njegovim okriljem izbjegći ćemo svim pogibljima i uči u luku mira i vječne sreće.«

D o p i s.

Krivi put 4. veljače 1896.

Velečasni Oče!

Uhvativ malo vremena evo me, da Vam u kratko opišem svečanost, koja je ovdje bila, kada se unošila u crkvu slika Presv. Srca Isusova.

Kako Vam je poznato, sliku sam još prije Božića dao metnuti u okvir, čiji su troškovi podmirenii

dobrovoljnim prinosima. Kad sam sliku dobio, odredih, da ćemo ju svečano prenijeti u crkvu dne 5. siječnja o. g., upravo uoči sv. Triju Kralja. Svak se je od nas tomu danu veselio, svi smo taj dan radosno očekivali; ali u ovu radost umješao se tračak skrbi i brige; — pitanje naime, kakvo li će toga dana biti vrijeme? Hoće li naša stara priateljica, ili da ju bolje nazovem mačuha »bura«, biti pametna, te nam ne će pokvariti veselja. Zabrinulo nas još više i to, ne će li zar toga dana uz buru biti i snijega, pošto su u petak i subotu počeli se crni oblaci po nebu povlačiti gonjeni jakim sjevernjakom.

Sa svim tim već u subotu nakitimo sliku u mom stanu onoliko, koliko se ovdje sada u ovo zimsko doba nakititi dade.

Osvane napokon željno očekivana nedjelja. Bura puše, pogledam van, vidim da je i snijeg počeo padati. Klonem duhom misleći u sebi: nema danas o prenosu ništa; jer što dalje počet će padati i veći snijeg, pa ne će biti ni dovoljan broj ljudi, da sastavimo bar kakvu takvu procesiju. Megjutim čovjek snuje, a Bog odlučuje. Presta snježiti, a i bura nešto popusti. Oko io sati počelo se kupiti ljudi, tako te se do II sati napunila crkva. Iznenagjen tolikim brojem župljana pozovem ih, da se poredaju u procesiju i da idemo po sliku. Svi se na ovaj poziv razvesele, jer su mislili, da se zbog vjetra ne će toga dana obaviti svečanost, a oni se upravo radi toga u tolikom broju sakupili. Došav pred župni stan iznesu četiri gjaka na nosiljci sliku Presv. Srca, a dva pametna čovjeka svaki sa svoje strane prihvate ju, da je vjetar ne baci. Kad se zapjevala pjesma »Pjevajmo braće«, da ste vidjeli, kako su mnogi, a osobito ženskinje padši na koljena poklonili se slici uz uzdah i poklik: »Slatko Srce Isusovo, smiluj nam se!« Uz to je i na mnogom i mnogom oku zasjala,

kako mi pripovijedaju, suza radosnica. Obašav procesijom samo crkvu, jer se drugud nije moglo, une-sosmo sliku u crkvu, te bude postavljena na oltar, gdje sam ju dozvolom presv. biskupa nakon kratka govora »o štovanju Presv. Srca«, blagoslovio i kod istoga oltara i sv. misu čitao uz živu želju, da moji župlјani što više uzljube pobožnost prema presv. Srcu.

Evo Vam, velečasni Oče, kratki opis svečanosti obavljene dne 5. siječnja o. g. u Krivomputu na čast Presv. Srca Isusova. Ja se nadam, da će ova pobožnost ovdje u mojoj župi uhvatiti tvrda korjena, i da će »Apoštolsvo molitve« ovdje lijepo uspjevati. Početak je doduše malko težak; ali nadam se, kad se ljudi s tom pobožnošću bolje upoznaju, da će ići posve dobro. Kao što do sada nijesam žalio niti truda niti napora, da vršim svoju službu: budite uvjereni, da će svim silama raditi o tom, da ovu pobožnost k Presv. Srcu Isusovu što više raširim, budući osvjedočen da šireći ovu pobožnost moći će veoma lako i drugim svojim dužnostima zadovoljiti.

Bilo sve na veću čast i slavu Presv. Srca Isusova i Marijina!

Preporučam se u Vaše sv. molitve

Vaš u Krstu brat

K. Modrčin.

— ➤ < —

Kronika Presvetog Sreća Isusova.

Veliki Tjedan živo nam u pamet dozivlje Muke Gospodina našeg, a podjedno i neizmjernu ljubav Srca Božanskog spram ljudi, koja je bila izvor sviju patnja Isusovih.¹⁾ Zato je naša dužnost često se zahvalnim srcem spominjati Muke Isusove; pa i Go-

¹⁾ Riječi Isusove bl. Margareti Alacoque.

spodin od nas to traži, kako vidimo iz slijedećeg viđenja, što ga imala u Francuskoj prije kakih 50 godina jedna časna sestra milosrdnica.

»Dok sam u sv. misi razmišljala o Muci Isusovoj, pripovijeda č. sestra, »pričinilo mi se, kano da vidim Gospodina na križu. Lice mu bilo tako blijedo te me se tako dojmilo, da me skroz i skroz probio ledeni znoj, a ja zahladnjela i ukočila se kao led. Gospodin bijaše poniknuo glavu; ja sam mislila, dugačko trnje, što no je prikrilo njegovo poklona vrijedno čelo, uzrokom je tomu nezgodnomu položaju. U isti čas — što sve ne može Gospodin! — na jedanput podiže on glavu, a trnova kruna svom silom probi mu čelo i sljepočice . . . Nikada ne ču zaboraviti pokreta ovog! Mora da je bila užasna bol, koju je osjetio Gospodin, kadno je svetu glavu svoju silovito pritisnuo na križ! Ja sam bila sasma izvan sebe, a cijelo mi tijelo drhtalo . . . I Bl. Djevica bila je tude! . . . O Isuse i Marijo! kolike li boli! . . . Od to doba Muka mi Isusova jednake lebdi pred očima, »Ti si« — kaza mi Gospodin — »što moraš da me tješiš u bolima Muke moje . . . «

»Kako silno želi Gospodin, da mislimo na Muku njegovu! . . . Kako to jako želi njegova presveta Majka! . . . Jedne nedjelje u večer molila sam »križni put«. Kod 13. postaje pričinilo mi se, kano da mi Bl. Dj. Marija na ruke polaže sveto tijelo moga poklona vrijednog Učitelja, a pri tome da mi kazuje: »Svijet hrli u propast, jer ne misli na Muku Kristovu. O ded učini, što možeš, neka ljudi na nju misle; učini, što možeš, da se spase!«

»Vidi me na križu«, reče mi Gospodin, »pa sudi, da li me ljudi moraju ljubiti? . . . Ova ljubav k Isusu uništava me sasvijem. Kad i kad mislim, da osjećam žar gorućih zraka, što istječu iz sv. Rana. Drugda opet kano da sam zatvorena u varnoj peći

Ljubavi Srca Božanskog, te nemam riječi, da izjavim, što osjećam tude. *

— *** —

Namjena molitava i dobrih djela za travanj.

Blagoslovena od sv. Oca pape Leon XIII.

Dobra stampa.

Dred malo godina pisao je sv. Otar papa: »Za obranu vjere nema po sudu našem uspiješnog i za naše doba prikladnijega sredstva od štampe.« I doista, ko će izorijeti sve dobro, što ga je sám Leon XIII. već satvorio katoličkom štampom, i što ga jednako tvori divnim svojim okružnicama? Štampom glas papin prodire iz Vatikanskog suđanstva do na kraj svijeta; štampom iznemogli starac, namjesnik Kristov navješće riječ Božju svim ljudima; štampom upućuje sve duhovne pastire, opominje kralje i narode; štampom pobija krive nauke.

Što pako sám vrhovač natpastir tako revno čini, to hoće da po mogućnosti rade i svi zatočnici vjere Kristove. »Pišite članke za novine!« reče Leon XIII. nedavno čavenomu propovjedniku i spisatelju talijanskom, o. Zocchi u D. J.; »Oče, pišite za novine članke! Ovi će u mnogim slučajevima više koristiti nego propovjedi, jer kamo ne dopire riječ propovjednikova, tamo stizu novine. Čitaju ih i takovi, koji ne slušaju propovijedi.«

U ovom je vijeku čitava vojska bezbožnih i nećudorenih pisaca na kršćansku vjeru zavojštila. Gadno pero, što ga neprestano može u crno blato nečistoće i bludnje: ostar im je mač i otrovne strijele, kojima su radi otrovat i ubiti duše!

Za Crkvu samu duduše ne bojmo se! Crkva Kristova nepomično стоји на pećini Petrovoj, spa je vratu paklena nadoladati ne će (Mat. 16, 18). Ali sva sila nevaljanih knjiga i novina, koje poplavljaju današnji svijet, ne će li besmrtne duše neopreznih čitatelja prugutati i za uvijek upropastiti?

Sv. Terezija opametiv se za rana, kliče: »Bože moj! Kamo bih se bila strovalila, da mi niješ pokazao ponor, nad kojim se bezbrižno igrah čitajući tašte knjige! Isto vriedi i za zle novine i za ružne časopise. Praye su to ljutice-guje.

A mi zar da trome prekrstimo ruke? Ne dao toga Bog! Već i mi latimo se oružja; dobre katoličke štampe! Širimo dobru knjigu, gdjegod i kolikogod možemo! Kupimo, svaki u svome krugu, što više pretplatnika za valjane kršćanske časopise i novine! Radi se o najdragocjenijem blagu, o dušama, krvlju Kristovom otkupljenim.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 5

Svibanj 1896.

God. V.

Izlazi svakoga mjeseca jedanput, i stoje na godinu 24 novč.; za one, kojima se u kuću donosi ili poštovat Kalje, 36 novč.

Kratka pouka o pobožnosti k Presv. Sreu Isusovu.

§ 8. Vježbe ove pobožnosti.

Apoštolstvo molitve.

(Nastavak.)

53. Gdje se može uvesti Apostolstvo molitve?

Apoštolstvo molitve može se uvesti: u župama (i u njihovim »filialkama«), u redovničkim zadrugama, u zborovima (kongregacijama), bratovštinama, bolničama, sjemeništima, uzgojilištima (konviktima), školama, u vjerskim društvima, (kakvo je n. pr. društvo sv. Vinka,) u trećem Redu sv. Franje, u sirotištima, ubožnicama; riječju: u svim zadrugama i društvima, koja su zasnovana na vjerskoj podlozi te su pod crkvenom upravom.

Apoštolstvo molitve uvodi: u župe, dušobrižnik (župnik); u redovničke zadruge (samostane), poglavar ili poglavarica; u ostala društva ili bratovštine

ili zavode, najbolje će ga uvesti svećenik, koji njima upravlja.

54. *Što treba činiti, da se Apoštolstvo molitve valjano uvede? **

Za to se hoće dvoje: 1) dozvola diecezanskoga biskupa; 2) povelja pridruženja (diploma aggregationis).

Kako Apoštolstvo molitve nije bratovština, već bogoljubno društvo: to nije od potrebe, da ga diecezanski biskup kanonički podigne posebnom poveljom. Dostaje sama dozvola biskupova, da se uvede Apoštolstvo molitve. Ovu dozvolu može biskup jedanput za uvijek podijeliti, i to za cijelu biskupiju; ili ga treba svaki put za tu dozvolu zamoliti.

Za »povelju pridruženja« valja se obratiti ili na diecezanskoga upravitelja Apoštolstva molitve, ili na nad-upravitelja¹⁾ (= središnjega upravitelja), ili na vrhovnoga upravitelja²⁾. U molbenici neka se točno označi župa (društvo, zadruga, zavod, škola itd.), biskupija i pokrajina, u kojoj je biskupija. — »Povelja pridruženja« daje se besplatno. Ovoj se povelji dodaje i povelja za predstojnika toga na novo podignutoga središta Apoštolstva molitve, pa i za sve predstojnike, koji će u buduće upravljati ovim Apoštolstvom molitve. Toga radi ima se u molbenici napisati ime prvoga predstojnika.

Kada je stigla »povelja pridruženja«, onda je time valjano uvedeno Apoštolstvo molitve, te se mogu članovi upisivati. Veoma se preporuča okviriti i pod staklo metnuti, te u sakristiji (ili u crkvi) javno izložiti »povelju pridruženja«, neka ju vide i kasniji predstojnici Apoštolstva molitve.

¹⁾ Za hrvatske zemlje sada je nad-upravitelj veleč. o. Josip Lombardini D. J., u Splitu, (Dalmacija), a pod-upravitelj veleč. o. Mijo Gattin D. J., u Kraljevici, (Hrvatsko Primorje).

²⁾ Vrhovni upravitelj sada je veleč. o. Emil Régnauld D. J. u Toulous-i (Francuska), Rue des Fleurs, 16.

55. *Što treba činiti, da se valjano podignutome Apoštolstvu molitve pribavi članova?*

1) Neka se pozovu vjernici, da se u nj upišu. S toga valja ih poučiti, što je Apoštolstvo molitve, koja mu svrha, koje koristi, vježbe itd. Onda neka se obznani dan, u koji će se svečano uvesti Apoštolstvo molitve. Najposlije neka se točno istumači, što sve treba činiti, da tko bude pravi član Apoštolstva molitve.

2) Od velike je pomoći, nagje li se revnitelje i revniteljice, koji će oko toga nastojati, da se raširi Apoštolstvo molitve.

3) U odregjeni dan neka se u crkvi nekom svećanosti uvede Apoštolstvo molitve, pa iza toga neka se odmah upisuju članovi.

Svibanj – posvećen štovanju Majke Božje.

ogoljubnomet puku katoličkomu ne bješe dosta Majku Božju svaki dan tri puta pozdraviti pozdravom angjeoskim, i svakoga tjedna subotu joj posvetiti; već on htjede i u godini posvetiti joj jedan čitavi mjesec, i to najlepši i najubaviji mjesec — svibanj. Bio to srećan izbor; baš taj mjesec prava je slika one promjene, što se u svijetu zbila, kada se Majka Božja pokazala. Kad se pojavi svibanj, već je nestalo zime. Turobno godišnje doba s dugim noćima, s ledenom studeni i obumrosti, što podsjeća na smrt: nije li živa prilika onih hiljadu i hiljadu godina, koje protekoše, prije nego se ro-

dila Majka Božja? Sjeme obećanja Božanskih bilo je tada regbi prikriveno krutim ledom nevjere, jer »sunce pravice« jošte ne bijaše izišlo, da grijе ovu zemlju. Istom pošto se pojavila rujna zora, Marija, koja je »sunce pravice« u krilu svome nosila: poče se približiti vrijeme, kada se imalo zemlji lice obnoviti. U novome vrtu Božjem, što ga zasadio Isus, Sin Marijin, iznikoše na tlu istina vječnih cvjetovi najljepših krjeposti, i žarkim svjetлом milosti Božje razgrijani donesoše ploda za život vječni.

Nadalje je svibanj posvećen Kraljici nebeskoj, zašto je divna prilika presvete Djevice. Kako je god svibanj zaradi lijepog, mirisavog cvijeća najljepši i najubaviji mjesec u godini; tako je i Majka Božja s premnogih i prekrasnih krjeposti najsajnija od svih Angjela i Svetaca na nebu. Sv. Bernard piše: »Kao što sunce sjajem svojim nadilazi sva tjelesa nebeska, tako i Marija natkriljuje sva stvorenja čarom krjeposti svojih.«

Pa i to je znamenito, što svibanj pada u sv. uskrsno doba. Time što se svibanj oslanja na uskrsno doba, hoće sv. Crkva Bl. Djevici Mariji, koja je toliko trpjela sa sinom si Božanskom, te bila gotovo uronjena u more od bolesti: podati nekim načinom dio uskrsne radosti, jedan dio slavlja Sina njezina Božanskog. Onda nas hoće sv. Crkva da sjeti, da mi ne možemo ustrajati u novome životu milosti Božje, — što je priličovan u uskrsnoj, dobi — nije smo li zadahnuti pobožnošću spram Majke Božje; da ne ćemo moći za dugo u nas očuvati na novo užganu ljubav Božju, ne gori li nam u srcu nježna ljubav k Majci Božjoj.

Eto kako se veoma zgodno uzelо »svibanj«, da ga se posveti štovanju Majke Božje.

Drži li se svibanjska pobožnost onako, kako treba: to nijе moguće, da nam odatle ne bi potekli

preizvrsni plodovi. Svibanjska pobožnost bit će nam nada sve obrana protiv pogibelji, što no prijete nevinosti i čistoći srca, poglavito u ovo godišnje doba. Kada se iza dugoga zimskoga sna priproda

Majka Božja.

probudi na novi, dražesni život: obično se znade i u čovjeka, osobito mlada, uzbuditi putenost, koja će ga lako zaludjeti i na grijeh zavesti. Kako je moćan ustuk protiv toga — česti pogled na djevičansko

Srce najnježnije od svih matra! Ili štujući dnevice bogoljubno Majku Božju kako si ne ćemo steti neko pravo na močnu zaštitu njezinu za ovoga mjeseca, puna napasti i zavog enja? »Gjavoli«, piše sv. Bernard, »te ljutice pune zlobna otvora, moraju da se uklone od onih srećnih duša, koje raznose ugodni miomiris pobožnosti k Majci Božjoj.«

Ali u svibanjskoj pobožnosti ne ćemo mi naći samo sigurnu obranu svakoj krjeposti, a naosob sv. čistoći, nego i neiscrpivo vrelo milosti. Svibanj je regbi mjesec, kada Majka Božja naše molbe najradije prima te ih nosi pred lice Božje. O, ćemu se svemu ne možemo nadati od možna zagovora i njezne ljubavi materinje Bl. Djevice Marije! U nje nalaze slabi okrepu, nemočni polakšicu, uz nemirení pokoja, žalosni utjehu, osamljeni potporište, grješnici zagovornicu. »Neka ne govori«, veli sv. Bernard, a sva stoljeća s njime se slažu, »neka ne govori o milosrdnosti Marijinoj, koji je Majku Božju pouzdano zazvao u potrebi svojoj, a pomoći nije našao!« Majka je Božja najbolja od svih matra; ona većma želi udijeliti nam ono, što ima, nego mi primiti ga. A kako će se tek pokazati darežljivom spram onoga, koji nju časti kroz cijeli mjesec dana!

U tome dade nam lijepi izgled jedan mladić, imenom Mijo Costello. On se rodio god. 1841. u državi New-York-u (u Americi), od roditelja, koji se bijahu onamo doselili iz Irske. Učio se knjizi u kolegiju sv. Karla, u Maryland-u. Taj je mladić u velike štovao Bl. Dj. Mariju. Svake bi sij godine od svojih poglavara izmolio, da kiti u svibnju oltar kapelice, u kojoj se svake večeri držala svibanjska pobožnost. To bi on znao činiti tako revno i tako vješto, te bi mu se upravo svi čudili. Ovo dijete Marijino ne bi žalilo nikakva truda, ništa mu ne bi bilo preteško, samo da što ljepeš okiti oltar mile si majke. Tako umno

znao bi on sastaviti na oltaru i svijeće i cvijeće, te bi danas izašao vijenac, sutra križ, prekosutra početna slova presv. imena Isusa i Matije, onda opet prilika obiju presvetih Srdaca itd. Ima ih, koji kite oltare s neke prirogjene, makar i hvale vrijedne sklonosti; no u Costella bijaše to prava, čista bogoljubnost. To zasvjedočiše druga mu djela. Cvijeće i svijeće, što ih u srcu svome za Majku Božju bijaše postavio, kud i kamo bilo je ljepše od onoga, kojim joj kitio oltar. Svakoga bi on dana molio krunicu i »malu službu Bl. Dj. Marije«; često bi čitao pobožnu knjigu, — a najvolio bi čitati štogod iz života Blažene Gospe; — nikad ne bi se dao na počinak ne izmoliv prije jedne desetke krunice Gospine; a nada sve nastojao je iz svih sila, da pogje krjeposnim tragom Marijinim. On umrije 16. prosinca 1865. blaže-nom smrću. Bilo to baš u subotu, koji dan sv. Crkva posvetila Majci Božjoj.

»Ljubimo Mariju, ljubimo ju svim srcem, ljubimo ju svom dušom i svim umom svojim!« Ovako nam dovikuje sv. Bernard, naučitelj Crkve; a mi se odazovimo njegovu pozivu, te se udružimo bezbroju revnih štovatelja Marijinih, koji će u svibnju častiti Majku Božju.

Evo na koji način bismo mogli obavljati svibanjsku pobožnost:

- 1) Svaki dan pozdravimo Majku Božju — u jutro moleći: »Zdravo kraljice, majko milosrgja itd.« u večer: »Pod obrambu se tvoju utječemo itd.« — 2) Budimo, ako ikako možemo, kod javne svibanjske pobožnosti. — 3) Preko dana sjetimo se više puta Bl. Dj. Marije kratkom molitvicom. — 4) Molimo svaki dan (u večer) krunicu i litanije loretske. — 5) Idimo svaki dan — ako možemo — k sv. misi; pa ju prikažimo Bogu: u nedjelju, da zahvalimo za milosti Majci Božjoj udijeljene; ponedjeljak, da ispravimo

koju pogrješku, ili da si pribavimo koju krjepost; utorak, da dostignemo pomoć s neba u kakojo potrebi; srijedu, za blagoslov Božji u našoj obitelji; četvrtak, za zborove i bratovštine Marijine; petak, za srečnu smrt; subotu, za obraćenje grješnika i za duše u čistilištu. — 6) Primimo sv. sakramente — barem prve i zadnje nedjelje u svibnju. — 7) Pletimo Majci Božjoj vjenac od cvijeća duhovnog: od ružica (ljubavi), potočnicā (harnosti), llijanā (čistoće) ljubicā (poniznosti), gjurđica (bogoljubnosti) itd. — 8) Razveselimo Srce Marijino svaki dan po kojom žrtvom samozataje, trapnje itd. — 9) Roditelji neka si djecu ovoga mjeseca osobito izruče Majci Božjoj; s njome zajedno neka čine svibanjsku pobožnost. — 10) Povedimo se za svetim životom Bl. Dj. Marije. Tek onda bit ćemo prava djeca njezina, koju ona štiti za života i na čas smrtni.

*Majko Djeko, ti jedina K Tebi srce naše ce'jeli,
Prava Mati Božjeg Sina; Blagoslov nam seoy ud'jeli.
Ti jedina Djerice O Marijo, dan i noć
Bez istočne krvice. Budi nama u pomoći!*

Bl. Margareta Marija Alacoque.
Pogled u dušu jedne Svetice ili: Zavjet
bl. Margarete, 31. listopada 1686.

Prije nego uzmemo pričati o milosti ponajvećoj; o objavama Presvetoga srca, hoćemo još da spomenemo Margaretin zavjet uoči Svih Svetih. Nijesmo mi time radi ikoga potaknuti na sličan zavjet; da pače mi kažemo otvoreno: bila bi to drskost, kada bi tko bez vanredne milosti Božje, i ne posavje-

tovavši se s isповједником, na što slično htio se obvezati. Nego opet držimo, da će se i po tom zavjetu krjepost Margaretina pokazati u vanrednom sjaju.

Gle kako piše bl. Margareta u pismu nagjenu iza smrti njezine.

»Evo osnove zavjeta, koji već dulje vremena želim učiniti Bogu; a kojim se ipak ne htjedoh obvezati bez savjeta isповједnika moga i dozvole predstojnice. Ovi su ispitavši ga dopustili, da ga učinim uz uvjet, da, ako me on uzbuni i uzrok bude duševnome nemiru, predstojnica me moja od njega odriješi i odredi, da moja obveza prestaje u točkama, koje mi budu mučne. Zavjet je ovaj samo za to, da me što uže sveže s Presvetim Srcem Gospodina našega Isusa Krista; i da mne neophodno obveže na ono, što mi pokaže, da od mene želi.

No evo ja osjećam u sebi toliku nestalnost i slaboću, da ne smijem ništa obećati van oslanjajući se na dobrotu, milosrđe i ljubav premiloga mi Srca Isusova, komu se za ljubav zavjetujem, a da tim ne mislim učiniti se više prisiljenom i primoranom, nego vjernijom vrhovnome Gospodaru mojemu.«

Zavjet uoči svetkovine Svih Svetih, da se posvetim, žrtvujem, svežem što uže i što savršenije s Presvetim Srcem Gospodina našega Isusa Krista.

1) Ponajprije ču, o jedina ljubavi moja, nastojati da ti podvrgnem i podloženo držim sve, što je u meni; čineći uvijek ono, što budem držala, da je savršenije i ugodnije tvomu Presvetomu Srcu. Ja ti obećajem, da ne ču štediti ništa, što bude u mojoj vlasti; da ne ču otkloniti ništa, što mi se nudilo bude; da činim ili trpim, da te spoznam, ljubim, slavim i častim.

2) Ne ču zanemariti ni jedne vježbe svoje, ne ču propustiti ni jednog pravila svojega; osim od ljubavi

ili prave nužde ili poslušnosti, kojoj podlažem sva obećanja svoja.

3) Nastojat ću, da se veselim videći druge uzvišene, ljubljene i čašcene; misleći da to njih ide a ne mene, koja moram biti sva uništena u Presvetom Srcu Isusa Krista. Staviti ću slavu svoju u to, da radije nosim križ svoj, i živim siromašna, nepoznata, prezrena; želeti da se ne pokažem nikada, van da budem ponižena, da se proti meni radi, protivila se tomu ma kako ohola narav moja.

4) Trpjet ću šuteći, ništa se ne tužeći, snašlo me što mu drago.

5) Ne ću se uklanjat ni jednoj zgodji, da trpi; bila bol tijela, bila muka duše, ili poniznje ili prezir ili prigovor.

6) Ne ću tražiti niti ću si pribavljati ikakvu zadovoljštinu, ugodnost ili veselje, van u tom, što ništa od toga ne imam u ovom životu; a kad mi ih Providnost nakloni, ter im se ugnuti ne uzmognem, tada ću ih prihvatići odričući se unutri svakoga čuvstva ugodnosti, i ne zabavljajući se ništa mišlju, da li sam si udovoljila ili ne; više pak radeći jedino, da ljubim moga Gospodara, pak tražeći u svim stvarima i u svakoj zgodji jedino, da radim ono, što se njenu svijga.

7) Ne ću si pribavljati ikakve [polakšice, van na što me čista nužda prisili da tražim; jer i takve ću tražiti jedino prema pravilu. To će me oslohotit od neprestane muke, kojoj je uzrok strah, da si mazim tijelo, i da previše dajem krvnomu ovomu neprijatelju.

8) Pustit ću predstojnici svojoj potpunu slobodu, da raspolaže sa mnom, kako joj se najbolje svidi; primajući ponizno i ravnodušno sva djela, koja će mi odrediti poslušnost, pokazivajući dapače više veselja u svim onim stvarima, prema kojim budem osjećala više protivnosti.

9) Podajem se posve Presvetomu Srcu Gospodina našega Isusa Krista, da me tješi ili rastužuje po svojoj miloj volji; ne hoteći se u buduće zanimati, da tako reknem, sama sobom, zadovoljna da pristajem na sva njegova sveta djela i odredbe, smatrajući se njegovom žrtvom, koja se mora neprestano žrtvovati, i to po njegovoj volji; ne nastojeći ni o čemu van da ga ljubim, i da mu udovoljim radeći, trpeći i šuteći.

10) Ne ću pitati nikada za pogreške drugih, a kad moram o njima da govorim, činit ću to u ljubavi Presvetoga Srca Gospodina našega Isusa Krista; misleći u sebi, bi li meni bilo drago, kad bi drugi sa mnom tako radili; i kad vidim, da tko čini pogrešku kakovu, prikazat ću Ocu vječnomu jednu krjepost Presvetoga Srca Isusova, protivnu onoj pogreški, da ju popravi.

11) Smarat ću za najbolje prijatelje svoje sve, koji me rastuže, ili koji zlo o meni reknu; nastojat ću uvratiti im sve uslugama, i učinit im svako dobro, što budem mogla.

12) Gledat ću, da o sebi ne govorim ništa ili vrlo malo; a nikada, bude li moguće, da se hvalim ili da se u čemu ispričam.

13) Ne ću tražiti prijateljstvo ni jednoga stvora, van kad me Presveto Srce Isusa Krista na to potakne, da to učinim njemu za ljubav.

14) Uvijek ću nastojati prilagodit se i podložit u svem volju svoju volji Gospodara mojega.

15) Ne ću se dragovoljno zadržavati u nijednoj misli, ne samo u zločestoj, nego ni u nekorisnoj. Smarat ću se siromašnom službenicom u kući Božjoj, koja mora podložna biti svim uknčanima; primajući kao od milostinje sve, što mi dadu, osvjedočena, da se uvijek odviše učini, što se god učini za mene.

16) Koliko mi bude moguće, ne ću ništa raditi, a

ne ču ništa ni propustiti s obzira ljudskog, ili da samo ugodim stvorovima; i kao što moljah Gospodina našeg, neka na meni ne pokazuje nikakve druge izvanredne milosti, van onu koja mi donosi prezir ili poniženje kod stvorova: smatrat ču velikom srećom, kad sve ono, što reknem ili učinim, bude prezirano, ukoravano, osugijvano, — nastojeći raditi i trpjeti sve iz ljubavi Presvetoga Srca Gospodina našega Isusa Krista, i njemu na čast i po njegovim svetim namjerama, s kojima ču se sjediniti u svem.

17) Trsit ču se, da ne učinim i da ne reknem ništa van u svrhu, da promaknem slavu Božju, da bližnjega potaknem na pobožnost, i da napredujem u krjeposti; vjerno i stalno vršeći sve, što mi Božanski moj Učitelj pokaže, da želi od mene, čuvajući se svake svojevoljne pogrješke, ne oprštajući si barem nijedne, nego osvećujući sve na sebi kakvom pokorom.

18) Pazit ču na sebe, da ništa ne priuštim naredi nego ono, što joj ne mogu zakonito uskratiti; nu ipak tako, da ne budem osebunjka, čemu se ugnuti hoću u svem. Napokon ču živjeti bez vlastite volje ne cjenjeći ju ništa, te ču u svakoj zgori govoriti: *Budi volja tvoja!*

Promatrajući veliki broj točaka, koje sam nakanila zavjetovati, spopade me velik strah, da ču pogriješiti u čemu; ter ne imadoh srca, da se obvezem, dok me ne osiguraše i ojačaše ove riječi, što ih čuh u dnu duše svoje. »Što se bojiš, kad sam ja odgovorio za tebe, i sam sebe dao jamčevinom za tebe. Jedinstvo čiste ljubavi moje bit će ti mjesto pažljivosti u mnoštvu svih ovih stvari; i budi sigurna, da će ti ista ova ljubav dati, te ispraviš sve manje pogrješke, koje ćeš moći proti ovomu zavjetu počiniti, nukajući te da ih oplačeš i strogo se trapiš.«

Te riječi uliše mi pouzdanje i tako veliku sigur-

nost, ter pored sve velike slabosti svoje ne bojim se ništa, posve se uzdajući u onoga, koji sve može, i od koga sve ufam, ne nadajući se ništa od sebe.*)

Iz ovoga se zavjeta vidi, do koje savršenosti pobožnost k Presv. Srcu Isusovu može uspeti srce velikodušno i vjerno, i što sve milost Božja može u srcu proniknutom čistom ljubavi Isusa Krista.

*) Iz Croiset-ove knjige: „Pobožnost k Presv. Srcu“. II. Zagreb 1885. str. 155—159.

Mladiću, ne stidi se majke!

I opet osvanu cvjetni svibanj. I opet sunce ljepše rudi iznad svježih zelenogora, a cvijeće šareno u zelenom dolu svjetlijim bojana i slagjim mionirisom opaja čovjeka. I opet biljše hiljada krialih pjevača u šumici mladoj. I opet se prirodom razlijega hvalospjev »Svibnja Kraljici«. A ti, cvijete ponajljepši i najplemenitiji, mladiću dragi, hoćeš li usred cvjetna svibnja da ti srce ostane hladno, bešutno?

— Bila bi to prava sramota. Ne, ne! I tvoje će srce ovoga mjeseca novim žarom ljubavi usplamtjeti prema onoj, koju još od malenih nogu nazivlješ majkom svojom. Uhvatit ćeš se i ti u kolo odanih štovatelja Marijinih, i pred cijelim češ svijetom zasvjedočiti svoju ljubav prema Svibnja kraljici. Što, pred svijetom? Dâ, pred cijelim svijetom, mladiću dragi! Ili zar se bojiš? Ima istina ljudi, koji ne mogu da vide pobožna mladića, pa će se možda i ko naći, koji će prijekim okom gledati na te, gdje klečiš pred Gospom, kô da će reći: Evo

na opet jednog Sveca! — Nuto mladiću, ne boj se;
prava pobožnost odiše pravim junaštvom!

Bilo pri kraju godine 1895. U nekom ovećem gradu ugarskome uveli u gimnazijalce i »kongregaciju Bl. Djevice Marije«. Tek što je pustio korijen u srcima mladića taj način štovanja Bl. Gospe, već je stao i ragjati lijepim plodovima krjeposna života. Je li za čudo, što ne moguće »neprijatelj roda ljudskoga« mirnim okom gledati, kako se mlada srca sve to više od njega odvraćaju, a uz materinsku ruku Gospinu dovode spasu?

Našlo se među gjacima nevaljanih drugova, kojima bijaše sva naslada u tom, da ruglom naveljuju na drugove svoje revne i dobre. Nešto ih vanredno peklo; ne znadoše siromasi za stalno, koji su zbornici Marijini. Sad će jednog dana pristupiti od nevaljanaca najnevaljaniji k jednome od drugova, za kojeg je mislio, da je zbornik Marijin, pa će mu uz preziran podsmijeh: Nu druže, ti valjda ipak nijesi među onim Svecima, koji se zovu zbornici Marijini? — Mislio jednik, da će podsmijeh u plemenita mladića zagušiti junačko srce; ali se ljuto prevario. Odvažno zirnu mladi zbornik neprijatelju svome u oko, pa će mu prostodušno: A zašto ne bih bio? Misliš li ti, da se stidim Crkve i njezinih uredaba? Misliš li, da se stidim Gospe i njezine krunice? Evo je, nosim ju vazda uza se! — I ovo rekvavi izvadi vatreni mladić krunicu, pa je digne visoko u zrak, neka je može vidjeti njegov protivnik, pa i svi drugovi njezini, štono bijahu na okupu. A oni? Pogledali se, pa mramorkom šutjeli.

Mladiću, pobožnost prava odiše pravim junaštvom. Ovaj primjer neka te potakne, da se i ti po kažeš uvijek i svuda pravim sinom Marijini. Bit će ti na čast pred svijetom i vijekom!

Pravi sin.

eki osamgodišnji dječak, koji se je baš pripravljao za svoju prvu sv. pričest, pisao je ravnatelju nadbratovštine Prečistoga Srca Marijina, da osjeća i trpi veliku žalost i brigu. Premila mu majka na smrt je oboljela, a neće da primi sv. sakramente. Ona me veoma ljubi — nastavi on, — ali nemevjere... Pedeset je već godina, što se

nije isповjedila. Ja joj ne smijem više govoriti o tome, bojeći se da me ne odbije. Dvije se godine molim za nju. Obećao sam za nju prikazati sv. pričest i reći Isusu, kad bude u mojojem srcu: Moj Spasitelju! obrati mi majku, te mi učini to veselje odmah, netom se danas u mene nastaniš. Slatki Spasitelju! ja ti se molim za nju...

Dječak se upiše u bratovštinu Prečistoga Srca Marijina. Zavjet njegov bi uslišan. Sutradan, iza prve njegove sv. pričesti, majka je sama potražila u sv. sakramentima milost i mir, koga je tako dugo lišena bila.

Marin Galović.

— * * * —

Kronika Presvetog Sreća Isusova.

24. svibnja 1865. umrije u Parizu blaženom smrću č. majka Magdalena Sofija Barat, rođena 13. prosinca 1779. Ona je utemeljila Družbu »Gospogjā od Presv. Srca Isusova.« Zadatak toj Družbi

jest: u svemu tražiti veću slavu Presvetoga Srca Isusova svetim življenjem i spasavanjem bližnjega, poglavito uzgojem ženske mlađeži (osobito iz viših stališa) i podukom siromakâ. Ova se Družba posveti 21. studenoga 1800. Presvetomu Srcu Isusovu. God. 1802. izabrana bi jednoglasno M. S. Barat za vrhovnu poglavaricu, te je u toj službi dulje od 60 god. blagosloveno djelovala. Papa Leon XII. potvrdi 22. prosinca 1826. pravila te Družbe, a 1. lipnja 1833. ponovno ih odobri Grgur XVI. Kako je sveto živjela i umrla, to joj se namah iza njezine smrti počeše vjernici moliti i preporučati, a po zavoru njezinu mnogi postigoše vanredne milosti. Zato se 5. srpnja 1879. u sv. Stolice povede »kanonički proces«, da bi se M. S. Barat »proglašila blaženom«. Na 18. srpnja iste godine naš sv. 'Otač Leon XIII. svećano ju prozva: »časnom«. Pri njezinoj smrti bilo je 86 samostana te Družbe, a 3500 članova; god. 1880. brojila je Družba 105 samostana u 18 vikarijâ (redo-država) s 4700 članova. »Gospogje od Presv. Srca Isusovâ« razgranjene su po cijelome svijetu. One imaju i u austro-ugarskoj monarkiji više samostana; n. pr. u Beču, Gracu itd., gdje veoma blagosloveno djeluju.

Ovdje ćemo napomenuti još i neke druge duhovne zadruge, koje nose slavno ime »Presvetoga Srca Isusova«.

- 1) Družba Presv. Srca Isusova.
- 2) Oci (ili vjerovjesnici) Presv. Srca Isusova. Matica im je u Issoudun-u (biskupija: Bourges, Francuska). Zadruga je osnovana g. 1854.
- 3) Pomoćni-svećenici od Presvetoga Srca Isusova. Utemeljeni g. 1841.
- 4) Oci od Presvetih Srdaca Isusa i Marije.
- 5) Službenice Presvetoga Srca Isu-

s o v a. Zasnovane g. 1866. u Parizu. U samoj Francuskoj imaju oko 90 samostana, te djeluju s uspjehom u 9 biskupija. Imaju ih i u Beču i u Londonu.

6) **Službenice Presvetoga Srca Isusova**, u Avenières-u (biskupija: Grenoble).

7) **Sestre od Presvetih Srdaca Isusa i Marije**. Zasnovane 1805. u Tours-u.

8) **Sestre od Presvetih Srdaca Isusa i Marije**. Zasnovane u Recaubeau-u, (biskupija Valence), djeluju blagotvorno u mnogim francuskim biskupijama.

9) **Kćeri Presvetih Srdaca Isusa i Marije**, u Amiens-u (Francuska).

10) **Sestre od Presvetih Srdaca Isusa i Marije**. Matica im je u St. Quay-Portrieux-u (biskupija: St. Brieux, Francuska).

Vjesnik.

— **Časni sluga Božji — Bernard Realino** —, svećenik Družbe Isusove nedavno je od sv. Crkve svečano proglašen »blaženim«, 12. siječnja o. g. ta se crkvena svečanost velikim sjajem proslavila u crkvi sv. Petra u Rimu. Obred crkveni bio je upravo divan. U $9\frac{1}{2}$ otvoru se t. zv. »dvorana Blaženikâ«, a u nju uljegnje' silno mnoštvo pobožnoga svijeta. Za čas dvorana (duga 112 m., a široka 71 m.) puna puncata.

Na prvoj »tribini« s lijeve strane od velikog oltara bijahu izaslanci grada Carpi-a, gdje se rodio bl. **Bernard Realino**. U klupama pred oltarom smjestiše se crkveni dostojanstvenici, koji će prisustvovati službi Božjoj. S desna bijahu kardinali, članovi sv. Zbora, a za ovima savjetnici njegovi. Spram kardinalâ nanizala se duga povorka nadbiskupâ, za kojima bijahu kanonici Vatikanske bazilike. Nješto

poslije 10 sati pojavi se uz sjajnu pratnju nadbiskupnik, koji će pjevati sv. misu. Jedan nadarbenik kod sv. Petra pročita zatim »Breve« (papinsko pismo), kojim se časni sluga Božji Bernard Realino uvršćuje u broj »Blaženih«. Onda zapjevaju »Te Deum laudamus«, a iza otpjevanoga prvog retka spuštena bi zavjesa, koja dotle bijaše prekrila »Blaženikovu« sliku, razsvjetljenu od stotine i stotine (1500 ?) svijeta. Sada će se otpočeti sv. misa. U sjajnom biskupskom ruhu odsluži ju Monsignor Casali del Drago, patrijarh Carigradski. Glazbu izvodiše vješti pjevači Vatikanske bazilike pod vodstvom M. Com. Meluzzi-a.

Služba se Božja svršile oko podne. Sv. Otac Leon XIII. sagje oko $3\frac{1}{2}$ poslije podne u pomenu dvoranu, da iskaže dužno štovanje novome Ugodniku Božjemu. Sv. Oca pratijahu papini dostojanstvenici i kardinali. Vojnici papini bijaju poredani diljem cijelog puta, pa i u dvorani samoj. Sv. Otac išao je pješke, a nije se dao nositi. Kleknuvši pred oltar sluša pobožno crkvenu pjesmu u čast novome Blaženiku; po tom se još pjevalo »Tantum ergo« i dao blagoslov sa presv. sakramentom. Iza toga ode sv. Otac iz dvorane (kapelice) blagosivljujući putem sve prisutne, a mnogima dade još i ruku, da ju ljube.

Sedam dana kasnije jednakim je slavljenjem proglašen za Blaženoga i časni sluga Božji — Teofil d'a Corte, franjevac.

— **Iz vrhbojanske nadbiskupije** upisale se u Apostolstvo molitve: župe Bjelina i Osovo.

— **O zavjetnoj misi** (Missa votiva) **na prvi petak u mjesecu** donosi Njemački Glasnik Presv. Srca Isusova (Cincinnati 1895, str. 302.) potpuni tekst Decreta Urbis et Orbis od 28. lipnja 1889. Mi ćemo navesti samo one riječi Decreta, koje se ne-

posredno odnose na zavjetnu misu o Presv. Srcu Isusovu na prvi petak u mjesecu.

»In Ecclesiis et Oratoriis, ubi feria VI.. quae prima unoquoque in mense occurrit, peculiariter exercitii pietatis in honorem Dicini Cordis, approbante loci Ordinario mane pergeantur: Beatissimus Pater indulxit, ut hisce exercitiis addi valeat Missa votiva de Sacro Corde Jesu, dummodo in illam diem non incidat aliquod Festum Domini, aut Duplex primae classis, vel Feria, Vigilia, Octava ex privilegiatis. De cetero servatis rubricis.«

Sv. Zbor za obrede odlukom od 20. svibnja 1890. odredio je, da se ova zavjetna misa (*»ritu Missae votivae solemnis«*) ima služiti sa »Gloria«, »Credo« i jednom »Molitvom«.

Isti sv. Zbor za obrede odlukom od 20. svibnja 1892. i 30. kolovoza 1892. izrijekom je dopustio, da ova na prvi petak u mjesecu dopuštena misa zavjetna može biti i skromna (*Missa lecta seu sine cantu*).

— *** —

Blagodati Presv. Sreća Isusova.

S..... Jednu je ženu tako jako glava boljela, da je od muke Zubma škripala. Tko je god k njoj došao, svatko bi kazao, da mora jadnica umrijeti. Na to ja uzeh devetnicu

k Srcu Isusovu, — piše jedna bogoljubna udovica —, i ona žena ozdravi.

Jednu je opet djevojku tako u prsima boljelo, da je svatko kazao, da ne more preboljeti, nego da mora umrijet. Opet će ista bogoljubna udovica uzeti Devetnicu k Srcu Isusovu; pa gle — već treći dan bolesnici bude bolje, a doskora sasvim ozdravi.

Najzad bogoljubna udovica riječima veoma ganutljivim zahvaljuje Presvetom Srcu Isusovu, što je njojzi i sestri njezinou s puta uklonilo sve zapreke, te su one mogle hodočastiti k svetoj kući u Loreto. Obavivši onamo svoju bogoljubnost zdrave i presretne vratila se u domovinu svoju.

M. P.

Iz B. u Hrvatskoj pišu nam: Osmogodišnji dječak A. K. 15 je dana vrlo tešku bolest imao. Koji bi god k njemu u bolesti dolazio, svaki ga je sažaljivao radi muke, koju je podnosi. 14. dan i ja se odlučih, da i ja viđim, je li istina, što ljudi pripovijedaju o bolesti njegovo. Pristupiv k njegovu krevetu ja se začudih, da djeće nedužno mogu snaci takve muke. U velike ga žaleći gledah njegove boli, koje su ga lomile, te ono brzo hravapo disanje. Sam sobom zazvah Bl. Dj. Mariju da mu pomogne, nemogašći mu sâm iskazati druge pomoći. Podjedno zamolih i Presv. Srce Isusovo, da ga riješi boli davši mu zdravlje ili rastanak duše. Na isti način rekoh i njegovim roditeljima, da ga izruče Srcu Isusovu, bilo da umre bilo da ozdravi; pa se to dove u Glasnik Srca Isusova. To roditelji i učinše. Drugi dan u nedjelju kod blagoslova opet zamolih pred presv. sakramentom Božansko Srce, neka ili podijeli djetetu zdravlje, ili neka ga riješi od svijeta; buduci mi ga žao bilo, da se muči toliko. Pa doista moleći se osjetih u duši, da će tako biti. Izšav iz crkve i vrativ se kući čujem mrtvačko zvono. Na moj upit rekоše mi, da se ono dijete prestavilo.

Zato ponizno zahvaljujem Bož. Srcu Isusovu i moćnome zagovoru Bl. Dj. Marije, te preporučujem svakomu kršćaninu, da se u nevolji uteče Božanskomu Srcu Isusovu i Bl. Majci Mariji. — L. P.

K... Moja mati obolila je opasno na upali pluća i po-rebrici. Čim sam to dočuo, utekoh se »Devetnicom« Presv. Srcu Isusovu, Bl. Dj. Mariji i sv. Josipu za pomoć. Moja molba bi uslišana. Mati ozdravi. Naskoro oboli moj brat i sestra, a ja opet molih »Devetnicu«. Oboje ozdravi. Na čemu budi hvala Presv. Srcu Isusovu, Bl. Dj. Mariji i sv. Josipu. J. B.

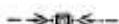
Godine 1894. oboli opasno jedna meni vele mila osoba. Ja se odmah utekoh Presv. Srcu Isusa, Marije i S. Josipa sa

devetnicom, i obećah platiti sv. mise, i šta dobra crkvi učiniti, budem li uslišana. I zbilja namah ista osoba ozdravi; ali ja ne ispunih, što obećah. Čitajući toliko Glasnikā i u njima »zahvalnice«, zastidjeh se, što tako dugo okljevan ispuniti, što sam obećala. Sad evo sračno se zahvaljujem za sva dobročinstva,

K. C.

Zagreb. U jednoj velikoj nevolji utekoh se devetnicom Presv. Srcu, — i nevolji mine, L. Š. — Sestrica mi dobila naglo upalu u nutrinji, da je jedva disala. Mi se obratimo devetnicom za pomoć Presv. Srcu i Bl. Dj. Mariji i bismo uslišani. Molitvom uslišani postigli smo od Presv. Srca Isusova veliku milost. Sin i bratan zadobio je teški udarac u glavu, s kojega je opasna rana nastala te se pokazivala sve to pogibeljnijom. U neopisivoj tugi i žalosti mi se devetnicom obratismo Presv. Srcu, i ono nas je uslišalo, O. Z. — Zu čudnovatu pomoć u skrajnjoj nevolji, u kojoj se nalazila, zahvaljuje se javno Presv. Srcu. E. K. — Vrbnik. Jedna bogoljubna mati nagje u Presv. Srca pomoć moleći mu se za srećan izbor stališa sinu svome, N. N. — Poradi ispita bijah u velikoj pogibelji; obratih se Presv. Srcu — i pogibelj je minula, St. Ž. — Sarajevo. Presv. Srce mi je vanredno pomoglo kod ispita. D. K. — Gjurgjevac. Oslobođih se teških boli i muka, te zadobilih zdravlje, kojemu se nikako više nadala nijesam Ja sam u tu svrhu činila devetnicu Presv. Srcu, ispovjedila se i pričestila, te obećala, budem li uslišana, da će to u Glasniku objelodaniti. E. T. — Za osobitu postignutu milost zahvaljuje Presv. Srcu, R. Š. — Sisak. Zahvaljujem Presv. Srcu Isusovu za osobitu milost, što je prestala desloga u obitelji te sada med nama vladati mir i ljubav. M. I. — Varcar Vakuf. S teškoga pada ozlijegjen utekoh se devetnicom Presv. Srcu u nevolji; i ono mi pomože. I. M. — Perast (Dalmacija). Više godina mučila me bolest želuca, a u zadnje vrijeme i druge bolesti. Ne mogavši mi liječnici pomoci utekoh se u najvećim mukama k Presv. Srcu i počeh devetnicu. Presv. Srcu Isusovo pomože. B. L. — K..... I..... U prevelikom strahu, jer se po mom mnenju simptomi teške bolesti bijahu pojavili, obratih se vrudom molitvom Presv. Srcu Isusovu, koje je premilostivo daljne razvijanje bolesti zapriječilo. Slava do konca svijeta Presv. Srcu Isusovu! Zahvalna poštارica. — Stubica Dolnja. Došla mi je u noge takova bolest, te nije sam mogao ni sjediti ni ležati. Utekoh se devetnicom Presv. Srcu Isusovu, ispovjedih se i pričestih — a bolesti nestalo. St. P. — Račinovci. Presv. Srce Isusovo obratio na času smrti okorjelo Srce jednoga grješnika. M. G. — Županja. Prošloga ljeta ljuto me boljelo još jedino moje zdravo oko.

Ne mogući nikakva lijeka naci utekoh se devenicom Presv. Srcu, pa se isповjedili. Presv. je Srce pomoglo. Njemu hvala i slava! A. B. — Bjelovar. Bolovao sam preko godinu dana na želucu. Progutao mnogo lijekova; ali sve uzalud — bolest ne popusti. Prošle zime malo te ne podlegoh. U svojoj bolesti ne zaboravih na Presv. Srce Isusovo. Utekoh se k njemu. Devenicu za devenicom šijah k Presv. Srcu, i njegovom pomoću nagjoh pravi lijek. E. Č. — Bjelovar. Jedna bogoljubna majka vruće se molila Presv. Srcu za djecu svoju i bila uslišana. M. Z.

Zahvalnica Sv. Franji Ksaveru.

Sv. Franju Ksaveru, slavnog čudotvorca, Indijskog apoštola, izabrah si za svog velikog odvjetnika, i obećah njemu na čast moliti »Devenicu« uz sv. isповјед i sv. pričest, ako mi usliša vruću molitvu, da dobijem parnicu proti mojojmu protivniku.

Uslišana dakle moćnim zagovorom i prošnjama tog Velikog Čudotvorca i Ugodnika Božjeg, što svojom slabocom postići ne bi mogla, to nakon obavljenе »Milosne Devenice«, vjerna svojemu obećanju objelodanjujem ovu milost iz zahvalnosti na čast sv. Franji Ksaveru, željna ovijem potaknuti i druge vjerne kršćane, da se u svojim potrebama na tog velikog, slavnog i moćnog Sveca obrate!

P. S.

Namjena molitava i dobrih djela za svibanj.

(Blagoslovena od sv. Oza Pape Leona XIII.)

Hodočašća Gospina.

atolička je crkva vazda u velike cijenila pobožna proštenja, a navijaštito hodočašća k nebrojenim svetištima Bl. Gospe. Sveta su to mjesta, samim Bogom u slavu Marijinu i na spas roda ljudskog odabранa, pa za to

vanrednim čudesima i svakovrsnim miloćima razglašena. Što su sjajne zvijezde na noćnom svodu nebeskom; što je rođan otočić za postradale brodare usred uzburkanoga mora; što je živo vrelo bistre vodice posred žednoga zemljista: to su prošeništa Gospina za progname sinove Evine u ovoj suznoj dolini. Razasuta širom katoličkog svijeta ova čudesna svetišta poput divnih svjetionika milosrđa Marijina i poput nebotičnih spomenika zahvalnosti ljudske, šire ona slavu Kraljice nebeske od usta do usta, od naraštaja do naraštaja, od vijeka do vijeka. Zaisto na tim posvećenim mjestima najkrasnije se ispunjavaju proročke riječi preciste Bogorodice: »*Ego od sada će me blaženom zvati sc̄i naraštaji.*« (Luk. 1. 48.)

Nu kada su nastala hodočašća Gospina? Čuj der, dragi štioče, kazat' ću ti pravo po sv. Pisanu. Tek što Bl. Gospa izusti one znamenite riječi: »*Od sada će me blaženom zvati sc̄i naraštaji,*« eto već i sv. tri Kralja spremaju se sa dalekog istoka na dugo hodočašće u Betlem, gdje napokon *"usavrši u kući nagojoše Dijete s Marijom, Materom njegovom."* (Mat. 2. 11.) Dobri pastiri iz okolice betlemske bijahu još sretniji. Čuvši nebesku blagu vijest oni još iste noći bodre jedan drugoga, da bi namah hodočastili k betlemskoj štalici. »*I poslijede te nagojoše Mariju i Josipa i Dijete, gdje leži u jaslicama.*« (Luk. 2. 13.) No nijesu to jedini, koji su k živoj Bl. Gospoj hodočastili. Da ne spomenem Angjela Božjih, sv. Dionizije, suvremenik Bl. Djevice, pripovijeda, kako je na svoje oči vidio, gdje bi se apostoli kadikad vratili iz poganskih zemalja, da promatrajući Majku Božiju uzveličaju Gospodina, i u primjer njezinih krještovi da se ugledaju. Poznato je i to, kako su već u prva kršćanska vremena sv. Jerolim i sv. carica Jelena hodočastili u sv. zemlju, i tude se najvećom revnošću i darežljivošću pobrnnuli za dostoјno štovanje svih onih mjesa, što su ih dragi Spasitelj i Presv. mu Majka nazočnosti svojom nekoć posvetili.

Ali Bogu ne bje dosta, što se jedina sv. zemlja dičila prošeništima Gospinim, Pa i sama Bl. Djevica kô dobra Majka svih kršćana htjede, da nasred svakog naroda kršćanskog na mjesti posebna prijestolja svog milosrđa, e bi nam svuda što brže bila u pomoći. Časoslov rimski na blagdan Sruježne Marije (5. kolovoza) pripovijeda, kako je za pape Liberiju u 4. stoljeću bogati Rimljani Ivan sagradio Bl. Gospoj velebnu zavjetnu crkvu. Ova crkva po imenu »*Maria Maggiore*« bila je u svako vrijeme jedno od najmilijih prošeništa cijelogra kršćanstva. Na isto tako čudesan način ponastala su diljem vijekova mnogo brojna prošeništa Gospina u svakoj katoličkoj zemlji. Istina bezbožnici našega vijeka sve su kušali, da bi potkopali svaku vrhunaravsku vjeru poričući i samu mogućnost ikakvog čuda:

ali gle, baš u našem bezvjerskom vijeku sama Gospa nebrojennim i očevidnim čudesima pobjeđa sada već kroz 40 godina, bezboštvo nečršćanske, krive nauke, podigavši iznad Lurdske špilje tako čudesno proštenište, te i sami bezvjernici moraju priznati: »Ovdje ljudskoj nauci nema više ni kuda ni kamo.«

Suvišno bi bilo razlagati, koliko je dragi Bog i hrvatske krajeve odlikovao takvim riznicama milosrđja Marijina. — Opsirno smo pisali o tom u Glasniku od g. 1894. (Vidi članke: „Po Srcu Marijinu k Srcu Isusovu“ i „Loreto ili kuća Presv. Sreća Is.“)

Molimo se dakle ovog mjeseca Marijina, te radimo iz petnih žila, da bi se i slavna naša prošteništa u Bistrici, na Trsatu, u Sinju, u Judu, Kobašu, Komušini, Olovu, na Širokom Brijegu i t. d. što više promaknula. Osobito pak, da bi se opet hodočašćima našim nadahnuo pravi duh molitve i pokore, bez kojega su često samo zabavna putovanja. Bolje ti je ostati kod kuće, nego poći na takovo proštenje, kakovo je „Glasnik sv. Josipa“, (god. 1892. str. 74.) punim pravom ozigosao. Hoćemo li dakle pokrajinska naša kodočašća da osudimo? — Ni najmanje; dapaće idimo po mogućnosti često i rado na proštenje; ali ne, da Boga i Gospu iznova vrijegjamo, nego da nam se oprostite stari grijesi; da Bl. Gospu pokorom, molitvom i pobožnom pjesmom dostojno štujemo te si pomoći njezinu u svim potrebama duše i tijela isprosimo.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 6

Lipanj 1896.

God. V.

Islanj svakoga mješavca jedanput, i stoji na godinu 25 novč.; za one, kojima se u kuću donosi ili poštem šalje, 36 novč.

Kratka pouka o pobožnosti k Presv. Sreću Isusovu

§. 8. Vježbe ove pobožnosti.

Apoštolskvo molitve.

(Nastavak.)

56. Tko more valjano primati vjernike u Apoštolskvo molitve?

U Apoštolskvo molitve more primati samo svećenik, a ujedno predstojnik, koga bogoljubnoga društva (director ordinarius). Dakle: u župi — župnik; u samostanu, zavodu, bolnici itd. ženskih redova (zborova) tamošnji predstojnik — svećenik; u ugojilištu, školi — kateketa; u samostanu muškom — tamošnji duhovni poglavavar, ili onaj svećenik, koga za to odredi takov poglavavar redovnički, koji sâm nije svećenik.

Svaki pravi predstojnik (director ordinarius) može drugoga svećenika, u istom mjestu, odrediti mjesto sebe za predstojnika mjesnoga društva,

te ga ovlastiti, (»delegovati«) da valjano prima članove. Umre li pak ovaki »delegovani« (opunomoćeni) predstojnik, ili ako on odstupi od uprave: onda služba predstojnikova spada opet na pravoga predstojnika, koji ju može ili sam vršiti ili ju iznova drugome kojemu svećeniku povjeriti.

Kad je jednom Apoštolskvo molitve valjano uvedeno u kojoj župi (školi, zavodu, bratovštini itd.), onda može predstojnik u nj primati ne samo one vjernike, koji spadaju na njegovu župu (školu, zavod, bratovštinu itd.), nego i sve druge, koji se žele upisati u Apoštolskvo molitve.

Nikomu se ne može dati lična (»personalis facultas«) punomoć, da valjano prima članove u Apoštolskvo molitve. Ako dakle Apoštolskvo molitve nije uvedeno, recimo u koju župu, školu itd., a vjernici opet žele u nj se upisati, pa sâmi ne mogu doći do predstojnika valjano podignutoga takvoga društva: onda može svatko, bio on svećenik ili ne bio, bježiti imena onih, koji se žele upisati u Apoštolskvo molitve, pa ih poslati predstojniku jednoga takvoga valjano podignutog društva, koji će ih primiti u Apoštolskvo molitve.

**Bl. Margareta Marija Alacoque,
Prva objava Presvetoga Srca.**

(27. prosinca 1673.)

Milom i silom vodio Gospodin zaručnicu Srca svoga među tihim zidinama samostanskim do na kraj svetosti. Uz Božanskog učitelja junački se penjala bl. Marga-reta strmenitim putem. U to nadogje onaj blaženi čas, što ga odredio Gospodin od vijeka, da izlije obilje

milosti iz Presvetoga Srca svoga na ovaj bijedni svijet. Evo kako se to zbilo.

Prošla jedna godina i nešto više, otkako se Margareta zavjetima Bogu posvetila. Jednog dana klečala ona pred presvetim oltarskim sakramenton, Plamen ljubavi Božje već joj bijaše sasvim obuzeo srce, kad joj se ukaže Isus te dade, da ona otpočine na grudima njegovim Božanskim. Po tom joj kaza ovo: »Srce je moje Božansko tako puno ljubavi prema ljudima, i prema tebi napose, da nemogući dulje u sebi zadržati plam ove ljubavi goruće posređovanjem tvojim mora, da mu dadeč mahač i ljudima da se objavi, e bi ih obogatilo blagom, što ga u sebi pohranjuje. Tebi otkrivam, od kolike je vrijednosti to blago. Ja sam tebe, prem sasvim nevrijednu i neuku, odabrao, da izvedem ovaj svoj naum; neka se vidi, da je sve to djelo moje.«

Iza toga zaiska Gospodin srce Margaretino. Ona mu ga dade moleći ga, da ga primi. To on i učini, te ga metne u svoje poklona vrijedno Srce. Tidijer ga vidjela Margareta kanoti drobnicu (atom), koja se spalila u toj žarkoj peći. Odayle ga opet izvadio Isus poput gorućeg plamena a u spodobi srca, pa će Margareti staviti onamo, odakle ga bijaše uzeo. Onda će joj: »Eto, mila moja kćeri, jedan dragocjeni poklad ljubavi moje. Ja sam ti u prsi umetnuo jednu malu iskrigu od prevelikog plamena, te ljubavi: neka ti je poput srca i neka te grije sve do zadnjega časa žiće tvojega... Dosele zvala si se ropkinjom mojom, a sada ja te zovem premilom učenicom Presvetoga Srca mojega.«

Istu objavu opširno napisala bl. Margareta svome isповједniku Ignaciju Rolinu D. I.¹⁾ Tude ima mimo drugo i ovo:

¹⁾ List n8. u zbirci „listova bl. Margarete“. Vie et Oeuvres t. II, pg. 324 s. Paria 1867.

»Bilo je na svetkovinu sv. Ivana evangjelista, kad sam od moga Božanskog Spasitelja primila milost posve sličnu onoj, koju je primio na zadnjoj večeri ovaj učenik — ljubimac Gospodnj. Onda mi se prikazalo prvi put Božansko Srce, kao na prijestolu od samog ognja i plamena, bacajući žrake posvuda. Sjajnije je bilo od sunca, a prozirno kao leđac (kristal). Rana, koju mu udariše na križu, vidjela se jasno; vijenac od trnja bio je oko Presv. Srca, a križ odozgo. Moj Božanski Spasitelj dade mi razumjeti, da ti strojevi muke njegove znaće, kako je neizmjerna ljubav Srca njegova spram ljudi izvor bila sviju patnja; da mu od prvoga časa upućenja njegova sve one muke bijahu pred očima; da mu je od prvoga časa bio križ tako rekuć usagjen u Presveto Srce njegovo; i da je već onda osjećao sve боли i poniženja, što ih je sveto čovječanstvo njegovo imalo podnijeti tečajem smrtnoga života njegova; pa k tomu još i prezire svekolike, kojima ga ljubav imala izvrći do konca svijeta na oltarima našim u presvetom sakramantu.«

»Po tom mi objavio, da je velika želja, e bi ga savršeno ljubili svi ljudi, njega potaknula te je odlučio objavit im Srce svoje i otvoriti im sve blago ljubavi, milosrđja, milosti, posvećenja i spasa, što ga u sebi krije: neka bi se svi, koji mu htjednu ^zvratiti i privabiti svu moguću ljubav i svu čast, obogatili obiljem toga blaga Božanskog, komu je izvor ovo Božansko Srce.«

»A uvjeravao me, da mu je osobito milo štovanje koje mu se iskazuje pod prilikom ovoga Srca tjelesnog. Zato on hoće, da se slika Presv. Srca javno izloži, ne bi li se time ganulo nečuljivo srce ljudsko. Pa mi je obećao, da će u srce svih štovatelja svojih obilno ^{izliti}sve darove, kojih je prepuno Srce njegovo; i da će posvuda, gdje se ta slika za

osobito štovanje izloži, ona namaknuti svake vrsti blagoslova.“

„U ostalom da je ova pobožnost zadnje naprezanje ljubavi njegove, koja htjede odlikovati kršćane ovih zadnjih vremena, podajući im predmet i sredstvo tako zgodno, da ih ljubezno potakne na ljubav, i to na pravu ljubav.“

Lipanj — posvećen štovanju Presvetoga Srca Isusova.

U petakiza osmine Tijelovske slavi sv. Crkva blagdan Presv. Srca Isusova. Poklek ova svetkovina obično pada u mjesec lipanj, to se običaje i cijeli taj mjesec posvetiti štovanju Presv. Srca. S toga se i zove lipanj — mjesec Presvetoga Srca Isusova.

Pobožnost k Presv. Srcu može se preporučiti s više razloga. Ona je prije svega dobro utvrđena. Vidljivi joj predmet — jest Srce Sina Božjega, koji je za nas čovjekom postao; Srce nerazdruživo spojeno s Božanstvom, i toga radi svakoga poklona dostoјno. Nevidljivi (duhovni) predmet ove pobožnosti jest ljubav Isusova; a prilika (simbol) te ljubavi Isusove jest Srce njegovo, stecište svih čućenja i krjeposti duševnih. Ovo nas je Srce Božansko toliko ljubilo, da kad bi svi ljudi na zemlji, svi Angjeli i Sveci na nebu ukupno toliko nas ljubili, koliko bi samo mogli: opet ne bi ljubav njihova cjelokupna dostigla ni tisući dio ljubavi Isusove spram nas. U istinu ljubav je Isusova dostoјna, te ju svi ljudi priznaju i slave;

pa pošto je ona baš glavna svrha pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu, ova je pobožnost dobro utvrgjena.

Onda je ta pobožnost Gospodinu našem veoma mila; zašto nas potiče, da, koliko možemo nadoknadimo Presvetomu Srcu uvrede nanesene u presv. oltarskom sakramantu od tolikih nevjernika i bezbožnika, koji Gospodina hule u tom otajstvu ljubavi njegove; od tolikih kršćana, koji ne haju za nj, hladni su prema njemu, nikako ne štuju ovaj presv. sakramenat; dapače mnogi ga još i svetogrdno primaju u sv. pričesti.

Po tom je pobožnost k Presv. Srcu nama vele korisna. U njoj nalazimo močno sredstvo, da živimo život nutarnji; da Spasitelju našemu iskažemo zahvalnost, koja ga od nas s pravom ide; da budemo dnevice u službi Božjoj revniji i gorljiviji. Nadalje je ta pobožnost obilno vrelo mnogih milosti, što ih je Isus štovateljima Srca svoga obećao, a svakidanje iskustvo to potvrgnuje.

Časna sestra Marija od Utjelovljenja bila je velika štovateljica Božanskoga Srca. Rodila se 18. listopada 1597. u Troyes-u (Francuska). U 32. godini ode ona u Ursulinke, a god. 1639. pogje u Ameriku, da onamo u Kanadi međi Indijancima sagradi samostan svoga Reda za uzgoj ženske mlađeži. Nakon sto i sto muka izvede ona to djelo. Kako sama priznaje, ona je uspjela zato, što je štovala Božansko Srce, pošto ju samo nebo na to uputilo. Želeći ona naime sve više i više raširiti kraljestvo Božje na zemlji, uvidje, kako joj ne dostaje nešto molitvama njezinim. S toga se iznova vruće pomoli Bogu, a Bog Otac kaza joj po tom: »Moli me zaradi Srca Isusa, Sina moga ljubljenoga. Zaradi ovoga Srca ja će te uslišati, za što god me molila budeš.« Od to doba pa sve do smrti — preko 30 godina — štovala bi ona Božansko Srce Isusovo. »Od onoga časa«,

tako ona piše, »duh me Božji, koji je upravljao dušom mojom, tako usko sjedinio sa Srcem Isusa, Spasitelja mojega, te ja ne mogoh niti govoriti niti dihati van po njemu. Danomjice osjećala bih ja u sebi nove milosti, što mi ih udijelilo ovo Srce Božansko, a ja ih niti mogu ispričati niti opisati.« Ona umrije na glasu svetosti 30. travnja 1672., a sada se u Rimu o tome radi, da bude uvrštena među »Blažene«.

Najzad je pobožnost k Božanskome Srcu Isusovu jaki ustuk protiv manu upravo naše dobi: protiv nevjere i razuzdanosti (iskvarenosti). Klanjajući se mi javno Božanskому Srcu Spasa našeg mi protiv nevjernikâ djelom svečano ispovijedamo svoju vjeru u Božanstvo Isusa, koji je za nas čovjekom postao. Ova nas pobožnost podsjeća, od kolike je vrijednote naša neumrla duša, za koju je Božansko Srce i zadnju kap krvi svoje prolilo. Klanjajući se mi preslavnome Srcu Isusovu opominjemo se, od koje je cijene i za koju svrhu je stvoreno tijelo naše, koje je hram Duha Svetoga, te ima poput Isusa i po Isusu na sudnji dan slavno da ustane iz groba. Tako je dakle pobožnost k Presv. Srcu Isusovu obrana protiv nevjere. Ali ona je i ustuk protiv razuzdanosti (iskvarenosti); jer Srce Isusovo nije samo savršeni izgled svetosti, već nam ono podaje u obilnoj mjeri milost svoju, bez koje mi ne možemo ništa dobra ni zamisliti. Gdje bismo se mi mogli bolje naučiti samozatajji i odricanju, strpljivosti u trpljenju, krotkosti u snašanju nepravde, jakosti u progonstvu, revnosti za spas duša, vjernosti do zadnjega časa života našeg, — nego li upravo u ovome Presv. Srcu, koje nam je u svima tim krjepostima za čudo prednjačilo? Razmislimo li to, kako treba: onda ćemo razumjeti, da upravo pobožnost k Presv. Srcu, kada se valjano obavlja, nužno mora da spasi duše, obnovi svijet i štiti sv. Crkvu.

Mi vidimo, da se pobožnost k Presv. Srcu Isusovu u sv. Crkvi vavijek gajila, ako i ne tako izrazito, kao što u naše doba. Presveto Srce štovala je Bl. Dj. Marija, koja je otajstva ljubavi Božanskoga Srca pojimala više nego li svi Angeli i Sveci. Presveto Srce štovao je sv. Ivan evangelist, koji je pri zadnjoj večeri počivao na prsimu Isusovim; štovao ga sv. Pavao apostol, koji nas uvjerava, da ga ništa ne može rastaviti od ljubavi Isusa Krista.

Presveto Srce štovali su i mnogi sveti naučitelji Crkve; kao sv. Augustin, sv. Bernard, sv. Bonaventura. Štovali ga mnogi Sveci i Svetice Božje; kao sv. Klara, sv. Gertruda, sv. Katarina Sienska, sv. Terezija, sv. Elzearij, bl. Petar Kanisij — i nada sve: bl. Margareta Marija Alacoque, po kojoj je Isus svjetu objavio pobožnost k Presvetom Srcu svojemu. Nego misao, da se cijeli mjesec lipanj posveti Božanskomu Srcu, udahnu Bog jednome djetetu.

Angjelka od sv. Križa bijaše u uzgojilištu Družbe naše mile Gospe u Parizu. Budući ona odviše žestoka ne htjedoše da ju prime u zbor »Djece Marijine«, što je lijepo cvao u tome uzgajnom zavodu. Uza sve to Angjelka će puno i puno puta moliti, da bi ju uzeli u zbor. »Štuj Božansko Srce Isusovo«, reče joj jednom glavarica; »time ćeš najlaglje predobiti si Srce Marijino i postići ono, za čim žudiš.« Od ove misli sasvim zaokupljena poči će Angjelka jednoga svibanjskoga jutra k sv. pričesti. Kada se poslije sv. pričesti dragome Bogu zahvaljivala, te Isusa vruće molila, da bi ju primili u zbor, dogje joj nekako ova misao: »Zašto da ne bismo imali i mjeseca posvećena Presvetom Srcu Isusovu, kad imamo mjesec posvećen Majci Božjoj?« Poslije to ona kaza glavaricu svojoj, a ova tadanjemu nadbiskupu Pariškome. Ovaj odobri tu namisao, i tako se god.

1834. otpočelo posvetiti cijeli mjesec lipanj — štovanju Presvetoga Srca Isusova.

Da vidimo najposlijе i način, kako bismo s korišću štovati mogli Presveto Srce u toku mjeseca lipnja:

1) Pred slikom Presvetoga Srca, koju ćemo svakako namjestiti na zgodnom mjestu (na kućnom oltaru?) te ju lijepo okititi, izmolimo jutarnju i večernju općenu molitvu. Dodajmo i kratku molitvicu

Presvetome Srcu; bar ovaj lijepi uzdah: *Slatko Srce mog Isusa daj, da te ljubim sve to više!* (Svaki put 300 dana oprost.) Ili: »Svagdanje prikazanje«, što niže slijedi. — 2) Idimo svaki dan, ako ikako možemo, k sv. misi. Prikazat ćemo ju Bogu: u nedjelju — za sv. Crkvu i za goruću ljubav k Bogu; u ponedjeljak — za sv. Oca papu i za pravu poniznost; u utorak — za biskupe, svećenike, redovnike i za krotkost; u srijedu — za obracenje poganâ, nevjernikâ, krivovjernikâ, raskolnikâ i za strpljivost; u četvrtak — za obraćenje grješnikâ i za sv. čistoću; u petak — za raširenje pobožnosti k Presvetome Srcu Isusovu i za revnost za spas dušâ; u subotu — za kršćanske škole, društva i bratovštine, i za poslušnost. — 3) Veoma bi dobro bilo, kad bismo něko vrijeme razmatrali ili bar čitali o Presv. Srcu Isusovu. — 4) Preko dana pozdravimo često Presveto Srce; n. pr. ovim uzdahom: *Slatko Srce Isusovo, budi mi ljubav!* (Jedan put u danu 300 dana oprost.) 5) Tokom cijelog mjeseca gledajmo, da si pribavimo krjeposti Božanskoga Srca; osobito strpljivost, krotkost, poniznost, ljubav, poslušnost, revnost za spas dušâ. — 6) Gledajmo, da raširimo pobožnost k Presv. Srcu. — 7) Od velike bi koristi bilo, kad bismo se Devetnicom¹⁾ na blagdan Presvetoga Srca. — 8) Na blagdan Presvetoga Srca, ili u nedjelju iza njega, primimo sv. pričest, obnovimo posvetu k Presv. Srcu i otpošnju.²⁾ — 9) Roditelji neka si u ovom mjesecu često izruče djecu Božanskome Srcu, i neka ju upute, kako će im djeca ljubiti ovo Božansko Srce.

¹⁾ Preporučamo u tu svrhu: „Devetnicu na čast Presv. Srca Isusova od sv. Alfonsa Liguorija, biskupa i naučitelja Crkve“. Zagreb 1894. Tisak i naklada A. Scholza. Cijena 7 novčića.

²⁾ Vidi u pomenuutoj Devetnici od sv. Alfonsa Liguorija str. 7t.

Svagdanje prikazanje Božanskому Srcu.

Gospodine Isuse Kriste! Sjedinjujući se s onom Božanskom nakanom, s kojom si ti po svojem Presvetom Srcu nekoć na zemlji hvalu prikazivao Gospodinu Bogu, i još bez prestanka do konca svijeta prikazuješ u presvetom oltarskom sakramantu; i po primjeru Presvetoga Srca Blažene vazda prečiste Marije, prikazujem ti danas i u svakom času ovoga dana sve svoje nakane i misli, sva svoja čućenja i želje, sva svoja djela i riječi.

(Jedan put u danu 100 dana opšt. — Leon XIII. 19. prosinca 1885.)

— * * * —

Sv. Alojzij — i pobožnost
k Presv. Srcu Isusovu.

ec je prohujalo više od 100 godina, od kada je angjeoski mladić, sv. Alojzij, živim čudom potvrdio, koliko mu je mila pobožnost prema Presv. Srcu Isusovu. A kakvo bijaše to čudo? Evo ču, mili štoče, što se god. 1765. u Rimu zbilo.

Sin nekoga odličnoga Rimljantina, po imenu Nikola Celestini, još u nježnoj svojoj mladosti najviše se odlikovao nevinosću srca. Upravo zato bijaše osobiti štovatelj Bl. Dj. Marije, i uzora čistoće, angjeoskoga sv. Alojzija. Pa da se što više učvrsti u tom štovanju i ljubavi napram Mariji i sv. Alojziju, eno ga, kako u rimskom kolegiju stupa u zbor Marijin. Pa ni to mu ne bijaše dosta! On se odreće svijeta u 17. god. dobe svoje i stupi u Družbu Isusovu. Poslije nekoliko mjeseci spopade ga velika

bolest, koja ga dovede do na rub groba. Ni maknuti se od silne boli ne može. Grlo mu se tako stisnulo, te ne može ni kapljice vode progutati. Liječnici traže lijekove, ali sve uzalud. Nemili grčevi sve više stanu se razmahivati, a bolesnik se amo tamo previjao. Napokon izjave liječnici: »Bolesniku nema spasa; smrt je već blizu.«

Nikola leži na postelji sasvim odan u volju Božju. Tek jednu želu imao je: primiti kruh angjeoski za put u vječnost. Ali kako će mu se ova vruča želja ispuniti? Boli mu grlo tako stisnule, da ništa ne može u se primiti? U istinu ovaj čas nije mogao okusiti ove nebeske utjehe, ali za to ga okrijepi vijest nova, da je papa Klement XIII. svetkovinu Presv. Srca Isusova breveom od 7. veljače 1765. odobrio. Sada se dogodi nešto izvanredno, uprav čudnovato. Nikola ne mogaše zbog silnog prevraćanja očiju nikakova predmeta dovoljno razlikovati. Nu sliku Presv. Srca Isusova, koja mu bila u sobi, posve je točno mogao razlikovati; i to nju jedinu. Videći, da mu pomoci od ljudi nema, obrati se on Bogu. Umoli svoje sunovake, da bi se molili za njega Bogu; onda da bi mu dali pitи vode umješane onim brašnom, što no se po zagovoru sv. Alojzija na čudan način umnožilo. Pokuša jednoć — uzalud. Ne gubi on nade. Pokuša drugi put — i gle! Sad može gutati. Uzme jednu neposvećenu hostiju, i bez ikakve muke proguta ju. Tad zamoli, da mu donešu presv. Tijelo Gospodnje kao popudbinu u vječnost. Isus dogje u sv. pričesti; on ga bez ikakva napora u svoje srce primi.

Sada ga snagje još i veća bol. — Liječnik izjavio, veljače, da će za nekoliko sati izdahnuti. Jedan svećenik i dva brata stajahu kod postelje bolesnikove. On nit se miče nit se tiče, nit što govori nit što čuje, — kô da je već preminuo! — Na jedanput

podije se naglo iz postelje, kao da hoće k slici sv. Alozija poletjeti. Gleda nepomično sliku, i gleda. Onda će opet natrag u postelju od radosti kličući

Sv. Alojzij vodi mladež k Presv. Srcu.

»O kako si lijep, moj sveti Alojzije! O kako si lijep!« Iza toga opet se podije iz postelje prema slici, pogleda ju i reče odlučno: »Neka bude volja Božja.«

To rekavši gledao jednako i nepomično u sliku tri do četiri časa. Braća njegova, koja bijahu uza nj, svi u svetom strahu čekaju, što će biti. No gle, na jedanput digne se Nikola i radosno poviće: „Ja sam zdrav; sv. Alojzij ovu mi je milost podao; ja sam ga vidiо; on je sa mnom govorio i rekao mi: šta ćeš, zdravlje ili smrt? A ja mu rekoh: neka bude volja Božja! Na to mi on reče: jer nijesi u bolesti ništa drugo želio nego svetu popudbinu, a u ostalom se volji Božjoj sasvim odao; zato ti daje Bog život, po mojem zagovoru, da težiš za savršenošću i da cijelog života uznaštojiš širiti pobožnost prema Presv. Srcu Isusovu, jer je ova pobožnost nebu veoma mila.“

Celestini ustane iz postelje posve zdrav i čil, hvaleći Boga i sv. Alojzija.

Pravi kršćanin.

oista je plemenito srce, koje prezire ljudski obzir. To uzdiže čovjeka nad sve one, koji ga svojim porugama nastoje poniziti i srušiti. Najoholja bezbožnost prisiljena je iskazati mu štovanje.

G. Bonniol pripovijeda, kako je u Francuskoj za kraljevanja Ljudevit Filipa vladao hudi ljudski obzir među mlađeži politehničke škole. Trebalo je tada junaka odvažnosti onomu, koji bi se usudio u potrebi ispovijedati svoju vjeru. Uza sve to jedan

od gjaka bijaše tako neustrašiv; i to u prilikama, u kojima je zaslužio još i veću pohvalu i nagradu.

Jednoga dana za vrijeme odmora, kad se svi gjaci sakupili u velikoj dvorani radi zločesta vremena, iznenada će unići jedan od gjakâ sa osobitim smjehom i veseljem. Onda popev se na stolicu umoli sve, da ušute. Svi ga odmah okružiše i ušutješe na njegovu molbu.

»Gospodo«, poče on, »našao sam stvar neobičnu i nečuvetu. Takovu, da bih se ja okladio za 100 for., ako ju pogodite, samo neka nije onaj, koji ju je izgubio; ako je u opće moguće, da ima takav među gjacima ove škole. Dete! razmislite, što sam našao u hodniku.«

Spominjali su najneobičnije stvari, govorili svakojake i najujedljivije riječi.

»Gospodo, vi ne ćete pogoditi ni oklade dobiti. Evo predmeta; evo što sam našao!« i dignuv ruku u vis pokaže — krunicu.

»Krunica!« povikaše sa svih strana, »krunica!« Ma kakvi gjavu ovdje može imati u žepu takvu stvar?

»Ja se kladim, da krunica ne će naći svoga gazde. Onaj čija je, ako je doista čija, nc će biti tako nepametan, te ju natrag zaište.«

Jedan gjak stajao je jednakro pred stolom punim nacrtia i knjiga. Iza nekoliko časaka ustane i prekrštenim rukama mirno, ali opet s neoznačivim smiješkom promatrao taj neobični prizor. Na plemenitom liku njegovu, na visokome čelu i vedru pogledu, odsijevala se u isti čas i oštrina uma njegova. Pa nije prevarila ova vanjština. Među sabranim gjacima odlikovao se je na prvom mjestu Henrik. Radi svoje vesele čudi imao on velik broj prijateljâ, a zbog temeljitoga znanja svi ga štovali.

»Sigurno nije ničija krunica«, poviće iznova na-laznik krunice. Dete, velim ponovno, jedan, dva . . .

U taj čas Henrik se približio. Pruživ ruku mirno i čvrstim glasom bez stida i mlitavosti: »Krunica je moja«, reče, »daj mi ju!«

»Tvoja? twoja? — twoja? — to ne može biti. Nipošto. On šalu zbiva . . .»

»Ja nikada ne zbijam šale s takvima stvarima«, odvrati Henrik, ništa se ne smetav radi nekih pod-smijeha. »Da, gospodo, ova je krunica moja, i ja ju ištem . . . Tu mi je krunicu dala moja majka, kada je bila na umoru. Razumijete li? A ja joj obećah, da će u uvijek čuvati. Gospodo! čuo sam sada, kako se o najsvetijim stvarima govorilo vrlo lako-umno; a tomu je krivo veliko nepoznavanje tih stvari, koje treba učiti. Čuo sam gdje se porugljivo pitalo, je li tko od nas išao na sv. misu? Ja ne znam, što su drugi uradili; ali vam velim: moj prvi posjed u nedjelju jest k sv. misi. I time se dičim. — Da, gospodo! ja sam kršćanin poput Turenona, Condea, Villarsa; po primjeru Fenelona, Bousseta i drugih slavnih ljudi! Time se ponosim, da sam u dobrom i slavnom društvu, na putu časnom, te se ne trebam stidjeti.«

Ova srčana obrana, tako temeljito potkripljena, u velike se dojmila prisutnih. Mnogi se od njih sumnjahu, hoće li povladiti govorniku ili bučiti. Drugi, koji već počeše udarati u smijeh, umakoše pred ovim smjelim boriocem. No veći dio, diveći se odvažnosti Henrikovoј pljeskahu, i u znak štovanja stisnuše ruku hrabrom kršćanskom vojniku,

Marin Galović.

Kronika Presvetog Sreca Isusova.

21. lipnja 1886.: druga svetkovina Presv. Sreca Isusova. — Otkako se proslavila prvi put ova svetkovina, časni sluga Božji, o. Colombiére, širio je pobožnost k Presv. Srcu u Engleskoj, kuda ga bijahu starješine g. 1676. poslale; a č. majka »de Saumaise«, predstojnica bl. Margarete, istu je pobožnost uvela u samostanu Reda od Pohoda Bl. Dj. M. u »Moulins-u« i u »Dijon u«. Megju to za ovih 11 godina bl. Margareta puno je trpjela, jer ju mučio strah, da je nije možda prevario duh pakleni; a onda opet sestre je njezine nijesu dobro poznale, nego su ju progonile poradi njezinih »sanjarija i novotarija«, — tako bi mnoge od njih zvalе pobožnost k Presv. Srcu. Ovakvo ponižena bl. Margareta zamoli napokon Gospodina, e bi se on sam zauzeo za pobožnost k Presv. Srcu svojemu. Gospodin joj naime bijaše obećao, da će on ipak vladati, makar se proti ovoj pobožnosti dizale tolike zapreke; dapače i za njezin samostan da će kucnut jednom čas, u koji će upoznati i štovali Presveto Sreco upravo one sestre, koje se tome štovanju najviše opirahu. Znalo se istina u samostanu za to obećanje, ali mu se sestre tek smijahu.

Č. majka Greffier učini bl. Margaretu učiteljicom novakinjā. U toj službi znala bi Margareta svoje novakinje zadahnuti najnežnijom pobožnošću k Presv. Srcu. Ali baš to razjari na novo sestre proti Margareti; kad eto sve je bliže dolazio dan, što ga Gospodin odredio za svetkovinu svoga Presvetoga Srca, petak iza osmine Tijelovske g. 1686. »Marija de Ecures« bijaše u samostanu najluča neprijateljica pobožnosti k Presv. Srcu, a protivila joj se s razlogā, koji su na prvi pogled bili sasma u sukladu s duhom Reda od Pohoda B. Dj. M. Zadnji dan osmine Tijelovske najednom ona osjeti, kako sada posve drukčije misli

o toj miloj pobožnosti; neki ju glas nutarnji nukao, e bi sve ispravila, što je god dosadanjam otporom svojim naškodila i bl. Margareti i uvedenju ove pobožnosti. Zaludu se stala opirati ovome glasu Božjem; milost Božja konačno svlada njezino opiranje i strah od ljudi. Što će dakle? Ona lijepo pogje k bl. Margareti, zamoli ju, neka joj posudi sliku Presvetoga Srca, koju je č. majka Greffier, budući predstojnica Margaretina, ovoj poklonila. Naš Gospodin dade te je bl. Margareta uvidjela, zašto njezina sestra od nje traži sliku Presvetoga Srca; s toga će drage volje uzajmiti joj željenu sliku.

Drugi dan — bio to 21. lipanj 1686. — na veliko svoje čudo nagjoše sve sestre u samostanu tu istu sliku cvijećem i drugim uresom nakićenu, i postavljenu na oltar, pred kojim se običavahu moliti Bogu. Puno se one čudile tomu, kako je ikomu moglo na um pasti, da se slika Presvetoga Srca na oltaru izloži — za javno, sveopće štovanje; no toga ne mogahu nikako pojmiti, kako je mogla tu javnu čast podati Presvetomu Srcu baš ona sestra, koja se dosele bila najviše usprotivila pobožnosti k Presv. Srcu. Što, kazivala bi redom jedna drugoj, zar da je to učinila ona sestra, koja se upravo najvećma opirala toj pobožnosti? Kako joj se najednom srce promjenilo?

Riječi sv. Pisma: »Duh duva kuda ga volja« ispunile se nad ovim srećnim sestrama. Sve upoznaše, da je tude prst Božji; zato se složiše, da ovaj dan kanoti prvu svetkovinu Presvetoga Srca bogoljubno proslave. Nego one pogjoše i dalje. Još istoga dana zaključiše, da će u slavu Presvetoga Srca u samostanskom vrtu sagraditi kapelicu.

Iste godine pobrine se č. majka »de Saumaise«, da se svetkovina Presvetoga Srca svečeno i javno

proslavi u crkvi Reda od Pohoda Bl. Dj. M. u Dijon-u. Ono je bila druga obiteljska svečanost, a ovo prva i javna.

— *** —

Vjesnik.

— **Iz Stubice Dolnje** piše nam veleč. gosp. župnik: Ja sam još i za lijepi »Glasnik« ne znajući podigao u mojoj župi dne 24. studenoga 1891. bratovštine Presv. Srca Isusova i prečistoga Srca Marijina, te danas imadem 633 članova. Od onoga vremena, moram priznati, djelovala je milost Božja na osobiti način među mojim ovčama; jer je, hvala vjekovita dragomu Bogu, puk moj regbi još za polovinu bolji, nego je i prije bio.

Članovi bratovštine moje župe dosta su revni. Većina ih se ispovijeda svaki mjesec, i to na nedjelju i za prvo g petka; a imade ih, koji se svakih 14 dana ispovijedaju. I tako, hvala dragomu Bogu, ide sve po malo naprijed.

U župnoj crkvi imadem dvije krasne statue Presv. Srdaca, i pred njima gore svake nedjelje i svake svetkovine potri svijeće na lijepim svijećnjacima.

Blagdan Presv. Srca Isusova (t. j. petak iza osmine Tijelovske) slavim na osobiti način, što svečanije. Tada se mnogo naroda od rana jutra ispovijeda i sv. pričesti okrijepi; a oko II ure je onda svečana služba Božja s otprosnom molitvom Božanskomu Srcu.

Slikā Presv. Srca dao sam u Einsiedelu načinitis hrvatskim napisom — 200 komada, te sam ih razdijelio među puk; a on si ih je dao lijepo okviriti. Od onoga vremena gotovo svaka i malo bolja kuća imade slike Presvetih Srdaca.

Medaljicā Presvetoga Srca Isusova moj narod nema, ali ima Neokaljanoga Začeća Bl. Dj

M.; koje sam takogjer dao u Einsiedelu s hrvatskim napisom načiniti, i koje dijelim među narod, kad je tomu kakva zgoda.

Škapulara Presvetoga Srca Isusova moj puk nema, ali sam zato uveo na nedjelju Sv. Čista 1895. škapular od Gore Karmela, a članova do danas upisao 150.

— **Iz Mrkoplja** piše veleč. g. župnik: Ja sam društvo Srca Isusova i društvo Srca Marijina ovdje uveo god. 1885. Pokojni o. Ayala D. I. naše je društvo pripojio glavnomu društvu Apostolata molitve, te imademo o tom diplomu. Do sada se je u to društvo upisalo 1083 članova, samih domaćih župljana.

Svake prve nedjelje u mjesecu imademo požnost na čast Presv. Srca, a sve nedjelje mjeseca junija posebne propovijedi na popoldašnjoj službi Božjoj o Presvetom Srcu.

Svakoga prvoga petka i prve nedjelje u mjesecu imade mnogo ispovijedi. U opće ovo društvo vrlo dobro napreduje, a vidi se po njemu očiti blagoslov Božji u duhovnim stvarima puka.

— **U tirolskom saboru** predsjednik grof Brandis pročitao je prijedlog svećenika Wildauera, da se proslavi svečani savez sa presv. Srcem Isusovim, sklopljen u Bolzanu 1. lipnja 1796. od pokrajinskih odaslanika. U obrazloženju opat Wildauer istakô je božanstvenu pomoć Srca Isusova u Tirolu za Napoleonovih doba. Prijedlog su potpisali svi zastupnici desnice, a glasovali su i neki ljevičari. (Katolička Dalmacija).

— **U Zadru** je imenovan za diecezanskog ravnatelja Apoštolskoga molitve: prečasni gospodin kanonik Ivan de Borzatti.

Na Uskrs je uvedena u zadarskom bogoslovskom sjemeništu naknadna sveta pričest, tako te svaki dan dvojica od bogoslovaca primaju sv. pričest

u naknadu za uvrede nanesene[†] Božanskomu Srcu Isusovu u presvetom oltarskom sakramantu. U[‡] tome se sjemeništu puno štuje Presveto Srce Isusovo, jer su mladi bogoslovci lijepo zadojeni duhom pobožnosti k Presv. Srcu. Već sada se neki pripravljaju, kako bi se dojdučih praznika u njihovim mjestima uvelo Apostolstvo molitve. Bože blagoslovi te mlađe sokolove, — a drugi se u njih ugledali!

Blagodat Presv. Srca Isusova.

G. B. kod Broda n/S. Evo Ti mili i obljudjeni naš Glasniče zahvalnice iz ravne Posavine. — Primi ju, i upleti ju u vijenac mnogih drugih, e bi sve tako raspirele oganj svete vjere, usanja i ljubavi u svim ljudskim srcima, napram Srcu Onoga, koji je početak i izvor sve ljubavi, ter kojega ljubav Srca vječno obuhvata cio svijet.

Već od najranije mladosti zavolje mi mlađa duša zvanje ili svećeničko ili učiteljsko. Već same riječi mile mi sada jur pokojne majčice: »Najviše bi željela da budeš ili svećenik ili učitelj,« — zaokupile bi mi cijelo biće, i dizahu ga — dizahu, — ah! visoko, — visoko, — a da ni sam nijesam znao — kamo. —

Nu težak bijaše izgled, da će se moja želja ispuniti. — Siromaštvo roditelja, pak k tomu još mnoge druge priliike i neprilike u domu, zakrčivahu joj put k ostvarenju.

Nu srce mi šaptašć: Bog će ti pomoći. Kucaj i otvorit će ti se, traži i naći deš; kako sam to često i u školi i u domu čuo.

I zaista digoh pamet i srce Bogu, utekoh se zagovoru Marijinu kod Božanskog joj Sina, i gle! Svršiv višu pučku školu, ukaza se mojim miliim roditeljima put, koji me imao dovesti do moga cilja, do jednoga, od onih dva obilježenih mi zvanja, Kucasmu i otvori nam se, tražismo i nagjosmo.

Na taj put opravio sam se uz blagoslov roditelja: »Sinko! moli se i radi« Od dragog Spasitelja umolih pomoći, a od Angjela čuvara zaštitu i obranu. I stupiv na prag predstojećeg mi puta zarekoh se preslatkom Isusu, da netom postignem moj žugjeni cilj, moje zvanje: zahvalit ću se u Glasniku Njegovog presvetog Srca.

Na tom putu lebdića je nada mnom pomoći Božja i blagoslov roditelja. A vjerni mi pratio, Angjeo, ne ostavi me nigda, već kano da mi je pomogao svladati poteskoće na mom putu. Poteškoća, velim, bilo je, kano i svagdje; ali sam ih svladao, da svladao sjajno. — Maturu položio sam sa odlikom, a sva uznesena u svojoj sreći, veličala je duša moja Gospoda. Cilj sam t. j. zvanje postigao: na čemu livala preslatkom i presv. Srcu Isusovu. —

O mila mladeži! — Hiti k Spasitelju! «U napasti pod križ hrli, — Ondje ti je pastir vrli, — On će tebe uvjek štitit — Samo k Njemu valja hitit.»

Uteci Mu se mila mladeži neodgodno. Slijedi Ga, ljubi Ga! Ljubit će te, i spasit će te! Hiti, velim, neodgodno; jer znaj, da te gjavao danju i noću salijeće poput ričućeg lava, samo da te proždre. Ne daj mu se, pa bio on u ma kojoj izvanjoj formi; otimaj mu se, i nedaj mu se sapeti. Pa ako mu ovđje ili ondje što što naginješ, raskini tada te lance i negve još za dobc, dok te nije još povukao u ždrijelo paklenske propasti. Podreži grijesne sveze njegove, koje su ti možda sa pmjale čistocu srca, poniznost, krotkost, ljubav i druge krjeposti, koje su te kao pravog božanskog stvora resile; podreži si ih, osloboди od njih dušu svoju, i digni se njom u one svete presvete visine k prijestolu Svetomogućega, i umoli Ga da možeš vjekom na ovoj zemlji križ svoj strpljivo i ti uznijeti na Golgotu, kao i Njegov predragi Sin, Bog vječni, kao i On, a naš premlili Spasitelj. — I znaj da te tada čeka besmrtna kruna u onoj sretnoj, blaženoj domovini.

Ne ponosi se, mila mladeži, vjerskim nehajstvom, a pogotovo ne bezvjermjem; čuvaj se ove paklene struje, koja te može svega uništiti.

Budi mila mladeži religiozna, strogo religiozna; a jesli li

takova; onda budi uvjerenja, da si moralna i idealna. Ne slušaj rugla svojih zlih drugova, zato što si religiozan; jer oni zavide twojoj sreći, koju oni, pa makar bili i najdivlji, ipak nužno predvrgaju. Ta rekao ti je Spasitelj: »Slijedi me!« Budeš li ga slijedila, znaj, da su ti vrata nebeska otvorena. A slijediti ga možeš, jer su ga slijedili evo rođvjekova i najumniji, i najjači, i najbogatiji i najsiromašniji; pa slijede ga i danas bezbroj i bezbroj duša. Idi i ti dakle s tom bezbrojnom povorkom slijedeci ga na putu križa Njegovog, pak ćeš doći u luku vjećne sreće, gdje ćeš biti obilno i preobilno nagrađena.

Čuvaj se mila mladež! Čuvaj predragocjenu dušu svoju. Čuvaj ju za nebo, za Boga!

Pa dogješ li danas sutra u ma koji stališ, ili u ma koje zvanje: neka te vode ideali vjere. Dok te oni vodili budu, znaj, da će ti svaki stališ i zvanje, pa ma bilo i najteže, biti lagano, slatko, uzvišeno.

A Ti o preslatko i presveto Srce Isusovo, uzmi ovu neznatnu zahvalnicu, kao odusak zahvalnosti srca moga! O užezi zvijetljem ljubavi svoje svu školsku mladež, e bi Te ljubila ljubavlju Tebe dostojnom; e bi radila sada i do smrti na sreću i spas svoj i bližnjega svoga.

T. V. P.—y.

Namjena molitava i dobrih djela u lipnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Sloga među katolicima.

Ma da i osjećamo, od kolike nam je potrebe tugja pomoci, opet nam je vrlo mučno jednako živjeti s drugima u miru; dapače toliko smo slabi, da nam kad i kad upravo godi baš one pobijati, koji nam čas prije bijahu pomoćnici i saveznici. U Crkvi Božjoj, koja nas poglavito uči miru i slogu, trebalo bi da ljubav k vrhovnom bogu i vjera u istu nauku Božansku, sve vjernike očuva od svake nesloge; no uza sve to, po lijepim riječima sv. Franje Saleskoga, »još i pod krilima kvočke, što ih od jastrijeba brani, pilici se i biju i tuku.«

Neprijatelji Božji složno udaraju na sv. Crkvu, pa je s toga baš u katoličkoj vojsci sloga neophodno nužna. Vrhovni naš vogja s visine brežuljaka Rimskih vidi, kako se svegj mnogobrojnije čete neprijatelja naših kupe. Sv. Otac diže zato bojnu viku te nas zaklinje, neka u vojsci našoj za obranu sv. Crkve momak do momka čvrsto stoji.

Ali pogledajmo tek malko na nas, i pitajmo sami sebe, otkle nutarnji razdor i nesloga, što su toliko pogubni svetoj stvari našoj?

Lako ćemo pojmiti, da su tome — barem ne rijetko — ovi uzroci: raznolikost čudi, koja ako i smije u stalnim prilikama birati druga dopuštena sredstva, ne smije opet nikada učiniti nas nepravedne spram onih katolika, koji ne idu baš našim putem; kratkoumnost nekih ljudi, koji ne vide ni jednoga drugoga puta obrane, osim svoga; sebičnost onih, koji ne ištu Isusa Krista, već same sebe.

A da bi se uklonili ti uzroci nesloge, molimo se Bogu, i molimo se puno, te nastojmo, kako ćemo u dušama uspiriti oganj ljubavi spram nevidljivoga vogje našeg: Isusa Krista; spram vidljivoga vogje našeg: sv. Oca pape; i spram braće naše — subojnika naših: katolikâ.

Užljubimo li mi vogje naše, i užljubimo li mi jedan drugoga: onda mi ne ćemo jedan drugomu zavidjeti, ne ćemo jedan drugoga ogovarati, ne ćemo jedan drugomu smetati; nego ćemo jedan drugoga izvinjavati, iedan drugoga braniti, iedan drugomu pomagati.

Molimo se vruće Duhu Svetomu, Duhu ljubavi i mira, da u nama ražeže ovu trostruku ljubav, kojoj je izvor — Presveto Srce Isusovo!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 7. Srpanj 1896. God. V.

izlazi svakoga mjeseca jedanput, i stoji na godini 24 novč.; za one, kojima **
u kuću donosi ili postomi žalje, 36 novč.

Kratka pouka o pobožnosti k Presv. Sreu Isusovu.

§. 8. Vježbe ove pobožnosti.

Apoštolstvo molitve.

(Nastavak.)

57. *Što je potrebito, da budemo valjano primljeni u Apoštolstvo molitve?*

Ovo troje: a) moramo htjeti upisati se u Apoštolstvo molitve. Možemo li bez osobite nepogodnosti, to moramo osobno doći k predstojniku i zamoliti ga, da nas primi u članove. Nije li nam to moguće, onda se možemo i odsutni upisati; n. pr. po kome drugome. b) predstojnik mora htjeti upisati nas u Apoštolstvo molitve. c) ine nam se mora upisati u Imenik članova Apoštolstva molitve¹⁾. Za prijam,

¹⁾ Ovo upisanje u Imenik neophodno je nužno, da budemo valjano primljeni. Onamo, gdje ima i bratovština Presv. Srca Isusova i Apoštolstvo molitve, moraju biti

upis i prijamnicu ne smije se ništa iskati (sub poena nullitatis); no svojevoljni prinosi mogu se uzeti.

Ovdje valja znati, da nije sve jedno primiti koga, i upisati ga u Apoštolstvo molitve. Primiti može samo predstojnik ili drugi koji svećenik za to ovlašteni, a ime upisati u Imenik članova može ili predstojnik ili drugi koji mu drago, makar on i ne bio svećenik. U ovome potonjem dogagaju mora biti na prijamnici¹⁾) potpisano ime predstojnikovo, ili ga on sam potpisao, ili drugome naredio, da ga potpiše.

I u redovničkim zadrugama, bratovštinama itd. treba da ima taki Imenik članova; i u nj treba da se upišu imena onih, koji su tude se dali upisati u Apoštolstvo molitve.

Mnogi crkveni Redovi i Zborovi, pa i gdje-koji neodvisni s a mostani učiniše članove Apoštolstva molitve osobitim dionicima sv. misa, molitava i dobrih djela svojih. Za takve crkvene zadruge ne postoji zakon, da im se članovi moraju upisati u Imenik Apoštolstva molitve. Oni su članovi Apoštolstva molitve već po tome, što pripadaju takvome Redu ili Zboru. Ali poglavari i tih Redova (Zborova) neka ipak dadu »Prijamnicu« u Apoštolstvo molitve onim članovima, koji istom ugju u njihov Red ili Zbor, e bi svagda imali »spomenicu« na Apoštolstvo molitve i bili revni članovi njegovi.

58. *Što bi se dalo učiniti, da Apoštolstvo molitve jednako bujno cvate i dalje se širi?*

a) Neka se za članove uvede redovita služba Božja; b) neka se ovo bogoljubno Djelo uredi prema

dva posebna Imenika za njihove članove, i dvije razne Prijamnice. (Njemački Glasnik Cincinnati 1891. str. 375.)

¹⁾ Prijamnica se obično daje upisanim članovima, ali nije baš neophodno nužna.

pravilima njegovim, te neka se uvedu tri stepena (vježbe) Apoštolstva molitve, ili druge koje udesne vježbe; *c)* neka se širi njegovo glasilo: Glasnik Presv. Srca Isusova; *d)* neka se svake godine svečano proslavi blagdan Presv. Srca, kanoti glavna svetkovina njegova; *e)* neka se izaberu »revnitelji«, što ih preporučuju pravila Apoštolstva molitve itd.

Srpanj posvećen štovanju presvete Krvi Isusove.

Sveta je Crkva za štovanje presvete Krvi Isusove odredila dvije svetkovine: četvrti petak u korizmi, i prvu nedjelju mjeseca srpnja. Ova se zadnja svetkovina slavi sad po cijeloj katoličkoj Crkvi. Pokleml ova svetkovina cijeli mjesec srpanj reg bi posvećuje, to je postao i lijepi običaj: posvetiti ovaj mjesec štovanju presvete Krvi Isusove.

Razmislimo prije svega, da je pravedno te mi štujemo presvetu Krv Isusovu. Sv. Toma Akvinski navodi tri razloga, s kojih je presveta Krv Isusova dostoјna osobitog štovanja. Prvi je, piše sv. naučitelj, što je presv. Krv postanka djevičanskog. Ona je naime potekla od Majke Božje, koja je bez grijeha začeta, od svakoga i najmanjega osobnoga grijeha vazda čista, vazda djevica, milosti i svake vrline puna. Drugi je razlog, što joj je vrijednost nuda sve uzvista. Krv je to jaganjca prečistoga, neokaljanoga, komu nema para, te on oduzima grijehu svijeta. Treći je razlog, što je združena sa Božanstvom. Krv je to Boga-čovjeka, koji uzev čovječju narav tako si ju nerazlučivo spojio, da će za uvijek združeno biti presveto čovječanstvo Isusovo s Božanskom osobom njegovom. S toga je Krv Isusova Krv Božja, najdragocjenija; jedna jedina kapljica njezina neizmjerno

nadilazi vrjednotom sve zlato i srebro ovoga svijeta te je vrijedna otkupiti milijune svjetâ. Koliko se dakle pristoji, da mi u velike cijenimo presvetu Krv Isusovu!

No nije samo pravedno, nego je po nas i veoma spasonosno, uštujemo li bogoljubno presv. Krv Isusovu. Ova pobožnost jača nam vjeru u Isusa, Sina Božjega i Spasitelja svijeta. Ona nam ozivljuje usanje u Isusa, kako u životu tako osobito i na smrti. Zar nam ne govori presv. Krv: »*Nije mi milo, da umre bezbožnik, nego da se obrati bezbožnik sa svoga puta i žive.*« Pobožnost k presv. Krvi raspaljuje u nas ljubav k Isusu; zašto nas sjeća, kako je on prolio i zadnju kap dragocjene Krvi svoje, samo da nas otkupi i milost nam u Boga steće. Ona, shvati li se i vrši li se, kako treba, podržaje u nas duh požrtvovnosti i pregaranja. Sto je većma prirodno, nego da se potaknemo na žrtve i pregaranje, razmišljajući kako Bog-čovjek Krv svoju proljeva nama za spas?

— Ova bogoljubnost otklanja pravedni sud Božji, da ne pokara u grijesima ogreznuli svijet. Kakogod što je morija poštedita u Egiptu kuće Israelićana, koji bijahu jagnjećom krvi pokropili vrata na kućama svojim: tako će se Bog i na nas smilovati zaradi Krv Sina svoga, kad mu je pobožno i zaufano prikažemo. Svetoj Magdaleni Pazijskoj reče jednom Otac nebeski: »Krv Sina moga ljubaznoga ne više više osvetu poput krvi Abelove, nego vapi smilovanje, i pravica moja mora da se stiši čuvši ovaj glas, Ta Krv veže joj ruke, te se ne mogu više micati, da osvete grijeh, kako je to prije bilo.«

Pobožnošću k presvetoj Krvi Isusovoj mi se do-mažemo obilatih milosti i blagodati Božjih. Sv. Ivan Zlatousni veli: »Kad mi nebeskome Ocu ponudimo toliko blago, kao što je Krv ljubaznoga Sina nje-gova: on nam ništa odbiti ne može.« A sv. Tereziji

reče sam Gospod: »Poklem ti ništa nemaš, što bi mi poklonila: ja ti evo darujem svukoliku Krv svoju, da je prikažeš Ocu nebeskome. Ova neokaljana Krv sredstvo je najsigurnije, da se dostignu od njega milosti i blagodati najveće«. Za to su znali Sveci, pa bi oni Ocu nebeskomu sa svom dušom prikazivali ovu presv. Krv. Onda je nebrojene druge, koji su duševno obumrli bili, ta pobožnost na novi život duševni probudia. A tko bi nam znao kazati, kolike je duše iz tmina čistilišnih presveta Krv izvela u rajsку, vječnu svjetlost!

Veliki štovatelj presv. Krvi Isusove bio je blaženi Kašpar od Buffala, osnivač Društva presvete Krvi. Kad bi ovaj sveti sluga Božji, koji je god. 1837. umro u Rimu, na misijama propovijedao, od kolike je vrijednosti, dostojanstva i snage presv. Krv Isusova: i najotvrdnutija srca morala se omešati, a slušaoci bi udarili u plač i jauk, te bi propovjednik više puta morao prekinuti propovijed.

I sv. Terezija bila je velika štovateljica presv. Krvi. Kad bi bila napastovana, ili bi morala trpjeti štogod: ona bi samo pomislila na presv. Krv, i ova bi ju pomisao jačila i tješila.

Sv. Franjo Asiski jednako bi imao na pameti, da nas je Isus dragocjenom krvlju svojom otkupio. To bi u srcu Svećevu usplamnjelo žarku ljubav k Bogu, a ova bi ga opet nagonila da djelima stroge pokore Isusu donekle uzvrati ljuvav. Jednom će Svetac u zimsko doba siromašno obućen bos i drhćuci od studeni proći mimo kuće brata svoga. Da bi mu se ovaj narugao, dade ga po slugi zapitati, ne bi li bio voljan prodati mu štogod od znoja svoga. Svetac se na to ljupko nasmijehnuv odgovori: »Idi i reci bratu mojem, da ja nemam više, što bih mogao prodati; zašto sam svekoliko pravo vlasništva ustupio Kristu, Gospodaru mojemu. On me je velikom otkupninom

na križu za se kupio i učinio me robom svojim. Suze moje i znoj moj Gospodaru pripadaju mojemu, te su tek neznatna ošteća za kapljice dragocjene Krvi, koju je on dao kanoti otkupninu za mene, nedostojnoga slugu svoga».

»Hodite, poklonimo se Kristu, Sinu Božjemu, koji nas je otkupio svetom Krvlju svojom. Ovako nam dovikuje sv. Crkva u službi na svetkovinu presvete Krvi Isusove. Tomu ćemo se pozivu rado odazvati i ovoga mjeseca presv. Krv Spasa našeg bogoljubnim i zahvalnim srcem štovati. Evo kako!

1) Svako jutro dodajmo jutarnjoj molitvi kratko Prikazanje presvete Krvi, da naš po njezinim zaslugama Bog dragi čuva i blagosloví toga dana.
— 2) Ako ikako možemo, svaki dan sv. misu slušajmo: u nedjelju, da se sa svim Angjelima i Svecima poklonimo presvetoj Krvi; u ponедjeljak, da zahvalimo Gospodinu, zašto je za nas prolio svoju dragocjenu Krv; u utorak, da Bogu prikažemo presvetu Krv za naše potrebe duševne i tjelesne; u srijedu, da prikažemo presvetu Krv za potrebe sv. Crkve; u četvrtak, za potrebe naše župe i naše obitelji; u petak, za obraćenje grješnikā, nevjernikā, krivojernikā i raskolnikikā; u subotu, za duše u čistilištu.
— 3) Razmišljajmo ili čitajmo barem svaki dan o gorkoj muci i smrti Isusovoj. — 4) Preko dana prikažimo više puta Bogu Ocu presvetu Krv Isusovu. N. pr. ovako: *Vježni Oče, ja ti prikazujem dragocjenu Krv Isusa Krista kanoti zadovoljštinu za grijehe svoje i za potrebe svete Crkve.* (100 dana oprost, svaki put. Pio VII. 22. rujna 1817). 5) Molimo svaki dan žalosnu Krunicu. 6) Pričestimo se na svetkovinu presvete Krvi, ili u drugu koju nedjelju ovoga mjeseca. 7) Na poštjenje presvete Krvi nastojmo, da ispravimo onu pogrešku, koja nam je najmilija.

**Bl. Margareta Marija Alacoque,
Druga objava Presvetoga Srca.**

(Lipanj 1674.)

Prešveto Srce iznova se ukazalo premiloj učenici svojoj. Margareta sama pripovijeda tu objavu evo ovako:

»Jednom, kada bijaše izložen presv. sakramenat, očutjeh, kako sam s neobične sabranosti sviju svojih čutila i sviju sile regbi u nutarnjoj nekoj zabitii. Isus, slatki moj učitelj, dogje k meni slavan i sjajan sa pet Rana svojih, što sjahu poput pet sunaca. Od presv. Tijela njegova na sve strane probijao plamen, a najviše iz njegovih poklona vrijednih prsiju, za koja se činilo, da su ognjena peć. Iza toga prsi se otvorile, a ja mogoh vidjeti, preljubezno Srce Isusovo, što je bilo živo vrelo plamena onog. U isti čas dade moj vrhovni Gospodar, te ja upoznala nedokučiva čudesna čiste ljubavi njegove, i do kojeg je previška njega dovela ljubav spram ljudi; pa ovi, kako su nezahvalni, ni priznat je ne će.«

»To je«, reče Isus, što me boli više nego sve, što sam pretrpio u muci svojoj, tako te ja ne bih za stvar veliku držao sve ono, što za njih uradih; aželio bih još više za njih učiniti, kad bi to bilo moguće, samo kad bi mi oni kakogod uzvratili ljubav. No u njih je srce hladno i oporno za sva naprezanja moja, da im učinim dobro. Ti barem daj mi ugodi te zadovolji, koliko samo možeš, za nezahvalnost njihovu.«

A pošto mu predstavih slabost svoju, otpovrnu on: Gle, evo čime ćeš nadoknaditi ono, što ti manjka. U isti mah otvoril se ovo Presv. Srce, a iz njega bukne plamen tako silan, te već mišljah, da će me spalit. A pokle me ovaj oganj skrozimice obuzeo, te

ne mogoh više da ga podnesem: stadoh se moliti Gospodinu, da bi se smilovao na slabost moju. Na što će on: Ja ću biti snaga tvoja; ne boj se ništa. No pazi na riječi moje, i na ono, što od tebe ištem, da te ospособим, kako ćeš izvesti namjeru moju.«

A sada joj Gospobin odredio način, kako će štovati Srce njegovo. »Prvo: ti ćeš mene primiti u sv. pričesti, koliko će ti god puta to dopustiti pokornost; pa poteklo tebi odatle ma kakvo trpljenje i poniženje, koje ćeš primiti kao poklad ljubavi moje. Drugo: ti ćeš se pričestit svakoga prvog petka u mjesecu. Treće: svake noći od četvrtka do petka ti ćeš sa mnom dijeliti onu smrtnu žalost, koju ja htjedoh da očutim u vrtu maslinskom; a pri tome trpet ćeš smrtnu stisku puno težu od same smrti. A da bi mi se udružila u onoj smjernoj molitvi, koju sam slao tada Ocu svome u tjeskobama svojim, na koje ondje spadoh: ti ćeš ustati među jedanaestom urom ponoci, da sa mnom proboravši jednu uru u molitvi, licem prostrta na zemlju. Jedno da ublažиш srdžbu moju moleć milosrgje za grješnike; a drugo da mi donekle barem osladiš onu gorkost, koju sam tada čutio videći se zapuštena od apostola svojih. Radi čega sam morao da ukorim mlakost njihovu, što ni jednu uru nijesu mogli sa mnom da probdiju. U to ću te vrijeme podučiti, što ti valja činiti. Nego uza sve milosti, koje ti dajem, kćeri moja, pazi dobro, da ne povjeruješ lako svakome duhu, niti se u nj pouzdaš; jer gjavao ništa ne će propustiti, da bi te prevario. To je i uzrok, za što ne ću, da išta uradiš bez privole onih, koji tobom upravljaju; da imajući dopuštenje od tvojih poglavarića nikada ne padneš u zamke, koje ti on stavlja; jer gjavao nema nikakve vlasti nad onima, koji su poslušni.«

Ovo vigjenje trajalo dugo, te se stale druge sestre čuditi, što Margareta tako dugo preko odregjenog vre-

mena zaostaje u crkvi. Došle one i primorale ju, da ustane. Nu videći kako je još posve zadubena u Boga, ne mogući niti govoriti niti uspravno stojati, odvedu je k poglavarici, kô da je štogod skrivila. Ova upoznala za malo, da se nešto vanredno dogodilo; no pričini se, kô da ne zna ništa, pa navali na nju, ne bi li joj tako dala zgode, da se vježba u poniznosti. Margareta sasluša opomene njezine i ukor na koljenima, ne otvoriv ni ustiju, da se obrani. Dapače, kasnije priznade sama, da se u srcu upravo veselila, da joj Bog uslišao molitvu, neka bi joj vanredne milosti bile tek na sramotu pred ljudima. Jedino što ju boljelo, bijaše, da joj ne dadoše, te bi ispunila ono, što je Zaručnik tom objavom od nje iskao. U toj nevolji obratila se Spasitelju, i on ju utješio. Kada ga jednom molila, da sviada prema nakanama svojim taj otpor, začu glas njegov: »Što se bojiš, dok sam ja s tobom? Nebo će i zemlja proći, a riječi moje ne će proći. One će se ispuniti.«

I ispunile se za malo. Margareta smjede zadovoljiti želji svog Učitelja.

Čemu škapular karmelitski?

oglo je biti pet šest dana ispred Božića. Poslije objeda saстало se kolo mладих bogoslova oko razgrijane peći, te udarismo u veseli razgovor. Do mala eto nam

miloga gosta, misionara K. Z. Sve se kupi oko njega; ta misionar ima uvijek šta pričati o plodovima misija svojih.

Povede se riječ o škapularu Gospinu.

»Dragi mladići«, revni će misionar, »danasm sutra kad budete zaregjeni u svećenike, vi si svakako dobavite vlast primati vjernike u bratovštinu škapularsku. Što je sama Gospa obećala, da *ko u tom škapularu umre, on vječnog ognja trpjeti ne će*, to su 22 pape kano živu istinu odobrili; to sam i ja već mnogoputa regbi rukama opipao. Bi li vam dvije tri o tome pričao iz svoga misionarovanja?«

»Pričajte, Velečasni, pričajte!« Tako odjekuje sa svih strana.

»Pa dobro; najprije ču ono, što mi se ljetos (1895.) dogodilo.

*

Držali smo nedavno pučku misiju u L. Drugog dana iza sv. mise i jutarnje svoje propovijedi ja zapitam g. župnika, nema li gdje bolesnikā, koje bih mogao pohoditi, prije nego će svijet grnuti na ispovjed. On mi poče kazivati imena pet bolesnih osoba iz bližnjeg seoca. »Ali«, primjetnu, »oprostite, Velečasni, što Vas poradi silnih poslova pratiti ne mogu.« »Nemajte brige«, odvratim ja, »raspitat ću seljane, pa će mi oni već pokazati, gdje je koji bolesnik.« I brzo put pod noge, pa iza jedne ure eto me kod prvog, drugog, trećeg i četvrtog bolesnika. Lako ih utješim i s Bogom pomirim. No sad gdje mi je peti bolnik? Pitaj ovoga, pitaj onoga; za petoga bolesnika niko ništa ne zna. »U nas, hvala Bogu, sve je zdravo osim one četvorice«, tako mi svi kazivahu. Sjetiv se ipak dobro, da mi je g. župnik pet imena spomenuo, odlučih pričekati još malko, dok se svijet iza druge propovijedi doma vrati. Progje još jedna ura, pa eto hrpe vjernikā iz župne crkve kući. Pitam ih za pe-

toga bolesnika, nu i ovi začugjeni klimaju glavom.
»Pa ipak«, velim, »mora da još jedan boluje u vašem

Majka Božja Škapularska.

selu ; pogledajte na sve kuće i domislite se dobro ! «
— Razgledaju se nekoliko časova ; tada će jedna

starica: »Oče, da nije zar 95 godišnji dedo N. tamo u onoj samotnoj daščari? Ima 5 godina, otkako leži bolestan pod krovom, te je od starosti i bijede već odavna šenuo pameću. — »Da, da, bit će taj dedo N. Odvedite me samo, da ga vidim; ako ga i ne mogu ispovijediti, da ga blagoslovim. — »Joj, Oče, ne mojte se truditi do njega. Uh! kako je u njegovoj sobi! — »Ništa za to; prijavite me kod ukućanâ; neka mu sobu brže bolje prirede, samo da ga blagoslovim.«

Do mala popnem se mukom u sobicu bolesnikovu. Na ulazu malo da se nijesam onesvijestio od od nemila zaduha. Ohrabriv se pristupim bijednoj slammjači. U njoj kô zakopana ležala je živa lješina. Upalo lice starčeva pokrito grdnom krastom, oči zaklopljene; pa da nijesam vido, gdje mu se prsa još jedva dižu, držao bih ga mrtvim. Već mi je pozilo u tom užasnom zaduhu, te zamahnem rukom u džep, da si rupcem priklopim usta. U to, rekao bih slučajno izvadim sa rupcem i jedan karmelitski škapular; vazda bo nekoliko ih uza se nosim na misijama. »Da nije to znak od Boga?« pomislim u sebi, te odgrnem malko čebe i košulju bolesnikovu, da vidim, ima li na sebi škapular. Nema. Zazivajući Bl. Gospu nametnem mu sada kako tako svoj škapular; i gle, čas poslije starac raskolači prvi put duboko ugale oči i ugledav svećenika pred sobom šapnu mi tihano: »Ispovjedit se!« Tronutim srcem uspravim mu glavu, a sad će nešto razgovetnije: »Veliku ispovjed!« Na moj mig zapanjeni ukućani izagoše iz sobe; a 95godišnji starac, koji već od duljeg vremena nije bio pri sebi, sad je na jedanput u ispovijedi bio tako bistre glave i skrušena srca, te se nijesam mogao nadiviti promjeni ovoj i providnosti Božjoj. Dva tri dana po tom starac blaženo preminuo.

Drugi primjer još očevidnije dokazuje moć škapulara Gospina.

G. 1891. za jedne misije propovijedah u H. o pobožnosti k Majci Božjoj, i posebnoj zaštiti, što ju uživaju kršćani, koji pobožno nose škapular kar melitski. Iza propovijedi posjeti me ostar čovjek iz obližnje župe i rekne: »Ala ste mi, Velečasni, danas baš iz duše govorili o škapularu. Čujte samo, što se meni dogodilo.«

Kad sam bio momak od 20 godina, uzelio me u vojnike. Do onog časa bijah uvijek srećno i pobožno živio na roditeljskom domu. Prije nego ču otputovaš u Gradačku kasarnu, pokojna mi mama nametnu novi škapular Gospin na mjesto staroga istrošena; a klečeć moradoh joj obećati, da ču ga nositi dan i noć, pa makar što bilo sa mnom. Dogjem u Gradac s tvrdom voljom, da ču i tude pošteno, kršćanski živjeti. Ali šta čete, mladost ludost! Prvih tjedana već me ukebali gjavolski neki sudrugovi. Jedne nedjelje dvojica ih, kojima je bio med u ustima, najgori jed u srcu, ponude se, da će me voditi velikim gradom i pokazati mi najznamenitije zgrade. Ja ništa zla ne sluteći rado pristanem pa ih slijedim, dok ne stanu pred zlom kućom. Otvoriv vrata ponukaju i mene, da unigjem, jer da im je ovdje nekoliko znanaca. Nu gle čuda! Ja na pragu stojim, kao da sam se okamenio. Hoću naprijed, al mi se ne da nikako; tajna me sila odbija. Zabunjen ču drugovima: »Pustite vi mene sad kući; pozliš mi.« — »Pa hajd, kad nećeš s nama«, otpovrnu oni srdito, a ja krenem natrag i nagjem si nekako put u svoju kasarnu. Druge nedjelje isti me lopovi pod sličnom izlikom izmame opet do one rgjave kuće. Nu gle, Bog zna kako, isto mi se dogodi, što i prvi put. Dogje i treća nedjelja. »Danas ipak moraš k prijateljima našim«, reknu mi drugovi »pa kud puklo da puklo.«

Dogjemo na prag onog vražjega gnijezda; no kad tamo, ja opet kô prikovan stojim pred vratima, ne mogu prekoraci praga. Sad će me jedan drug svom silom povuci za rub moga kaputa, te se ovaj raskopčao, a škapular Gospin pokazao se na mojim prsimma. Ugledav ga drugi vojnik poviće porugijivo: »Gle, gle bogomoljca! Kakvu odrpinu nosi!« I otrgnuv mi jednim mahom škapular ispod kaputa baci ga na tle, te ga uz grđne psovke nogom pogazi. »Naprijed sad, ako nijesi kukavica«, reče mi grohotom se smijuć; a ja nesretnik ugjem s njima, i Bog da prosti! izagjoh s okaljanom dušom.

Od onog dana nagomilavao sam grijeha na grijeha, te malo po malo izgubih i samu vjeru. Tako se iza nekoliko godina vratih kući, a jadna mi mājka videći, kako sam duboko ogreznuo u svakoj zloči, umrije do skora od goleme tuge. Nu ja se ni najmanje ne opametih.

Pred malo godina bude misija u našoj župnoj crkvi. Neki pobožni rogjaci, kojima je bilo žao grješne moje duše, ponukat će me, da slušam misionare, gdje propovijedaju. »Dobro«, rekoh rugajuć se, »hoću da se jednoč nagledam te komedije«. Dogjem u crkvu iz puke radiozalosti; slušam jednu propovijed; slušam drugu i treću, dok me napokon ne dirnu riječ Božja do dna duše, pa čvrsto odlučim pocí s drugim ljudma na ispovijed. I doista, već se bijah primaknuo ispovjedaonici; nu kad htjedoh pokleknuti na klecalo pred ispovjednikom, vratašca na jedanput se ispred rešetke zaklope, a mene nevidljiva, ali neodoljiva sila natrag porine. Sav u čudu čekam postrance, dok se nekoliko drugih ispovjedi. Tad opet pokušam, ali sam i opet na isti način odbijen. Sada mi nešto puće pred očima. Sjetih se, kako mi se nekoč u Gracu nije dalo unići u zlu kuću, dok je u mene bio škapular Gospin, »Škapular«, rekoh u sebi, »mora me i opet privesti

k Bogu«. Odem iz crkve i u bližnjem dučanu uzmem jedan karmelitski škapular. Metnuv si ga oko vrata krenem natrag u crkvu, stupim u ispovjedaonicu, i bez najmanje zapreke učinim veliku isповijed. Od onda, hvala Bogu i Gospu! posve sam drugi čovjek. Evo, Velečasni, kako mi je škapular pomogao.

*

Želite li još treći, ali grozan primjer o škapularu?« zapita nas misionar. A mi radosno prihvatiš: »Želimo, i te kako; izvolite samo pripovijedati!«

Evo kazat' vam, što mi je ljetos (1895) pripovijedala glavarica milosrdnih sestara u D. Bila sam prije«, reče ona, »glavaricom u bolnici sv. Ivana u S. Imale smo jednoć nepokorna bolesnika, na kojem liječnici bijahu bezuspješno izvršili tešku operaciju. Po суду njihovu bilo je nevoljniku iza dva tri sata izdahnuti. On pak o svećeniku ni čuti. Cijelo je vrijeme prekljinjao se i psovao, da ne može gore ni duh pakleni. Kad mu rekosmo, da će najviše još dva tri sata živjeti, stade još grozniye huliti na Boga i Svece. »Nosite se sa svojim popovima! Hoću da umrem, kao što sam živio.« — Tako progje jedan sat, progjoše i tri, a bolesnik sve bjesnije kune i psuje, samo — ne umire. Progje čitava noć, a on jošte živi. Sutradan liječnici čudom se čudili, što još diše. Uz to minu i druga noć, te nepokorni bolesnik jednako huli na Boga; ali i jednako jošte živi. »Tu nije čist posao«, reče mi trećega jutra dvoreća ga sestra. I liječnici videći, gdje je i treći dan u životu, ne znaju ni kud ni kamo. »Promjenite mu jednom košulju«, zapovjedi jedan od njih. Sestra to učini, nuga: svlaćeć staru košulju nehotice skide sa bolesnika i stari škapular karmelitski, što ga je ovaj na sebi nosio. Tek što mu je sestra, ne znajući škapular skinula, nevoljnik bez ikakva znaka pokajanja dušu ispusti.

Tako se dakle sama providnost Božja pobrinula, da se ne poreče obećanje Gospino: »Ko u tom škapularu umre, on vječnog ognja trpjeti ne će.«

Umuknu misionar. A i mi zadivljeni čas mukom mučali. Ja se pak sjetih nekoliko članaka o škapularu, što sam ih lani čitao u »Glasniku Presv. Srca Isusova«; sjetih se i vas, dragi čitatelji. Što sam iz samih ustiju tako vjerodostojne osobe slušao: to sam namislio vama točno po duši zabilježiti, ne biste li još više cijenili »amanet« Gospin, škapular karmelitski.

Učenicima na put!

ko i vodi zvanje »Glasnika« širom bijelog svijeta, da donosi radosne vesti o Presv. Srcu; to on rado kad i kad popostane, poglavito onda, kada mu dogje u susret koji nadobudan mladić. Tada će se nasloniti o putnički štap i uz osobito veselje s mladićem prozboriti koju o Presv. Srcu.

Eto i danas ga nešto osobito potaknulo, te je rad zapodjeti razgovor s tobom, mili učeniće. Nadošlo opet presrecno vrijeme, kad stane gjaku živahnije kucati srce; nadošlo radosno vrijeme praznikā. I Glasnik se s tobom raduje veselju tvome; ali on kao stariji, iskusniji prijatelj gleda nešto zabrinut u budućnost. Ta već je po gdjekoji nevini cvijetak uvenuo u praznicima. Evo razloga što je Glasnik nešto zabrinuto namrgodio si lice. No ne boj se mladiću! Uzradiš li prema želji Glasnikovoj, ne će ti se ništa na žao dogoditi.

A znadeš li, što želi od tebe Glasnik? Ne zaboravi ni u praznicima na Presv. Srce Isusovo! Čuj, mladiću, kako su lani gjaci negdje štovali u praznicima Presv. Srce! »Exempla trahunt, primjeri vuku! Opisao to jedan učenik više gimnazije svome učitelju. Gle, kako piše:

»Živjelo Presv. Srce Isusovo!... Sada bismo Vama rado javili, kako se štovalo Presv. Srce u praznicima. U svakome gotovo listu našla se po koja lijepa riječ o Srcu Isusovu; ili se obnovila po koja lijepa zamisao, kojom htjede učitelj da nas tijekom godine zadahne. Revno se pohagjao presv. sakramenat, čime se pravo pokazuje ljubav. Kad bi se sastala dva ili više njih, razgovarali bi se o Presv. Srcu i još bi revnije posvećivali »samotnog pustnjaka« (ovako bi nazivali osamlijenog Isusa u presv. sakramentu), u tijeho crkvi. Čujemo, da se mnogi revno bavili štivom o Presv. Srcu ili drugim duhovnim stvarima. No najslagja utjeha svima bijaše česta sv. pričest; a to i jest vrhunac pobožnosti k Presv. Srcu. Istina, Presv. Srce moral je pretrpjeti i po koju gorku uvredu i od onih, koji se nazivaju njegovim vjernim slugama, a to ga baš najluče peče; nu opet i to stoji, da se Spasitelju za te uvrede zadovoljilo zborom i tvorom... i opetovala se odluka: 'dis-rum par potius... radije bih se dao raskomadati, nego da te opet uvrijedim!'

Evo ovako piše taj mladić. A da to ne bijahu tek isprazne riječi, nego da im odgovarala djela: o tom imadosmo zgode sami da se osvjedočimo.

Mladiću dragi, ne zaboravi ni ti na Presv. Srce u praznicima! Čuvaj mu usred srca svog tih svećište, kamo ne dopire graja svjetska; pa budi siguran, da će te Spasitelj u svim olujama života sačuvati nevina i čista.

Kronika Presvetog Srca Isusova.

2. srpnja 1688. imala je bl. Margareta Alacoque vanredno vijjenje. Ona je naime vidjela, kako sama pripovijeda¹⁾, Srce Isusovo na prijestolu od ognja. S jedne strane bila je Bl. Dj. Marija, a s druge sv. Franjo Saleski i Klaudij de la Colombière (preminuo prije 6 godina); još je vidjela i kćeri od Pohoda Bl. Dj. Marije. Majka Božja uzela kćerima od Pohoda ovako govoriti: »Dogjite bliže, mile moje kćeri! jer sam rada učiniti vas čuvanicama ovoga dragocjenog blaga« . . . Onda će pokazavši na Presveto Srce nastaviti: Glete ovo nebesko blago, koje se vama na osobiti način očitovalo, jer Sin moj nježno ljubi zavod vaš . . . No članovi zavoda toga neka ovim neiscrpljivim blagom ne obogate jedino sebe, već neka tu dragocjenost, koliko mogu, i među druge izobilno podijele hoteci cijeli svijet njime obogatiti, a ne bojeti se ni malo, da bi se to blago iscrplo; jer što više od njega uzmuh, to će ga više i biti.

Po tom se obrati ova Majka milosrdnosti ka Colombièru pa mu reče: »I ti, vjerni slugo, Sina moga Božanskog, imaš velik dio ovoga dragocjenog blaga. Jer ako je dano kćerima od Pohoda, da se kroz njih Presv. Srce spozna, ljubi i drugima podari: a to je pričuvano ocima tvoje Družbe, da otkriju korist i moć njegovu, e bi se svi ljudi njime okoristili crpeći iz njega s onim počitanjem i s onom zahvalnošću, što ju zaslужuje toliki dar. I koliko oni uznastoje razveseliti ovo Božansko Srce, obilati vrutak svega blagoslova i svih milosti: toliko će i Srce Božansko iste milosti izliti na službe njihove, pa će oni donesti ploda, koji daleko nadmašuje trud njihov i nadu njihovu; dapaće i svakom od njih bit će za spas duševni i savršenstvo.«

¹⁾ U listu 86.

Vjesnik.

— Presvjetli g. nadbiskup zadarski, Grgur Rajčević, poslao je svome svećenstvu na svetkovnu sv. Josipa o. g. zanosnu okružnicu o Apoštolstvu molitve. U ljepome uводу spominje Presvjetli gospodin, kako je Apoštolstvo molitve zasnovano, od Crkve odobreno, do malo po svuda se razgranao te se i u nekoje župe nadbiskupije zadarske uvelo. A želeti da bi se Apoštolstvo molitve utemeljilo po svim župama, i da bi posvuda procvalo, rad je revnosni nadbiskup svome kleru što god progovoriti ob ovome bogoljubnomete djelu, e bi svi negovi svećenici za Apoštolstvo molitve neumorno tevnovali među svojim pukom, i njime se služili kao najmoćnijim sredstvom na slavu Božju i spas svojih vjernika.

Iza ovoga uводa piše Presvjetli gospodin o cilju Apoštolstva molitve, koji da se sastoji u tome: neka bi svi članovi prihvatali kao svoje, i terese i želje Presvetoga Srca Isusova, a molitvom neka bi ih gledali ostvariti. Interesi pako Srca Isusova, za koje je Ono kucalo boraveći ovdje na zemlji u umrlome tijelu, od kolijevke pa do križa, zatim slavna na nebu i bi reč od ljubavi zaslužnjena u presv. olтарском sakramantu, — nijesu drugo van: slava vječnoga Oca po spasenju duša. Predmet je dakle živih želja Božanskoga Srca Isusova: obraćenje grješnika, raspaljenje mlitavih, obraćenje nevjernika, povratak u krilo sv. Crkve krivovjernikā i raskolnikā, ustrajnost u dobru pravednikā, usavršenje svećenikā, utjeha preminulih, napredak, raširenje i pobjeda zaručnice njegove, sv. Crkve, od njega ustanovljene, da nastavi njegovu Božansku misiju na zemlji. Ovo su one uzvišene svrhe, za koje se Božansko Srce neprestano žrtvuje na oltaru, da ublaži pravdu Oca svoga, i da nam isprosi potrebite milosti.

Apoštolstvo molitve dakle hoteći združiti vjernike

u s v e t u z a j e d n i c u , da revnuju za interesе Isusove : potiče ih , da za njih Bogu prikažu sve molitve , sva djela i trpljenja svoja .

Evo u kratko označena uzvišenoga cilja Apoštolskog molitve , koji se napokon sastoji u tome , da Isusu u zvratimo ljubav . Pak potičući članove svoje Apoštolskog molitve na ljubav k Isusu , podaje time više snage kršćanskomu životu , čini zasluznijim sva djela svojih članova , koji tim putem lakše , ljepeš i srećnije oposljeđuju Isusa .

Ovako revnujući članovi Apoštolskog molitve za interesе Isusove : i sami se većma trse za prave interesе svoje , za spas duševni , a podjedno doстиžu od Boga i obilati blagoslov za vremenite potrebe svoje .

Pri kraju veli Presvjetli gospodin , kako se lako može postati članom Apoštolskog molitve . Tu zgodno spominje svagdanje prikazanje molitava , djela i trpljenja na one nakane , na koje se Presveto Srce Isusovo neprestano žrtvuje na oltaru . Uz ovu prvu i poglavitu vježbu preporuča se i druga vježba Apoštolskog molitve : neka se naime svaki dan moli jedna desetka krunice za sv . Oca papu i za potrebe sv . Crkve . Na isti se način hvali i preporuča treća vježba , t . j . tako zvana : naknada sveta pričest .

Prekrasne su riječi , što sada slijede , s toga ih mećemo ovamо : »Evo , premili sinci i braćo , u kratko ocrtane naravi i probitaka ove svete zadruge , za koju vruće želim , da se rascvjeta po svim župama nadbiskupije , e da sva moja duhovna djeca uberu one obilate plodove , koji se drugamo putem ovoga sredstva beru , kako se je sa toliko drugih lijepo izrazio Mons . Gravez , biskup Namurski : »Bogoljubnost se je po Apoštolskog molitve dobrahno umnožila , i znatno se je povećao broj svetih pričestie .

— Veleč. o Miho Gattin D. J. uveo je početkom ožujka Apoštolstvo molitve u Ravnojgori. Pripravio je za to narod malenom misijom (1—8. ožujka). Evo što mu pisa revni župnik.

Velečasni Oče!

Nije tomu ni mjesec dana, što ste uveli ovdje Apoštolstvo molitve; pa da vidite uspjeh! Suze radosnice oblijevaju me, kad gledam zamašan uspjeh. Tko može to proizvesti, ako ne Božansko Srce Isusovo? Jamačno izvor je milosti neiscrpiv i sila, kojoj se oprijeti ne možemo. Bilo je mnogo zastarjelih grješnika, koji su svete sakramente bili posve napustili, a sad se raskajani suzni očiju mire sa dobrim Bogom. Ne ima dana, da me već iz rana jutra ne čeka koji deset, petnaest ili dvadeset godišnji grješnik kod isповjedaonice. Sa velikim veseljem hrlim, znajući, da je dobri pastir — Isus — priveo opet koju izgubljenu ovčicu u svoj ovčnjak.

U to kratko vrijeme upisao sam blizu dvije tisuće osoba obojega spola u Apoštolstvo molitve, koje istodobno prihvaćaju bratovštinu Presv. Srca Isusova. Malo ih je, koji bi se udovoljavali samo sa I. ili II. vježbom; već mnogi, paće većina, odlučno hoće, da i naknadne mjesecne sv. pričesti primaju. Mislite si, da mi je samomu vrlo teško kod toliko posla; ali uzdajući se u Božansko Srce razredio sam kroz cijeli mjesec za svaki dan tako, da će biti sva gdan je naknadne sv. pričesti. Bilo na utjehu Presvetomu Srcu za one nvrede, koje mu toliki grješnici nanose!

Narod mi se je upravo preporodio. Iz duševna mrtvila prenuo se; pa kako je prije bio mlačan, tako je sada gorljiv i revan. Crkva je i u djelatne dane puna, a u nedjelju i blagdane sve se tare. Kako mi trošna i slaba crkva, a prostorom i malena za tolik

narod: to se bojim, da se ne će sve u jednom času zarušit. Pouzdanjem u Boga i u Božansko Srce ipak se ufam, da će svaka nesreća daleko biti; jer Isus je isti, da nas čuva, koji je očuvao apoštole na burnom moru.

K službi Božjoj sabiraju se ljudi: stari i mlađi, muško i žensko u procesijama na pojedine odjele prema odaljenosti mjesta, te glasnom izmjeničnom molitvom ili skladnim pjevanjem pobožnih pjesama veličaju Boga. Dok služba Božja ne počne, ne prestaje se ili moliti ili pjevati. Ravnateljice sa natjecanjem revno ravnaju čete svojih upisanih članova. Oni, koji su iz daljega — kano iz podružnice »Šušica« i iz »Divjače« župe, sastaju se skoro svaki dan poslije podne svojim kapelama, gdje jedan vodi, a ostali uz njega i s njime mole i pjevaju.

Primjerice spomenut cu Vam, kako sam obdržavao trodnevnu pobožnost sv. Josipa. Svaki dan — premda su dva djelatna bila — bilo je ljudi sve glava do glave, a zajednička molitva kao iz jednoga grla sa svim zaufanjem u hranitelja Božjega Sina.

Ovih dana dijelio sam u »filijalam« uskrsnu sv. pričest bolesnicima i starcima. Kako sam prethodno navijestio za to u crkvi, narod je sav: djeca, odrasli, muško i žensko pohrilo je milomu Isusu u susret, te u onakvom ganuću sišao sam i ja sa kola, da s pobožnim narodom nosim Sina Božjega, nebeskoga liječnika zemaljskim bolesnicima.

Velečasni Oče! To je samo u glavnom ocrtno; al u potankosti reći ne mogu, jer mi ne dostaje vremena. Glavniji uspjeh u dalnjem razvitku objavit ću Vam u svoje vrijeme. Megju tim neka Presveto Srce Isusovo djeluje polag svoga obećanja, da svi, koji žegnaju i gladuju, budu napojeni i nasićeni Otajstvom Njegova Križa i muke, te posvećeni i preporogjeni na život vječni. Vama, velečasni Oče, dao Bog, da

položite isti temelj još u mnogim i mnogim župama naših biskupija!

U Ravnojgori 30. ožujka 1896.

Fr. Rancinger,
župnik.

Blagodat Presv. Srca Isusova.

Supruzi J. i R. S. — pišu nam iz G. — starci i bolesnici, pretplatnici su Glasnika već drugu godinu. Upućeni tim sredstvom u pobožnost Presv. Srca postigli su svojim pouzdanjem i živom vjerom od Presv. Srca Isusova prenoge milosti.

Suprug je bolovan 10 godina, Osam godina odležao u krevetu. Pošto i supruga bolesna, to se privrijedilo nije ništa, a trošiti se moralo. Zadužili se kruto. — Došlo do toga, te im se kuća i zemljište i ostalo malo prodati, vjerovalke time podmiriti — a oni u bolesti i starosti bez kruha i krova da ostanu. U toj se tjeskobi i nevolji obratiše k Presv. Srcu Isusovu devetnicom. Osam devetnica svrše moći krunici i „Zdravo kraljice“. I gle nenadano, uprav na svetkovinu Male Gospe ljeta 1894., nađe im u kući vrli gospodin, koji kupi njihovu kuću uz tako pogodne uvjete, te oni isplatiše dugove, osiguraše si stan i uzdržanje u vlastitoj kući do smrti. — Pomenuti bolesnik bivao je prošle zime sve slabiji i slabiji, te ga bolježljiva supruga i mal unuk jedva s kreveta micalu. Poneštajalo bi češće ustrpljivosti. Ali oni i tu slabost ljudsku otklonile ustrajnom molitvom Presv. Srcu Isusovu. Poslijednju deveticu započeo 24. travnja o. g. za srećnu smrt i ustrajnu strpljivost; na što je bolesnik sam suprugu potaknuo. I kad bi 5. dan devetnice on se blaženo provigjen sv. sakramentima prestavi u život vječni riječima: „O rado idem i radosno vas ostavljam“. — Supruga, sada udovica, bila je druga žena pokojnikova. Bojala se vazda, preživi li supruga, da će ju pastorčad uznemirivati pod stare dane. Ona je tu svoju bojazan i opet Presv. Srcu Isusovu tužila i deveticom ga za milost molila. Pa i tuj joj Presv. Sreco pomože, te uredi, da su se okolnosti tako udesile, te joj je moguće bilo mirno svoje dane živjeti i Bogu služiti. Za ove i mnoge milosti izriče se zahvalnost Presv. Srcu Isusovu.

Namjena molitava i dobrih djela u srpnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leon XIII.)

Obraćenje viših staleža u Indiji, a napose Brahmanā.

Indijski apoštoli, sv. Franjo Ksaver, pisao je jednoč u Evropu: „Ima u nas po ovim krajevima jedan stalež ljudi, što se zovu Brahmani. Njihova je dužnost štovati bogove i brigu voditi za praznovanje obrede zakona njihova... Kada se ne bius protivili Brahmani, svi bi se Indijanci privoljeli vjeri Kristovoj.“ Ove riječi Svećeve i sada još potpunoma vrijede.

Brahmanska kasta, t. j. stalež, koji je strogo odijeljen od drugih te se s njima tešnje ne mijesu — jest »kasta« osobito sveta — po shvaćanju Indijskome. Brahmani nijesu samo svećenici, oni su regbi polubozni. O tome su svi Indijanci osvjeđeni, a najjače Brahmani. Odate njihov nepojatni upliv, što ga imaju kod drugih »kasta«; odate i oholost, od koje su naduti.

Ova oholost, pa i prirogjena im lakomost, čine te se veoma mučno na kršćansku vjeru obrate ovi poganski svećenici, koji obično živu od dohodaka svojih hramova. Dapaće kako je čudnovato zakonodavstvo tih »kasta«, koji bi Brahman htio poprimiti vjeru kršćansku, on bi se izvrgao pogibli, da ga izagnaju iz »Brahmanske kaste« i pogna u t. zv. »Parijev«, u »kastu« najnižu i najprezreniju, u kojoj je puka srotinja, koja regbi nigdje ništa nema.

Za prijašnjih stoljeća našlo se takih, a bilo ih je veoma malo, koji se usudiše na put stati tome ludilu; ali na nesreću svoju gotovo svi izgubile zakonita prava svoje »kaste«, i prema tomu i upliv svoj na druge. U naše doba mogli se Brahmani uče knjizi i naući po školama katoličkim ili protestantskim. Posljedica tomu jest, da veći dio tih Brahmana postanu racionaliste, t. j. ljudi, koji ne će da vjeruju drugo, van što shvate razumom svojim. Drugi opet morsaju da se dive užvišenoj nauci kršćanskog. Ali uza sve to kano da nema nade, te će se oni odreći kumira svoga: Brahmae, a pokloniti se pravome i živome Bogu: Isu su Kristu.

Konačno ih je ipak nekoliko bilo, koji se na to sklonuli. Oni se obratili na vjeru kršćansku ne mareći za prijetnje i zlostavljanja svoje rodbine; što više oni hoće da i zadrže sva građanska prava svoje »kaste«. Malen je istina za sada njihov broj; ali za to se molimo Presvetom Srcu Isusovu, da potkrijepi one mlade Brahmane, kojih ima razmjerno dosta velik broj, te su u duši već kršćani, tek nijesu dovoljno srčani, da se po-kreste i javno isповjede svetu vjeru kršćansku. Zahvali li sadanji vjerski pokret sve veći mah u Indiji, onda će se bez sumnje Indija predobiti za sv. vjeru katoličku.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 8. Kolovoz 1896. God. V.

izlazi svakoga mjeseca jedanput, i stoji na godinu 24 novč.; za one, kojima se u kuću donosi ili poštomi šalje, 36 novč.

Kratka pouka o pobožnosti k Presv. Sreuu Isusovu.

§. 8. Vježbe ove pobožnosti.

Apoštolstvo molitve

(Nastavak.)

59. Koje su koristi Apostolstva molitve?

Koji članovi vrše lake dužnosti Apostolstva, oni mnoge i velike postizavaju milosti i koristi duševne.

- 1) Imaju novo neko pravo na prijateljstvo i ljubav Presvetoga Srca Isusova. Ili zar se oni ne drže prvoga i najprećeg zakona u prijateljstvu, poprimajući sve osjećaje i sve interese onoga, koga ljube? 2) Sva su im dobra djela mnogo zasluznija za nebo. Zasluga bo djela naših prije svega ovisi o čistoj nakani, kojom ih vršimo. A koja nakana može biti čišća od ljubavi i revnosti? 3) Djela im dobivaju uprav apostolsku snagu; pa budući sjedinjena s nakanama Presvetoga Srca ona puno doprinose k spasu duša, kao negda djela Bl. Dj. Marije i sv.

Josipa u Nazaretu. 4) Članovi pomažu svojim djećima, da se obrani sv. Crkva, da se pomlade i obnove katolički narodi i da se doskoči svim potrebama naše dobe. 5) Imaju osobiti dio molitava, pokora, sv. pričesti, sv. misa i drugih dobrih djela gotovo sviju (186) većih crkvenih Redova i Kongregacija, od 53 425 duhovnih općina ili župa i od 23.000.000 članova, koji su poput »dragovoljaca« u ovoj velikoj vojsci sv. Crkve. Svi ti mole, rade, trpe ujedno s drugovima svojim širom bijelog svijeta. Koja utjeha i pomoć na samrti i u čistilištu!¹⁾ 6) Oni se mogu punim pravom nadati, da će Gospodin i na njima ispuniti ono, što je obećao štovateljima Presv. Srca svoga.²⁾ 7) Članovi Apoštolskoga molitve dobivaju i mnoge oproste, što ih je podijelila sv. Crkva.

60. Koji su oprosti Apoštolskoga molitve?

Oprosti za prvi stepen (vježbu) jesu:

A) Potpun oprost: 1) Na dan pristupa. 2) Na blagdan Bezgrješnoga Začeća Bl. Dj. Marije. 3) Na blagdan Srca Isusova (t. j. u petak poslije osmine

¹⁾ Među Redovima i Kongregacijama, što su autentičnim poveljama članove Apoštolskoga molitve učinili dionike svih svojih zasluga, molitava i dobrih djela, nalazimo sljedeće, navedeci ih redom, kako im slijede povelje: Družba Isusova; Trapiste od prvobitnoga opsluženja; regularni klerici Tatinici; Kongregacija Sv. Srdaca Isusa i Marije, zvana »Picpus«; Družba Marijina (Mariste); Trapiste od opsluženja Rancé; regularni klerici Barnabite; Kartuzijanci; kongregacija Svetog Duha i Srca Marijina; Kamaldulovci; Dominikanci i Dominikanke; Franjevcii i duvne Sv. Klare; treći Red Sv. Franje; Redemptoriste; neobuveni Karmelite; Kapucini; pustinjaci Sv. Augustina; Premonstratenzi; Red utjelovljene Riječi; Red Naše milje Gospe; zavod braće kršćanskih škola; Lazariste i sestre Milosrdnice, itd. itd.

²⁾ Vidi ova Obećanja u Glasniku god. 1895. str. 76.

Tijelovske). 4) Na jedan drugi dan, koji mu drago u mjesecu izuzevši Veliki petak). 5) U četvrtak ili petak svakoga tjedna za članove, koji izmegju sunčanoga zapada u četvrtak i sunčanoga ishoda u petak jednu uru probave u molitvi, bilo usmenoj bilo nutarnjoj, razmišljajući smrtnu stisku Isusovu na Gori maslinskoj, ili druga otajstva muke 'susove, te se barem u duhu stave pred presv. oltarski sakramenat. Tko je rad dobiti ovaj oprost t. zv. »Svete Ure«, mora osim čas prije spomenute vježbe u četvrtak ili petak primiti i sv. pričest te se pomoliti na nakanu sv. Crkve.

B) 1) Nepotpun oprost od 100 dana za sve molitve i dobra djela, koja se ovrše u nakani svakoga mjeseca izdanoj od vrhovnog upravitelja Apoštolstva molitve, a proglašenoj u Glasniku Presv. Srca Isusova.

2) 100 dana svaki put, kada koji član na prsim nosec sliku ili škapular Božanskoga Srca s napisom: »Dogji kraljestvo tvoje«, ove riječi ustima ili bar srcem izmolí.

Dругом stepenu (vježbi) podijelio je sv. Otac Leo XIII. slijedeće oposte: A) Potpun oprost na blagdan »molitve našega Gospodina na maslinskoj Gori« (u utorak poslije nedjelje sedamdesetnice); na blagdan »Zaštite sv. Josipa« (u treću nedjelju po Uskrsu); na blagdan »Srca prebl. Djev. Marije« (u nedjelju poslije osmine Uznesenja Marijina).

B) Nepotpun oprost od 100 dana za svaki put, kada se desetka sv. krunice izmolí na spomenutu nakanu.

Oprosti za treći stepen (vježbu) jesu:

- 1) Na dan u mjesecu, što ga opredijeli mjesni upravitelj Apoštolstva, da se članovi zajedno pričeste.
- 2) Na onaj dan u tjednu ili mjesecu, kad se pričesti svaki od članova, kojih se je 7 ili 30 združilo, da iz-

mjenice svaki dan tjedna ili mjeseca naknadnu sv. pričest prime. 3) Na dan, kad se upišu članovi Apoštolsva molitve u rečeno sedmično ili mjesečno društvo za naknadnu sv. pričest. 4) U čas smrti ako iza ispovijedi i pričesti ili barem skrušenim srcem zazovu sv. Ime Isus, bar srcem, ako već ne mogu ustima. 5) U uskrsno doba, ako se isti članovi, pošto su svojoj uskrsnoj dužnosti zadovoljili, još jedan put pričeste, i to u ime zadovoljštine za tako općenito zanemarivanje ove dužnosti.

Da dobiješ oproste jedne od pomenutih triju vježba, nije od potrebe izvršivati i druge vježbe; no tko želi zadobiti oproste svih triju vježba, mora i sve tri vježbe izvršivati.

Kolovoz — posvećen štovanju Prečistoga srca Marijina.

ek što se pobožnost k Presv. Srcu Isusovu u Crkvi utvrdila i raširila, već se počelo štovati i Prečisto Srce Marijino. Svetkovina Prečistoga Srca Marijina slavi se ili na treću nedjelju poslije Duhova, — dakle na drugi dan iza svetkovine Presvetoga Srca Isusova, — ili u nedjelju poslije osmine Velike Gospojine (Uznesenja Bl. Dj. Marije). Nije mučno pogoditi razlog, s kojega je sv. Crkva odabrala baš ove dane za svetkovinu Prečistoga Srca Marijina. U jednu bo ruku štovanje ovih dvaju Presvetih Srdaca usko je spojeno, a u drugu nas ruku svetkovina Uznesenja Bl. Dj. Marije na to navraća te se opomenemo, da se ovom pobožnošću štuje slavno Srce Prečiste Bogorodice.

Da bismo se privoljeli ovoj pobožnosti, pomislimo, da je ona doista dobro utvrgjena. Vidljivi joj je predmet: Srce Marijino, u pravome značenju riječi, u koliko je ono jedna čest presvetoga tijela Majke Božje. Pa ovo »telesno Srce« zaslužuje bez sumnje, da ga štujemo; zašto je i ono ujedno s dušom i po duši Marijinoj posvećeno još u bezgrješnom Začetku Marijinom. Ovako bo uči sv. Toma Akvinski: »Milost Božja posvetila je ne samo dušu Marijinu, nego i tijelo njezino, da si Vječna Riječ od Marije uzmogne uzeti put našu. Po tom je Srce Marijino s Majkom Božjom život živjelo i u krjepostima njezinim najrevnosnije sudjelovalo. Pored Srca Isusova sjaji sad i Srce Marijino u slavi nebeskoj: jer se općeno u katoličkoj Crkvi drži za istinu, da nije u grobu istrunulo Prečisto Srce Marijino, već da i ono uživa slavu nebesku poput slavnog tijela Isusova.

Nego Srce Marijino još je više predmet našega štovanja, promatramo li ga u prenesenom značenju riječi, t. j. kada ga posmatramo kanoti simbol (priliku) duše Marijine, velike ljubavi njezine spram Boga i spram ljudi. Bilo je čudo milosti Božje, što je duša Marijina bila očuvana od istočnoga grijeha. Pa ni sjenka osobnoga grijeha ne okalja joj čistoće; ni jedna neuredna sklonost ne pomuti joj mira; ni jedna grješka ne potamni joj sjaja i ljepote duševne. Ona je bila »posuda uzorna pobožnosti«, u koju se prelila punina milosti; ona je »kuća zlatna«, gdje su cvjetale nebeskom krasotom svekolike krjeposti tako, te je Bl. Gospa, kako uče sveti Oci, nadvisila sve Angjele i Svece milošću i svetošću. Sve krjeposti, kako naravne, tako i nadnaravne, daju se svesti na: ljubav, Toga radi predstavlja nam Srce poglavito — ljubav. No tolika je bila ljubav Božja u Srcu Marijinu, te sv. Bernard i sv. Alfons Liguori uče, da

je samo Majka Božja na zemlji potpuno izvršila onu zapovijed, koja nam nalaže, da ljubimooga svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim. (Mat. 22.)

Prečisto Srce Marijino

Isto je tako Bl. Djevica Marija potpuno obdržala i drugu veliku zapovijed: ona je ljubila bližnjega svoga kao samu sebe. O toj ljubavi piše sv. Alfons

Liguori: »Kad bismo prikupili svu ljubav svih matera k djeci svojoj, i svih muževa k ženama svojim; pa k tomu još i ljubav svih Angjela i svih Svetaca k štovateljima svojim: i opet ne bi sva ta ljubav bila tolika, kolika je ljubav Marijina k cigloj jednoj duši«. Sad pitamo, nije li s te ljubavi Srce Marijino dostoјno, da mu uzvratimo ljubav i njega da štujemo?

Onda je pobožnost k Prečistome Srcu Marijinu Bogu osobito mila. »Tko ljubi Isusa, on ljubi i svetu Majku njegovu; a tko ljubi Majku Božju, taj ljubi i Isusa«. Tako bi znala govoriti jedna bogoljubna duša, imenom Armela; a s njome se podudaraju svi pravi kršćani. Pravedno je dakle i dostoјno, da pored Srca Isusova štujemo i Srce Marijino, što je u najtešnjoj svezi sa Srcem Isusovim i njemu od svih srdaca naj-sličnije. Štujuci mi Srce Majčino štovat ćemo time i Srce Sina njezina; jer po riječima svetoga Bernarda svakolika hvala, koju podajemo Majci, pada opet na Sina. Pobožnost k Prečistome Srcu Marijinu jedno je od ponajboljih sredstava, da se dovinemo do prave pobožnosti k Presvetome Srcu Isusovu; po Srcu Marijinu mi ćemo doprijeti do Srca Isusova.

Zatim je pobožnost k Prečistome Srcu Marijinu nama od goleme koristi. Ona znaće uzbuditi u nas udivljenje i oposljedovanje krjeposti Majke Božje, uliti u nas sveto ufanje i razgrijati nas svetom ljubavlju. Divni primjeri imaju i divnu силу te nas privlače. Ako dražesne krjeposti Marijine djeluju na srce naše, onda ćemo nastojati, kako bismo se za njima poveli. Nadalje tko često promatra, kako je ljubežljivo srce Marijino spram nas ljudi, on će se za cijelo u nj i pouzdati; a tko se uzda ništa ne dvojeći, on će sve dobiti, za što god zamoli. Tako je dakle prava pobožnost k Prečistome Srcu Marijinu po nas od goleme koristi.

Evo što sv. Ignacij Lojola, utemeljitelj Družbe

Isusove, u tom pogledu o sebi veli: »Otkako se obratiš Bogu, ja jednako nosim na srcu svome medaljicu Prečistoga Srca Marijina; a rad bih bio, da Marija, majka moja, kojoj se posvetih, srce moje upriliči što više svome Prečistomu Srcu u mišljenjima, poželjenjima i odlukama mojim. Ovo mi je prečisto Srce isprosilo od Boga mnogo osobitih i vanrednih milosti.«

Ima tomu više godina, otkako jedan veliki grješnik pokuca na vratima jednoga samostana hoteći se porazgovoriti s jednim bogoljubnim redovnikom. Onda će iza kratkoga pozdrava ovako misniku: »Velečasni! Prije dva tjedna bio sam opet jednom poslije dugo i dugo vremena u crkvi, gdje sashušah propovijed. Izmegju ostaloga kaza propovjednik i ove riječi: Ako je koji, ne znam kako duboko ugreznuo u grijehu, pa se ništa više ne moli i ništa više dobra ne čini, opet neka on barem moli: Slatko Srce Marijino, budi mi spas! Čuvši ja to, pomislih u себi: i ti si taki grješnik, pa ti je lako moliti ovu molitvicu. I od onda molio sam ju svaki dan po dvadeset puta, I gle! Bl. Gospa nikako mi ne da više mira. Ona me k Vama, Velečasni, dovela. Pomozite mi, molim, te se u velikoj ispovijedi s dragim Bogom izmirim.« Samo se kaže, da mu se želja ispunila, te se vratio veseo kući, ponesav u srcu milost Božju i mir duševni, čega već odavno nije imao.

Najzad je pobožnost k Prečistome Srcu Marijinu i prema vremenu. Ta što bi moglo većma zadržati bujicu bezvjerstva i krivovjerstva, raskolništva i svake ruke opaćinā, što se dnevice sve više šire po svijetu: nego li štovanje Presvetoga Srca Isusova i Prečistoga Srca Marijina, koja je po Sinu svome paklenoj zmiji gordu glavu satrla? Kako lijepo veli sv. Altons: Majci Božjoj pripada, ne da sudi, već da pomiluje.« A sv. Crkva u službi svojoj pjeva o Mariji: »Ti jedina satrla si sva krivovjerstva na svijetu.«

Ovi dakle uzroci neka nas močno potaknu na štovanje Prečistoga Srca Marijina, koje bismo za ovoga mjeseca mogli udesiti ovako: 1) Običnoj jutarnjoj molitvi dodajmo koju posebnu molitvicu Prečistome Srcu Marijinu, ili barem ovaj uzdah: Slatko Srce Marijino, budi mi spas! 2) Idimo svaki dan, ako možemo, k sv. misi, pa ju prikažimo, u nedjelju, da zahvalimo Bogu za sve milosti primljene po Mariji; ponedjeljak u naknadu za sve njozni nanesene uvrede; utorak za dar konačne ustrajnosti u milosti Božoj; srijedu za obraćenje grješnikâ; četvrtak za obraćenje nevjernikâ; petak za obraćenje krivovjernikâ; subotu za svoje potrebe duševne i tjelesne. 3) Promatrajmo svaki dan ili čitajmo o krije postima i vrlinama Majke Božje. U tu će nam svrhu dobro poslužiti lijepa knjižica: *Srce Marijino*, Izdao Stjepan Hadrović. U Zagrebu 1895. Dobiva se kod Antuna Scholza uz nisku cijenu: 35 nvč. 4) Često puta preko dana, n. pr. kada ura bije, pozdravimo Bl. Gospu s uzdahom: Slatko Srce Marijino, budi mi spas! (Svaki put 300 dana oprost. Jedanput u mjesecu potpuni oprost uz obične uvjete, ako se ova molitvica dnevice moli. Pij IX. 30. rujna 1852. 5) Na večer molimo sv. krunicu. 6) Za cijelogla ovoga mjeseca gledajmo da se povedemo za krjepostima Prečistoga Srca Marijina i da ga utješimo vježbajući se u samozataji, strpljivosti, poslušnosti itd. 7) Veoma bismo ugodili Prečistome Srcu Marijinu, kad bismo se devetnicom pripravili na svetkovinu njegovu, i tada primili svete sakramente. (Vidi o tome: Hadrović, *Srce Marijino*, str. 466.)

Molitva crkvena k Prečistome Srcu Marijiniu.

Svemogućni vječni Bože, koji si u Srcu Blažene Djevice Marije dostoјno prebivalište Duhu Svetomu pripravio: pcdaj milostiv, da mi, koji bogoljubno sla-

vimo svetkovinu toga Prečistoga Srca, život svoj po Srcu tvome udesimo. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Bl. Margareta Marija Alacoque, Treća objava Presvetoga Srca.

(16. lipanj 1675.)

Do sada vidjesmo, kako je Gospodin u prvoj objavi otkrio učenici svojoj beskrainu svoju ljubav spram ljudi; onda čusmo u drugoj objavi, kako se Spasitelj ganutljivim rijećima tuži na hladno i nezahvalno srce ljudsko. I gled! Isus objavi i po treći put Srce Svoje Presveto bl. Margareti, i tu zaišće da se uvede u Crkvi posebna svetkovina Presv. Srca njegova.

»Kada sam bila,« ovako opet pripovijeda Margareta, »pred presv. sakramenton, jednoga dana u osmini Tijelovskoj, primila sam od Boga svog preobilnih milosti ljubavi njegove; i ja se očutjeh potaknuta, da mu uzvratim štogod, i ljubav da mu vratim za ljubav. Onda mi reče:

»Ne možeš mi ničim iskazati veće ljubavi, nego učiniš li, što sam jur toliko puta od tebe iskao.«

Po tom će mi otkrivši Srce svoje Božansko ovako:

»Gle ovo Srce, koje je toliko ljubilo ljudе, te nije ništa propustilo, nego se iscrplo i uništilo, samo da im pokaže ljubav svoju. A za hvalu od veće strane ljudi ne primam drugo van nezahvalnost, koju mi u tom sakramentu ljubavi pokazuju svojim prezirom, nepristojnošću, svetogrgjem i hladnoćom svojom. Pa što me još više boli, jest, što mi to čine srca meni posve-

čena. Zato od tebe tražim, da prvi petak iza osmine Tijelovske bude posebna svetkovina u slavu mojemu Srcu. Na taj dan neka se priimi sv. pričest i neka se Srcu mojemu svećanom otprošnjom povrati čast povrijegjena uvredama, koje su mu nanesene za vrijeme, dok je ono bilo izloženo na oltarima. A ja ti obećajem, da će se Srce moje raširiti i milostima ljubavi svoje obilno nadariti one, koji mu iskažu ovu počast ili uznastoje, da mu je drugi iskažu.

»Ali, Gospodine moj, na koga se ti to obraćaš,« odvrati Margareta, »na stvorene tako zločesto, na tako nevoljnu grješnicu, koja je već nevrijednošću svojom kadra zapriječiti, da se ne izvede namjera tvoja. Ti imaš toliko plemenitih duša, koje bi izvele tvoj naum.«

Onda će joj Isus: »Ne znaš li, da se ja služim upravo slabim stvorovima, da postidim jake? i da ja redovito pokazujem po malenima i siromašnima duhom moć svoju u najvišem sjaju, da ne oni bi što god samima sebi svojatali?«

»Daj mi dakle, kako ćeći izvesti, što mi zapovijedaš,« odgovori Margareta.

»Obrati se na slugu moga i reci mu u ime moje, neka sve učini, da se uvede ova pobožnost; i neka ne gubi volje zbog teškoća, na koje ćeći naći, a kojih će dosta biti; i neka znade, da onaj sve može, koji se ne pouzdaje u samoga sebe, već sve uzdanje svoje stavlja u mene.«

Taj sluga Božji, kojemu Gospodin posla učenicu Srca svog, bio O. Claudij de la Colombière D. L. Pa kako si Isus njega odabra, da uvede u Crkvi pobožnost k svome Presv. Srcu, valja da bar koju spomenemo iz života njegova. Rodio se godine 1641. a početkom godine 1675. došao voljom starješina svojih u Paray, da bude taj predstojnikom kolegija isusovačkog. Kada je prvi put posjetio samostan od Po-

hoda Bl. Djevice Marije, vidjela ga i bl. Margareta; a odmah čim ga opazi, začu glas u srcu svom: »Gle, to je onaj, koga ti ja šaljem.« Za malo postao O. Colombière isповједником u samostanu, i tada mu se Margareta po nalogu poglavarice posve očitovala. Mudri ovaj i u duhovnome životu veoma iskusni svećenik nipošto se ne prenagli u svom sudu. Dugo je proučavao duh, koji upravlja tom dušom; dok ga napokon vanredna pokornost, poniznost i požrtvovna ljubav ka križu ne uvjeri, da bez sumnje duh Božji Margaretu vodi tim vanrednim putevima svetosti. Sada pogje isповједnik tješiti duhovnu si kćer, pa je hrabriti, neka junacički podnosi sve teškoće, koje bi joj mogle na put stati. Ali gle opet novih poteskoča za nj i za Margaretu. Trebalо katkada i dulje se porazgovoriti o željama i nakanama Presv. Srca; pa se našli ljudi, koji stadoše ogovarati Margaretu i isповјednika njezina. Margaretu, jer da će ona, budući i sama lutka Bog zna kakva duha, zavesti takogjer i O. Colombière-a, kako ih već mnogo zavela, te joj povjerovaše; isповјednika, što u njega nema toliko mudrosti, te bi uvidio, da su sve to tek isprazne tlapnje, Margaretine.

Margaretu boljelo i peklo u duši osobito, što se o tom pobožnom svećeniku ovako govorilo, pa se potužila Spasitelju svom; a on ju lijepo utješio. Jednom će O. Colombière u samostanu govoriti sv. misu. Došao red na bl. Margaretu, da se pričesti. Tada joj pokaže Spasitelj iznova Presv. Srce svoje; a bilo je nalik na usijanu peć. U isti čas ugledala Margareteta još druga dva srca gdje se sjedinjuju i tale u toj vatri ljubavi. Onda začu riječ: »Óvako spaja sveta moja ljubav ova tri srca za uvijek.« Ta tri srca bila su: Presv. Srce Isusovo, pa srce Margaretino i Colombiérovo. I opet joj naredi Gospodin, da se obraća i u buduće na toga slugu njegova,

neka bi on raznio širom svijeta, kolike koristi mogu svi vjernici pocrpsti iz Presv. Srca Isusova. Još joj rekao, da će biti ona i O. Colombière gledom na njegovo Srce, kô brat i sestra, koje izmegju sebe jednako dijele baštinu oca svog. — Ponizna se Margaret u sljed ovih riječi veoma zastidjela, ali joj reče Gospodin: »Neizmjerno će blago Srca mog sve izjednačiti i sve nadoknaditi.«

Trećom se objavom tek za pravo zametnula javna pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu. Tom, objavom označio Gospodin i dvije duše, koje odredio da se ta pobožnost uvede i raširi.

Srce Isusovo u jednom sirotištu.

dje na svijetu nema zle djece? Upitaj samo rasplakane majke! No nevaljala djeca u sirotištu grada J. nijesu barem rascvijelila svojih matera — jer su same sinje sirote; — ali su za to bolje znala rastužiti i na muke staviti časne sestre, što su im bile i otac i majka. Pokušale časne sestre i milom i silom; ali opaka dječurlija ne da se pa se ne da. S djevojčicama još kako tako; no s dječacima, a bilo ih do stotine, baš ne će nikako. Već nijesu znale časne sestre, šta da započnu s ovom dječijom vojskom, kako da ih stegnu u red i zapt. U dobar čas dozvaše godine 1894. svećenika Družbe Isusove, da siročadi dadne trodnevne duhovne vježbe.

Njemu povjeri časna poglavarica svoju tugu i žalost i tešku nepriliku. Dan i noć radi za ovu djecu, opominja ju, karaj ju: sve zaludu; ne će pa ne će da se poprave. Kad to čuo svećenik, bude mu vrlo žao i djece i časnih sestara, pa će obećati, da će od sada često doći u njihovo siročište, ne bi li im kako god mogao pomoći.

Često bi on od sada razmišljavao, šta bi se dalo već uraditi za onu siročad, kako ih navratiti na bolji put. »Bi li uveo zbor Marijin? — Ne, toga ja ne smijem; htio to već drugi, pa mu nije pošlo za rukom. Šta će dakle? Zar da nema nikakve pomoći ovome siročištu? Ama šta će biti od ove lakounne djece, kad ponarastu u onakovoj objesti? kad još ovako maleni ne će da se pobožno mole i da slušaju svojih starijih?« Ovim mislima zaokupljeni misnik išao jednoga dana hodnikom, kad opazi jednu sličicu, gdje leži na podu. Brže se on sagne, podigne sličicu, te ju stane razmatrati. Na tvrdu bijelu platnu s narubljenim krajem bilo naslikano Srce Isusovo. U taj čas sine mu presretna misao: »Šta bih još tražio? šta bih se još brinuo? Evo ti Presvetog Srca Isusova! Ono nam hoće da pomogne!« U taj isti čas odluči, da će u siročištu uvesti pobožnost k Srcu Isusovu.

Dok mi je to pripovijedao, izvadi iz džepa bilježnicu, a iz bilježnice sličicu: »Evo vam one čudne sličice! Otkako je nagjoh, uvijek je nosim sa sobom. Bez te sličice i bez osobite pomoći Srca Isusova za cijelo ne bih ja uspio u onom siročištu. Danas već sasvijem drugi duh onamo vlada: duh pobožnosti i poslušnosti; a časne su sestre radi toga srećne i srećne!«

No nije to bilo djelo jednoga dana. Sve malo po malo.

Kada je drugi put došao poglavarici siročišta,

opet ju nagje zabrinuta zbog dječije objesti. No ovaj put znao je i pomoći: »Znate li, šta ćemo?« reći će poglavarici »Pouzdajmo se u Božansko Srce Isusovo! Pokušajmo, ne bi li se ta mlagajhna srca dala oduševiti za premilo Srce Spasiteljevo. A hoće; kako i ne bi! Pođe li nam pako to za rukom, a onda da vidite čuda! Za malo sve će se lice sirotištu promjeniti!« Veselo mi sad poglavarice! Baš joj se čini taj prijedlog kô misao s neba, kô svijetla zraka iz Srca Isusova! Dakle na posao!

Odsada će Isusovac svake prve nedjelje u mjesecu poslije podne gojencima pričati o ljubavi Srca Isusova.

»Vas, draga djeco, osobito voli dragi Isus. On bi vas rado privinuo uz svoje Presveto Srce, da vas miluje, da na vas položi svete ruke svoje, te vas od Srca blagosovi. No vi do današnjega dana za to hajali i ne hajali. Ali od sada ćete nastojati, da uživate Srcu Isusovu milo za drago, ne bi li zadovoljno moglo gledati na vas.«

Djeca sva u čudu gledala, dok im je sluga Božji ovako ljupko govorio. Drage volje pristadoše, da će od sada revno štovati Srce Isusovo. I misnik i časne sestre lijepo ih na to upućivali, a siročad to rado slušala i revno stala vršiti.

Kad bude u prvu nedjelju studenoga, eto ti ne-nadane radosti. Došavši naime poslije podne u crkvu k službi Božjoj, a ono na desno od oltara ukusno urešen stol; na njemu sasvijem nov milovidan kip Srca Isusova; naokolo sve krasno umjetno cvijeće i mnoge zapaljene svijeće. Djeca iskolačila oči i željno izgledala, ne će li im tkogod kazati, šta ovo znači. I eto njihov добри prijatelj ide k oltaru, te im odavle stane kazivati, što li hoće Srce Isusovo usred njih: »Nije ono zadovoljno, kad ga vi samo kako tako štujete, već ono hoće iz vas da si izabere kolo uzorne

i pobožne djece, što će se upravo odlikovati u njegovoj službi i štovanju. S toga će se se ponajbolja djeca udružiti u »Zbor Srca Isusova«. Imena im bit će napisana na dvije krasne ploče sa širokim zlatnim okvirom. Te ploče visjet će u samoj crkvi, s desne i s lijeve strane kipa, nek Srcu Isusovu budu uvijek na očigled njegova najvjernija djeca, nek se njima raduje te ih blagoslovile. S desne strane bit će imena dječaka, s lijeve strane imena djevojaka. Ala sretnih koje će zapasti tolika sreća!»

Sad da si video djecu iza propovijedi! Svatko je molio, neka mu se ime metne na ploču. Ali ne, draga djeco, ne ide to onako lake ruke! Ti si, Niko lijencina: ne će Srce Isusovo lijene djece! Ti si, Mariate, neposlušna: ne će Srce Isusovo neposlušne djece! A ti se, ljuti Pero, svaki čas svadiš s drugom djecom: ne će Srce Isusovo svadljive djece! Najprije se popravite, a onda će vam se uslišati molba!

Šta će sad djeca, već hajde popravi se iz peinih žila! Iza nekoliko tjedana našao se lijep broj djece, što su pokazala najviše dobre volje; ova će biti prvi članovi novo osnovanoga »Zbora Srca Isusova«. Oni, što će se primiti u ovaj zbor, za koji je isti svećenik izradio posebna pravila, ujedno će se upisati i u bratovštinu Srca Isusova i u Apoštolsvo molitve.

Na Bezgrješno Zaćeće godine 1894. prvi se članovi svećano primili u taj Zbor. Svatko od ove izabrane čete klekne pred kipom Srca Isusova te moli na glas kratku posvetu. Onda mu misnik objesi o vrat medaljicu Božanskog Srca rekavši: »Primi ovu medaljicu kanoti uspomenu na ono, što sada obećao (obećala) U to ime blagoslovio te trojedni Bog, Otac i Sin i Duh Sveti. Amen.« Za tim mu se dade prijavnica bratovštine Srca Isusova i Apoštolsva molitve. Po tom novi zbornici sami izabraše: dječaci svoga predstojnika i nekoliko savjetnika, a

djevojke svoju predstojnicu. Sada se imena sviju zbornika, redom po časti, metnula na krasne velike ploče uz kip Srca Isusova. Od ovog bi dana svake prve nedjelje mjeseca, kad idu k svetoj pričesti i kad slušaju propovijed, zbornici javno nosili medaljice Srca Isusova na prsima: dječaci na crljenim užicama, a djevojčice na plavim vrpčama.

Časne sestre pune radosti posvjedočuju, da su se od onog vremena djeca očito popravila. Ima istina i sada još dosta pogrešaka u djece. Kako i ne će? No kada im se čitaju rgjavi redovi te se pokaraju, nijesu više tako nehajni ili ča prkositi kô što prije; već skrušeno slušaju, nerijetko im gorke suzice kajalice kanu niz bijela lišća, i što je glavno: ozbiljno nastoje da se poprave; jer bi im se inače reklo: »Nijesi ti vrijedan (vrijedna), da ti ime stoji uza Srce Isusovo!« te bi se isključili iz Zbora Božanskoga srca. A od ove nema gotovo za njih veće kazne!

U nedjelju Presvetog Trojstva godine 1895. dobio Zbor Srca Isusova i krasnu zastavu. Na bijeloj i crljenoj svili vidiš s jedne strane sliku Srca Isusova, a s druge strane sliku Bezgrješno začete Djevice. Govornik bodrio mladu četu, nek junački bije boj Srca Isusova, nek se do smrti bori proti strastima svojim. »Sada su vam još strasti slabe i malene. Lako ćeš svladati lavića; no teško si ga tebi, dadneš li laviću dorasti do silenoga lava!«

Kada se posvećivala zastava, naravno da su i predstojnik dječakā i predstojnica djevojakā po običaju svaki zabili svoj čavao u zastavište. Udarajući tri puta čekićem, predstojnik dječaka ovo po prilici reče: »U ime dječakā obećajem, da ćemo s vojskom Srca Isusova hrabreno: naprijed iti — bojak biti — Ti nas štiti!« Predstojnica djevojakā reče od prilike ovo: »U ime djevojaka obećajem, da ćemo u vrtiću Srca Isusova: skromno cvasti — svegjer rasti — svladat strasti!«

Doista se u ovom sirotištu lijepo ispunila želja Srca Isusova: »Pustite malene k meni da dođu!« I sve što se ovo sirotište Srca Isusova ne nalazi u našoj domovini, već daleko od nas, to sam opet mislio, da će koja vijest o njemu čitateljima našega Glasnika biti po volji. Ugledavajući se mi tako u primjere tugje, imat ćemo do mala više i domaćih primjera u našim zavodima.

Vi pako, srečni roditelji, što imate milu dječicu kod kuće, dederte, posvetite ih već nejake, malene, Božanskomu Srcu Isusovu; objesite im o vrat koju medaljicu ili sličicu ovoga Presvetoga Srca; upoznajte dječicu već za rana s ovom blagonsnom pobožnosti. Kad poodrastu, dajte ih upisati u bratovštinu Srca Isusova i u Apostolstvo molitve. No brinite se takozjer, da svaki dan zajedno s vama izmole dotične molitve i dobru nakanu. Ovako ćete se odazvati ljubaznemu pozivu Srca Isusova: »Pustite malene k meni da dođu!«

— *** —

Kronika Presvetog Sreća Isusova.

21. kolovoza slavi se u kat. Crkvi sv. Ivana Francisca Frémion de Chantal. Iza smrti svoga muža, a ponukana sv. Franjem Saleskim, osnuje ona Red od Pohoda Bl. Dj. M. I bl. Margareta Marija Alacoque ugje u taj Red. Tko će o tome i posumnjati, da je Duh Sveti rasvijetlio sv. Franju Saleskoga, kada bi znao kazivati: »Redovnice od Pohoda, koje obdržavaju pravila svoja, moći će se zvati »kćeri evangelijskih«; Bog ih je dao ovoj dobi poglavito s toga, da bi na njima odsijevale dvije krjeposti, štono su osobito mile Presvetome Srcu Isusovu: krotkost i poniznost. Na ovim je krjepostima podignut Red njihov; ovim krjepostima treba da zahvale onu

milost, kojoj jednake nema, i ono preim秉stvo, koje se ne može dosta cijeniti: da se naime zovu Kćeri Srca Isusova». Toga radi i naredio je Svetac, neka bude u pečatu svakoga samostana Reda od Pohoda

Sv. Ivana Franciska (21. kolovoza).

Bl. Dj. M. srce, a usred srca neka su presveta Ime na Isusa i Marije.

A da su si duhovne kćeri sv. Franje Saleskoga usvojile duh svoga utemeljitelja, to nam zasvjedo-

čava povijest toga Reda. Dok je još živjela sv. Ivana Francisika, bila je u tom Redu i jedna bogoljubna redovnica, po imenu: Anna Margareta Clement. Ona pisa poglavarici svojoj o nutarnjem življenju svome ovo: «Moj je obični stan rana u Presv. Srcu Spasitelja moga; ja mislim, da me on tude pritvorio . . . Ja Vam moram, draga majko, kazati sve. Dobri Isus, čini mi se, ne će (od mene) ništa van srce moje, što ga je za se stvorio . . .»

Ne moramo se dakle čuditi, što je Gospodin naš upravo iz Reda »Kćeri Presvetoga Srca Isusova« odabrao si jednu redovnicu, bl. Margaretu Mariju Alacoque, e bi se po njoj uvela u Crkvu ova mila pobožnost. Više puta reče joj Gospodin, da pobožnost k Presv. Srcu ima da bude, a i ostat će osobita povlastica njezinu Redu. Sv. Franjo Saleski, a još više sam Isus, često bi se ukazali blaženoj Margareti, pa joj naredili, neka uznastoji, kako će prije svega redovnice od Pohoda Bl. Dj. Marije s ovom se pobožnošću upoznati, nju prigrlići; a po tom i kod drugih širiti. Prema tome s neba dobivenome nalogu Red od Pohoda Bl. Dj. M. zaista je po mogućnosti tomu doprinesao, da sv. Crkva objavljenu pobožnost k Presv. Srcu odobri i dopusti, da se svetkovina Presvetoga Srca Isusova uvede.

Dopis.

Iz Vrbovskoga piše veleč. g. župnik podupravitelju Apoštolskva molitve za Hrvatsku:

Sjeme, što ste ga, Velečasni, posijali u mojoj župi, divno klíca. Ne uskrati li Presv. Srce Isusovo i u napredak svoj sveti blagoslov, bit će upravo divnih plodova. Prva naknadna s v. pričestila bila je u prvi petak (5. lipnja), a pričestilo se 149 duša;

slijedeći dan (6. lipnja) 52 duše, a zatim u nedjelju (7. lipnja) 116 duša: svega 317 duša. Što velite na to? Hoće moji Vrbovščani pomoći Božjom! 7. lipnja imao sam najviše muškaraca, 6. lipnja ispovijedao sam do 10 sati na večer, a 7. lipnja od 5—9 sati rano. Na Tijelovo plašila i škropila nas kiša; ali ja, kaki već jesam, na juriš izveo ophod sa presv. Otajstvom, i hvala Bogu, sretno dokrajčio. Moralo je vrijeme poštiti.

Sada čitavog mjeseca lipnja držim svakog tjedna tri dana: u petak, subotu i nedjelju na večer blagoslov; odnosno pobožnost sa kratkim govorom i čitanjem iz Glasnika Presv. Srca na čast Presv. Srcu Isusovu, Na svetkovinu Presv. Srca držao sam u 10 sati svečanu sv. misu pred izloženim sakramentom; propovijedao o tom Presv. Srcu, kako nas grješnike neizrecivo ljubi uza sve uvrede, koje mu se danonice nanose u presv. sakramantu. Onda sam obdržao svećani ophod sa slikom Presv. Srca. Naroda bilo u procesiji koliko i na Tijelovo. Djevojaka u bjelini preko 100; svaka s gorućom svijećom. Pod procesijom sav narod, osobito ženske, jednoglasno pjevao najprije »Pjevajmo braćo kršćani« itd. onda »Zlatnu Krunicu«, koja je narodu toliko omilila. Stariji muškarci molili su Gospinu Krunicu. I g. načelnik bio u procesiji i čitavo vrijeme marljivo pjevao s nama. Tako krasnoga reda u procesiji, kao što u ovaj par, jošte ne vidjeh. Pričestilo ih se na tu svetkovinu 139.

Još i to primjećujem, da sam opazio, kako djeca na paši kod blaga pjevaju »Zlatnu Krunicu«, dok se prije na paši kod blaga svašta događalo. — Čast i slava budi Presvetome Srcu Isusovu!

Svaštice.

— **U Brodu**, na osminu Tijelova, započela se trodnevница sa svečanom sv. misom. Rano u jutru prije $4\frac{1}{2}$ sati već čekala lijepa četa na sv. isповјед. Sve do 9 ure, kad je započela sv. misa, jednako se isповједalo. Još otprije držao se taj dan kao »zavjetni blagdan«; zato ga župnik ovaj put i oglasio i obdržavao. Djevojke došle u bjelini sa škapularom, kao na Tijelovo. Crkva bila puna, pa i izvana bilo ljudi. Pod misom bila propovijed o Presv. Srcu Isusovu. Na isti način bilo i u petak, u sуботу i u nedjelju. Poslije mise — svećana procesija kao na Tijelovo. Poslije podne molila se krunica i molitve k Presv. Srcu Isusovu. Na dan Presvetoga Srca Isusova — svećana sv. misa i propovijed; poslije mise pred izloženim sakramenton — krunica i molitve k Presv. Srcu. Ispovijedi bila je u ova tri dana — sva sila.

U te dane upisalo ih se mnogo u A poštlostvo molitve, i još se uvijek mnogi upisuju. Revni župnik poveo je riječ u propovijedi i o revnите ljicama.

Najzad uzev sve u jedno: uspjeha i ploda duhovnoga ima mnogo, te imena nade, eće biti taj plod — stalan.

Blagodati Presv. Srca Isusova.

Djáčovo. — Ja sam imala brata velikog psovača, te sam molila Presveto Srce Isusovo, da mi se smiluje i usliši molitvu moju, da umekša srce njegovo i da dogje na isповјед. I uzela sam devetnicu Presvetom Srcu Isusovu moliti. Pa gde! Presveto Srce Isusovo usliša molitvu moju, i on mi reče: „23. prosinca idem se ja isповјediti. Ja i nadalje molim devetnicu i zafaljujem se Presvetom Srcu Isusovu.“ A. Š.

Osim toga stigoše ove zahtvačnice: Zagreb, Z. B. ozdravio otac. — Subotica (Ugarska), S. P. silne napasti jenjale. — Po-

žega (Slavonija), J. D. sestra ozdravila. — Zagreb, S. H. sačuvalo se dobar glas. — Subotica (Ugarska), M. M. ozdravila od prsobolje. — Dobrota (Boka kotarska), B. J. K. sretan povratak s puta. Košice (Bosna), A. M. grozlica prestala. — Vareš (Bosna), F. A. dijete spašeno. — Zagreb, S. M. sretno svršio ispite. — Zadar (Dalmacija), N. G. otac ozdravio. — Praputnik (Hrvatska), M. K. kćerka ozdravila. — Orašje (Bosna), A. V. dobra ženidba. — Sarajevo, P. K. vanredna milost.

Macinec. Bio sam pod konac p. g. u velikoj stiscici i neprilici glede namirenja nekih troškova, da si nijesam nikako znao ni mogao pomoći, van uteći se u blago, milosrdno Božansko Srce Isusa. Obavio sam s toga privatnu pobožnost: jednu novenu k Božanskому Srcu Isusovu i k preslad. Srcu Marijinu s obećanjem javne zahvale, i — hvaljeno budi vijek' Srce Isusa i Marije! — bje za prvu siltu pomoženo mi — na neočekivani način.

Dogje takogjer častiteljica neka tih presv. Srca, te me zamoli, da prijavim zahvalnicu „Glasniku“; jer da je, kaže, od duljeg vremena već bojovala na željcu, pa si nije ničim mogla pomoći; što je i uzimala, bilo je neuspješno. Zato, reče, odlučila je uz obećanje javne zahvale ovršiti pobožnost novene na čest i pokl. presv. Srcu Isusa i presl. Srcu Marije i k sv. Josipu. — Sada joj je dobro i čuti se zdravom. St. Sch.

Kašina. — Bio je bolestan moj domar Mihael tako teško, da nije mogao na noge ni malo stupiti i misili smo, da ne će moći nikada više hodati. Čitajući „Glasnik Presv. Srcu Isusova“ pomislih, hoću da ga zavjetujem Presv. Srcu Isusovu, i obaviti ču devetnicu, pa ako mu Presveti Srce pomogne, javit ću to u Glasniku. Kada sam obavio sv. ispovijed i primio presv. pričest, onu noć probudi se bolesnik i zađite, da pokuša hodati. Igle čuda Božijega! bolesnik, hvala i slava Presv. Srcu Isusovu, posve zdrav. L. H.

Namjena molitava i dobrih djela u kolovozu.

(Blagoslovena od sv. Oca Pape Leona XIII.)

Misija Islandska.

Tek što je god. 874. otkrivena Islandija, već pogioše susjedi Norvežani u ogromnom broju onamo se doseđljivati. Samo je male godine iza tog proteklo, pa je od prilike 100.000 duša zasnovalo lijepu državicu na tom nedavno pustom otoku. Povjest prvih vjekova te nove naseobine u istinu je dična. Godine 1000. sabornim je za-

ključkom kršćanska vjera proglašena — državnom vjerom. Katolička Crkva, imajući potpunu slobodu, bujno se rascvala te donesla prekrasnih plodova. Benediktinci i Augustinci podigose manastire na mnogim mjestima. Dvojica od urogjenih biskupa od Crkve su proglašeni i uvršteni u Svece.

Nego nekako polovicom 16. vijeka Kristijan III., kralj Danski, hoteći u Islandiju zavesti protestantsku vjeru, iskrca ovdje više ratnih brodova, pošto mu nikako ne pogje za rukom, da Islandeze milom predobije za protestantizam. Junački biskup Jon Arason sakupi malu vojsku, to ju glavom povede proti neprijatelju sv. vjere, spreman i on i hrabra mu četa radije slavno poginuti, nego li se iznevjeriti Bogu i svetoj Crkvi nje-govoj. I doista on suzbi neprijatelja u mnogim okršajima; ali napokon bi izdan, zasuđen i pogubljen 7. studenoga 1550. On umrije junačkom smrću. S njime izginu i katolička hierar-hija u Islandiji.

Sada je opet naš slavno vladajući sv. Otar Leon XIII. upravo ljubežljivi pogled na taj nesrećni narod, odijeljen od katoličke Crkve više od 300 godina. Nj. Svetost narelli Apo-stolskomu namjesniku u Danskoj, neka posalje misionare katoličke u Islandiju. Bez odvlake pogjoše onamo dva revna sve-ćenika, a Islandez ili primise vrlo ljubazno. Nešto kasnije za-patiše se u tu novu misiju i čč, sestre iz Družbe sv. Josipa.

Ove junakinje imat će dovoljno prilike, da iskažu svu svoju ljubav tamоšnjim otočanima. Strašan bič Božji bije upravo u zadnje vrijeme onaj otok: guba, Do sada ništa se nije uradilo na Islandiji, e bi se pomoglo nesrećnim žrtvama ove strašne bolesti. O. Sveinsson D. J., i sám Islandez, a sad mi-sionar u Danskoj, veoma žarko prizivlje ljubav kršćansku, neka bi u pomoć pritekla ovim jadnicima. Trebalo bi, da se podigne jedno zaklonište za gubavce, kako bi se u jednu ruku nesreć-nicima podala pomoć, a u drugu opet stalo se na put dalnjem širenju ove grdne bolesti.

Molimo se Presvetome Srcu Isusovu, koje je zaštitnik ove novo misije, da saspe obilati blagoslov na Islandiju i na bijedne gubavce njezine!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 9.

Rujan 1896.

God. V.

izlazi svakoga mjeseca jedanput, i stoji na godinu 24 novčića; za one, kojima se u kuću donosi ili poštom šalje, 36 novčića.

Kratka pouka o pobožnosti k Presv. Sreću Isusovu.

§. 8. Vježbe ove pobožnosti.

Apoštolstvo molitve.

(Nastavak.)

61. *Koja su pravila Apostolstva molitve?*¹⁾

1) Apostolstvo molitve jest bogoljubno Djelo, kojim vjernici promiču u sebi i u drugima revnost za molitvu prema željama i po primjeru Presvetoga Srca Isusova, koji svagda žive, da moli za nas.

2) Da se ovo bogoljubno Djelo izvede, od veoma je velike koristi ne samo usmena i nutarnja molitva, nego i svako drugo dobro djelo bogoljubnosti i milosrđa, kanoti: često primanje svetih sakramenata, točno obdržavanje zapovijedi Božjih i crkvenih; napokon sve, što smijera na to, da se valjano promakne nabožnost kršćanska, slava Božja i spas duša.

¹⁾ Potvrdio ih Leon XIII. odlukom od 28. svibnja 1879.

3) Svi vjernici, obojega spola, mogu biti članovi ovoga bogoljubnoga Djela, te mogu postati dionici duhovnih milosti i oprosta, koje mu je podijelila apoštolska Stolica; samo ako ovrše, što je za to propisano ustanovama i odlukama svete Stolice.

4) Da članovi dobiju oproste podijeljene Apoštolsvu molitve, treba da jutarnjoj molitvi, koje ne će propustiti, dodaju još i prikazanje molitava, djelā i trpljenja toga dana na one nakane, na koje se Isus, Gospodin naš, u svetoj misi žrtvuje. Uz to im se preporuča, neka svaki dan izmole i jednu desetku krunice za sv. Oca papu i za potrebe sv. Crkve, što će im se na početku svakoga mjeseca označiti.

5) Vjernici, članovi ovoga bogoljubnog Djela, koji su osobito odani bogoljubnosti i revnuju za spas duša (zašto se i zovu revnitelji i revniteljice) neka uznastoje, koliko samo mogu, dnevice promicati slavu Božju, spas bližnjega, štovanje Presvetoga Srca Isusova, i druge Crkvom odobrene pobožnosti; no tako te se drži, što je potrebno, da se dobiju dozvole od doličnih poglavara. Za to će se oni u određeno vrijeme sastajati, da naredi, što im se pričini shodnjim.

6) Bogoljubnim Djelom Apoštolsva molitve upravlja vrhovni upravitelj. Njega imenuje vrhovni starješina Družbe Isusove, a potvrgnuje ga sv. Stolica. Vrhovni je upravitelj ovisan o biskupu onoga mjesta, na kome boravi.

7) Vrhovni upravitelj može u raznim krajevima i u biskupijama uspostaviti središnje upravitelje (nad-upravitelje) — s dozvolom tamošnjega biskupa, čija vlast po crkvenim pravilima i apoštolskim ustanovama mora ostati posve netaknuta i glede središta, koja se imaju podići ili su već podignuta, i glede vjernikâ, koji će se upisati ili su već upisani u Apoštolsvo molitve.

8) Središnji upravitelji svake će godine izvijestiti vrhovnoga upravitelja, na kojim su mjestima po-dignuli središta¹⁾.

Rujan — posvećen što-vanju svetih Angjela.

ujna mjeseca slavi se u mnogim biskupijama, — pa i u našim, — svetkovina svetih Angjela Čuvara; a posvuda se na 29. rujna svetu-kuje svetkovina sv. Mihaela Arkangjela, što je zajedno i ukupna svetkovina svih s-ve-tih Angjela. Mi ćemo zato udovoljiti želji svete Crkve, posvetimo li cijeli ovaj mjesec štovanju svetih Angjela.

S raznih su uzroka sveti Angjeli dostojni, da ih osobito štujemo. Prije svega iziskuje to od nas nji-hovo visoko dostojanstvo. Narav je angjeoska kud i kamo uvišenija i plemenitija od naravi naše. Nema u njih tjeskobe ni muke tjelesne, kao što u nas; poput naših misli oni se brzo i hitro miču, kud ih je volja. Divna je spoznaja njihova. Mi ljudi stičemo si znanje tek trudom i naporom teškim, pa nam je opet to znanje dosta površno i vrlo manjkavo; dok je u Angjelâ, još otkako ih je Bog stvorio, go-lemo blago znanja i istine, te oni bistrim umom svojim prodiru i najskrovitije tajne prirodne. Ali uza sve to

¹⁾ Prije se moralo slati vrhovnemu upravitelju i imena upisanih članova; no otpisom sv. Stolice od 2. lipnja 1880. toga više ne treba.

i Angjelima je znanje ograničeno. Ne znaju oni odluka Božjih, ni misli ljudskih, ni onoga, što budućnost u sebi krije, van ako im Bog to objavi. Divna je i s n a g a Angjeoska po svjedočanstvu okrunjenog proroka: *Blagosiljavte Gospoda Angjeli njegovi, koji ste silni krješošći, izvršujete riječ njegovu slušajući glas rijeći njegove.* (Psalam 102, 20.) A sv. Pismo na više mesta znade pričati, koliko su silni sv. Angjeli. Tako n. pr. jedan samo Angjeo u jednoj noći pobije sve prvence u zemlji Misirskoj. Jedan Angjeo za jednu noć pobije u okolu Asirskom sto osamdeset i pet tisuća ljudi. Jedan Angjeo očuva tri mladića u ražarenoj peći, te im oganj ne upali ni kose na glavi, već oni idući po plamenu hvaljahu Gospodina. Jedan Angjeo razdriješi okove i otvori Petru gvozdena vrata tamnice.

Mimo ove naravske vrline pomislimo si jošte i vrline nadnaravske, kojima je milost Božja obdarila Angjele. U neopisivoj ljepoti posvećujuće milosti odsijevaju Angjeli Božji i time se njihova naravska ljepota — i onako već divna — prelijeva u rajskej milini. Krasno je plavetno nebo, ali je još puno krasnije, kada se na njemu u rumen-zori ragja zlatno sunce, ili kad ono pri večer-rumeni hoće da utone. Ovako postadoše i Angjeli po milosti posvećujućoj kud i kamo ljepši, nego li što bijahu jur po naravi. Ta ih je milost uzdigla te su oni djeca i ljubimci Božji; urešeni svim vrlinama i puni najdragocjenijih darova Duha Svetoga oni u zajednici s Bogom uživaju i kraljuju na nebuh. Tolika je ljepota i savršenost Angjela, da nam njihov sjaj zabliještaje oči i osvaja grudi. Nijesu li dakle tako savršeni stvorovi dostojni te ih mi u velike cijenimo i puno štujemo?

Po tom su sveti Angjeli dostojni našega štovanja i zaradi mnogih i velikih dobročinstava, koja od njih primamo. Oni nas ljube, jer vide, da smo stvo-

reni na sliku i priliku Božju; onda jer znaju, da nas je Bog odredio, neka budemo iza smrti dionici njihove slave, njihovi sugragjani gore na nebu. A ta ih ljubav potiče, da nam, koliko samo mogu, budu u pomoći, te im se jednom doista na nebu udružimo. Zato nas oni nukaju, da se čuvamo grijeha, da se klonimo te i te grješne prilike, da dužnosti svoje točno vršimo, da se revno vježbamo u krjepostima itd. Oni ne daju, da neprljatelj duša naših, hudoba paklena, odviše na nas nasrće; oni nas krijepe, da se uzmognemo usprotiviti svakoj napasti; oni nas brane u pogibeljima duševnim i tjelesnim; oni nas kod Boga zagovaraju za života, a poglavito u smrtnom času nam pomažu te nas prate u blaženu vječnost.

Ova njihova dobroćinstva vežu nas, da im budemo zahvalni i da ih štujemo. Pa to mi i hoćemo, poglavito u ovome mjesecu — rujnu. Što ih mi više užljubimo i uštujemo, to se većma možemo i pouzdati, da će nas i oni sve više i više braniti i čuvati, dok nas ne privedu k sebi — u rajske dvore.

Časni sluga Božji Baltazar Alvarez, D. I., rado bi štovao poglavito četiri Angjela: najprije Arkanđela Gabriela, zašto je on ljudima donio blagu vijest, da će se svijetu roditi Spas. Onda Angjela, koji je krijepio Isusa u smrtnoj muci. Po tom Angjela, koga je Bog dao za Čuvara Redu njegovome, D. I. Najzad svoga vlastitoga Angjela Čuvara.

Česki kralj i mučenik, sv. Većeslav, osobito se isticao štujući svete Angjele Čuvare. Danju i noću on bi se njima molio, da ga obrane protiv zasjeda gjavolskih. Kad bi na putu bio, on bi znao Angjele u pomoći prizivati. Nikada se on ne bi javno pokazao, ne pomolivši se najprije svetim Angjelima, neka ga oni prate, put mu pripeče, i konačni sretni uspjeh u poslovima od Boga isprose. U svakoj zemlji i u svakome kraju, kuda bi ga put nanesao, on bi se za se

i za tamošnje žitelje molio Arkangelima i Poglavlјama Angjeoskim.

Sv. Leonard a Portu Maurilio, R. Sv. Fr., znao bi preporučiti one, koji su se pred njim htjeli isповijediti, njihovim Angjelima Čuvarima, neka bi im isprosili od Boga milost, da se valjano ispovjede.

»Ljubimo usrdno«, dovikuje nam sv. Bernard, »Angjele Božje, koji će jednom biti naši subaštinici, i koje nam Bog dao, da nas sada zagovaraju i čuvaju«. Ovome pozivu svetoga naučitelja Crkve mićemo se voljno odazvati u ovome mjesecu, i zato:

1) Svakoga jutra u pomoć prizovimo svete Angjele Čuvare lijepom molitvicom: »Angjele Božji, Čuvaru moj, mene tebi preporučena od previsoke milosti Božanske danas prosvjetljuj, čuvaj, upravljam i vladaj. Amen.« (Svaki put 100 dana oprost).

2) Svaki dan budimo kod sv. mise (ako mognemo), i to: u nedjelju, da nas obrane sveti Angjeli u pogibeljima duševnim; u ponедjeljak, da nas obrane sveti Angjeli u pogibeljima tjelesnim; u utorak, da nam sveti Angjeli budu u pomoći na čas smrtni; u srijedu, da nas sveti Angjeli zaštite na sudu; u četvrtak, da nam sveti Angjeli budu na pomoći u čistilištu; u petak, da nam sveti Angjeli očuvaju djecu; u subotu, da nam sveti Angjeli očuvaju stanove i imovinu.

3) Preko dana, osobito kada ura bije, češće molimo gornju molitvicu: Angjele Božji, Čuvaru moj . . .

4) Večernjoj molitvi pridodajmo molitvu, što dolje slijedi.

5) Jedne nedjelje ovoga mjeseca isповједimo se i pričestimo se na poštenje svetih Angjela, osobito svetih Angjela Čuvara.

6) Mimo to nastojimo, da oposljeđujemo svete Angjele u ljubavi spram Boga i bližnjega, u pobož-

nosti, u revnosti za slavu Božju i za spas dušā, u čistoći, poslušnosti itd.

7) Na poštjenje svetih Angjela nametnimo si koje djelo kršćanske samozataje, pokore itd.

8) Roditelji djecu svoju neka izruče svetim Angjelima Čuvarima, da si uzmognu djecu za nebo uzgojiti.

Molitva Svetom Angjelu Čuvaru.

O Angjele blagosloveni, Čuvaru i branitelju moj prevjerni, čijemu sam promisl u čuvanju preporučen; k tebi se utječem i preponizno te molim, da mi vazda budeš u pomoći. Primi moje premda nedostojne molitvice, i prinesi ih milostivom Bogu, da mi udijeli pravo i savršeno pokajanje za sve grijeha moje, i krjeposnu milost u dobru vazda napredovati. Otjeraj od mene udilj svaku napast gjavolsku; i ako me kada vidiš, gdje zalazim s puta krjeposti, vratí me ka Gospodinu mojemu po stazama pravde; lijena me na dobro probudi, žalosna utješi, u svakoj pogibli duše i tijela potpomozi i brani. Ne zapusti me, molim te, na boju s neprijateljima duhovnim; a osobito u vrijeme smrti ne pripusti, da se od duha paklenoga strašim ili u propast zdvojenja upadnem. O moj poljubljeni Čuvaru! Budi tada uza me s pomoću svojom, da me ne predobije neprijatelj; učini, da savršeno pokajan i krjepkim u milosrgje Božje usanjem s ovoga svijeta pogjem, i dogjem do srećnoga vijenja Boga Gospodina našega, da ga zajedno s tobom, s prečistom Djericom Marijom, Majkom Božjom i sa Svetima uživam. Amen.

**Bl. Margareta Marija Alacoque,
Prvi početak pobožnosti k Presv.
Srcu u Paray-le-Monialu.**

Mjeseca svibnja godine 1684. došla u Paray-le-Monial nova glavarica, imenom: Marija Kristina Melin. Budući je znala, koliko su predšasnice njezine već prokušale Margaretu, zato bi ju susretala ona već od prvog početka sa svim pouzdanjem. Dapače, kada se iza nekoliko mjeseci razboljela učiteljica novakinjā, naredi, da ju zamijeni Margaretu u toj važnoj službi.

Lijepe li sada djelatnosti za Margaretu! Svim se marom trsila, ne bi li prije svega predobila mlada srca novakinjā za se; ta dobro je znala, da nema valjanog uzgoja bez potpunoga pouzdanja sa strane gojenaca. E bi si ovo usvojila, znala je Margaretu učenicama svojim iskazivati svakojake usluge: išla im u volju, kad bi očitovalе koju iole opravdanu želju; ljubazno ih i srdaćno primala, kad bi k njoj dolazile, riječju: sve bi učinila, da sklopi pravo i iskreno prijateljstvo s onima, koje joj bijahu povjerene. Iskrena pako ljubav ne može, da ne nagje odziva.

Nadošao imendant Margaretin godine 1685. Tada se složile novakinje, kako će tom zgodom što ljepše zasvjedočiti ljubljenoj učiteljici svoju zahvalnost. Margaretu saznala za priprave njihove; pa kako joj već srce žudilo jedino za tim, da se sve to više časti i ljubi Presv. Srce Isusovo, nagovori mlada srca, da iskažu svu čast, kojom htjedoše nju da proslave, Božanskome Srcu Spasiteljevu. Učenice razumjele želju učiteljke svoje i dragovoljno joj se odazvale. U tren oka podigle one omanji žrtvenik usred dvorane; na njemu smjestiše malenu sliku Presv. Srca.

Bilo to Srce naslikano na papiru, a oko njeg plamlio crveni plamen, znak ljubavi, koja gori u Bož. grudima prema ljudima. Još malo nakita, i gotovo bi prvo svetište Presv. Srca Isusova.

Došao napokon radostan dan i sakupile se učenice sa učiteljkom u dvorani oko ukrašenog žrtvenika. Tad će prva Margareta kleknuti pred sliku Božanskoga Srca i glasno posvetiti se službi njegovoj. Vidjevši učenice, što im radi učiteljica, učiniše redom to isto i one. Tek što svršiše posvetu, naredi im Margareta, da ono, što im netom izgovorila usta, i na papir napišu. Poprativši Margareta te napisane posvete sa nekoliko zgodnih riječi, sakupi ih i prikaže kano duhovnu kitu miomirisnog cvijeća Presv. Srcu Božanskomu.

Margareta bila radi te proslave Presv. Srca sva blažena. A razdragana, kako bijaše, razasla svoje duhovne kćeri, da pozovu i druge sestre, ne bi li i one došle i veličale s njima Preslatko Srce Isusovo. Hitro se i radosna srca raštrkale mlade redovnice, — prve glasnice Presv. Srca, — da ovrše svoje poslanstvo; ali se moradoše jadne, možda prvi put za života, uvjeriti, da se kraljevstvo Božje samo mukom i križem širi na zemlji. Teškom se mukom dvije, tri sestre odazvale ljubaznom pozivu. Ostale grđno izružiše učenice i milu im učiteljku, što se usudila uvoditi novu vrst pobožnosti. Kako se novakinje radosno razišle, sada se žalosne i turobne povratiše majci svojoj. Nu da je preveć ne razaloste, javiše joj samo, da ova i ona sestra ne može doći. Ali Margareta vidjela je dalje, pa će im mirno: »Recite bolje, ne će da dogju; nu Srce će ih Isusovo već k sebi pritegnuti. Ono hoće sve milom da postigne, ništa silom. Treba da pričekamo vrijeme, koje je Spasitelj za to odredio; a ovo će vrijeme i nadoci.»

Bio taj dogagaj, istina za Margaretu mutan

oblaćić na vedru obzoru toga blaženog dana. Ali ona ne klone duhom. Tjesnije se sjedinila sa duhovnim si kćerima, pa će svetim razgovorom i pjesmama cijeli dan složno i veselo slaviti Presv. Srce Isusovo. To slavlje bijaše ono gorušično zrno, od kojeg je imalo tijekom vremena narasti u katoličkoj Crkvi jako stablo pobožnosti na čast Presv. Srca Isusovu. Dakako da će se prije sasuti još koja nepogoda na Margaretinu glavu.

Sestre mrmlijale u samostanu proti novoj pobožnosti, te morade glavarica narediti, da se pobožnost ta vrši samo u novicijatu, a drugi da se na to ne pozivaju. Nu gle, što se dogodi. Margareta pisala prijašnjoj glavarici svojoj, koja bijaše u to doba glavaricom u Semeur-u, kako se u novicijatu štuje Presv. Srce; i ne progje dugo, kadno ova glavarica Margareti posla krasnu sliku Srca Božanskoga, urođenu u more svjetla i okruženu trnovom krunom. Sa slikom dogje i radosna vijest, da se i ona s cijelim samostanom svojim s njome sjedinjuje štujući Presv. Srce Isusovo. — Ko veseliji, ko li radosniji nego Margareta! Kamo sreće, da joj pogje za rukom uvesti u vlastitom samostanu, što se u drugom samostanu njezinom ponukom već uvelo. Božanski ju Spasitelj htio tom radošcu nagraditi za novu vrst trpljenja.

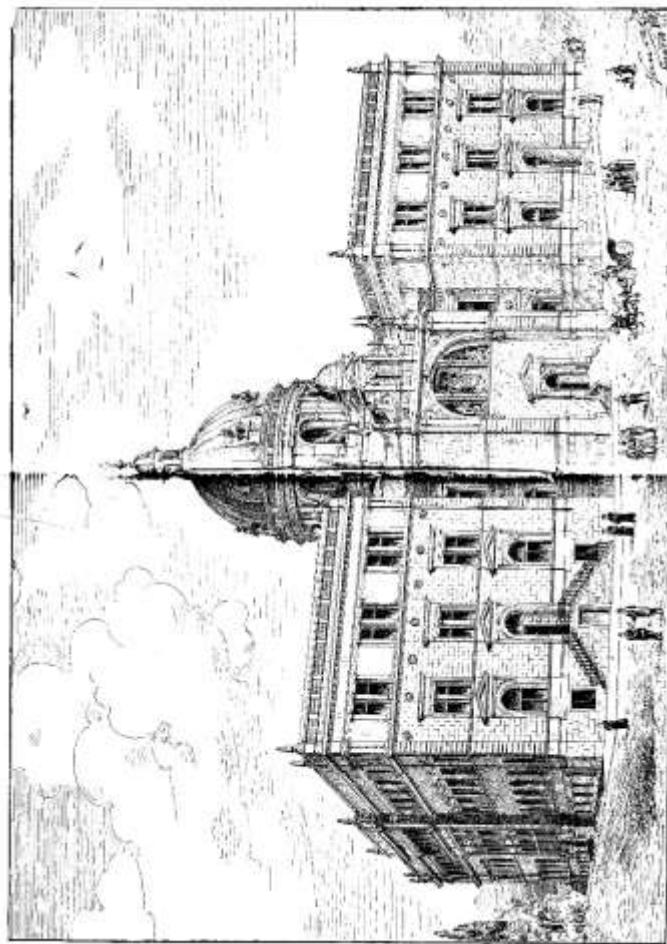
Imućan i ugledan gospodin htio lakoumno da se riješi jedne svoje kćerke, ne bi li tako ostaloj djeci njegovoj dopao veći dio baštine. Šta uradi? Htjede da zatvori dijete u samostan, i ne pitajući, je li ga Bog na to pozvao. A dijete, kô dijete, — ne smije da se usprotivi očevoj volji. Margareta zavirila djevojci u dno duše, pa će prostodušno kazati glavarici: »To dijete nema zvanja za redovnički život. Nu pošto otac ne htjede popustiti, zadržali djevojku još neko vrijeme u samostanu, dok napokon sama ne izjavi, da ne može više ostati; pa ode. Oca ko da je

guja ujela. Svemu je tomu morala biti kriva kratkovidna Margareta nevještinom i neiskustvom svojim. Ne potraje dugo, a glas se o tom dogagaju raznio po čitavome kraju, i svako se držao pozvanim, da osudi Margaretu. Dapače neke su otmenije osobe došle ča u samostansku govorionicu, i kazale Margareti u lice, da će se obratiti do biskupa, neka je skine sa sadašnje službe njezine. A neki redovnik, koji bijaše na glasu zbog velike krijeponi, mišljaše, da još blago postupa s Margaretom, kadno joj reče, da je nerazumna sanjarka. A Margaretu? Ganutljiva je zaista poniznost, kojom je podnosila te nove nasrtaje. Ozbiljno stala rasmišljati, nema li svijet zaista pravo, što ju osugjuje; i nije li možda puka prijevara sve milosti, koje bijaše do sada primila od Boga. I već htjede Margaret protiv same sebe pristati uz neprijatelje svoje, kad ju njezin isповједnik o. Rolin D. Ć, u dobar čas opomenuo, da je na pravom putu i ništa neka se ne boji.

Tolika poniznost zavrijedila je sjajnu nagradu od Gospodina. Uoči onog dana, koji se imao odrediti za svetkovinu Presv. Srca, godine 1686. dođe sestra Marija Magdalena des Escures, koja se dotle najvećmā protivila novoj pobožnosti, k Margareti, te ju zamoli, da joj upozajmi sliku Presv. Srca, koju je dobila iz Semeura.

Kada se sakupiše slijedećeg dana duvne u crkvi, čudom se začudiše: na koru stajao nov žrtvenik sa lijepom slikom Presv. Srca Isusova, a nad oltarom natpis, koji pozivlje sve na usrdno štovanje tog preslatkog Srca. — Je li noću niknuo iz zemlje? — Srce Isusovo stalo pobegnijivati.

Isti se dan još zaključilo, da će se u vrtu samostanskome u Paray-le-Monialu podići kapelica, posvećena Presv. Srcu Isusovu.

Sjemeniste i crkva sv. Cirila i Metoda u Sarajevu. (Vid. Člunek „U mnoštu slika“.)

Mladi prijatelj Presv. Srca Isusova.

kako slatko umire onaj, koji je za života postojano štovao Srce onoga, koji će nas suditi! Kako su istinite ove utješljive riječi bl. Margarite Alacoque, budi dokazom ovo nekoliko kratkih ali pobudnih crta iz života visokog pokojnika nadvojvode Ladislava.

¶, Evo 6. rujna navršuje se upravo godišnjica, kako se nadvojvoda Ladislav, najmlagji sin zapovjednika ugarskog i hrvatskog domobranstva, nadvojvode Josipa, u cvijetu mladosti preselio u vječnost.

¶, Nije mladi nadvojvoda baštinio od slavnih si pregja samo ime i čast, nego i one krasne vrline, što no rese prejašni dom austrijski. Ta poznato je iz povjesti, kako se dični osnovatelj vladajuće kuće Rudolfo Habsburški, odlikovao nježnom ljubavi k Spasitelju u Presv. Sakramentu oltara; a poznato je i to, da mu se pri svečanom krunisanju blistao u desnici križ mjesto zlaćenog žezla. Oboje predade Rudolfo kao najdragocjeniji amanet potomcima svojim, predade i nadvojvodi Ladislavu. Pa za to i pade u njih sjeme pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu na plodnosnu zemlju, jer ova pobožnost postizava svoj vrhunac u ljubavi k Spasitelju u Presv. Sakramentu prisutnorne i na križu raspetome.

Dobro, bogoljubno srce, duboko vjersko osjećanje pokazivalo se na prinцу već od mlađih nogu. Za to je i zadaća odgojitelja njegovih bila laka, da ovaj kršćanski duh, pravu bogoljubnost u prejasnog gojenca njete i goje; što su oni činili kako zborom, tako i tvorom.

Bio prvi petak mjeseca rujna 1892., kad no se

odgojitelj prinčev, potpukovnik Himel, teškim srcem zaputi u crkvu Presv. Srcu Isusovu posvećenu, tražeći si pomoćnika. Srce Isusovo dade mu ga. Ugledav u crkvi natporučnika Dobnera, gdje pobožno kleći kod pričesne klupe, odmah se odluči i odabere ga.

U istu crkvu Presv. Srca Isusova polazio bi redovito svaki mjesec i mladi nadvojvoda, da si očisti srce u sv. isповijedi i okrijepi dušu kruhom nebeskim.

Život nadvojvode bijaše strogo uređen. Jutrom bi rano ustajao i započeo dan jutarnjom molitvom; u 9 sati na večer dočeo bi dan večernjom molitvom.

U proljeću 1895. posjeti nadvojvoda i naše krajeve osobito Dalmaciju i Herceg-Bosnu, a kasnije Korušku i Tirolsku. I na tim putovanjima pokazivao bi pobožnost.

Zadnji dan mjeseca kolovoza prošle godine krenu nadvojvoda Ladislav u Kis-Jenö, u Južnu Madžarsku, da se tu koji dan zabavi lovom, 2. rujna bi nadvojvoda ranjen u lovu.

Bila hajka na vepre. Kad najednom u blizini prinčevoj iskoči divlja mačka, na koju nadvojvoda izasuu luti naboј. No zvijer prem teško ranjena naglo se ipak podigne i u tren oka je nestane. Nadvojvoda za njom, držeći u ljevici nabijenu pušku, dok si desnicom krčio put kroz gusto pruće. Iznenada puška puče — kako, nije bilo nadvojvodi jasno — i pogodi ga u bedro. Kada se ostali posve zastrašeni i uzrjani sletiše k nadvojvodi, gde nadvojvoda sasvim dobre volje; da nimalo se ne potuži na boli.

Nego još u većoj vatri imala se prokušati prinčeva ustrpljivost. »Ne rado opisujem žalosni onaj prizor bônonog rezanja«, veli potpukovnik Himel, »ali toga ne smijem prešutjeti, da za cijelo to vrijeme nadvojvoda nijednu jadikovku, nijednu neustrpljivu riječ izustio nije; usuprot svegjer mirio i tješio prisutne osobe.«

Rana se domala upalila — bolesnik bivao sve to blegijim, no uvijek pri sebi. Čas smrti se približavao. Tri sata prije smrti primi angjeoskom pobožnošću sv. sakramente umiručih. Poslije sv. ispovjedi reče nadvojvoda: »Predajem se u volju Božiju; ne bojam se smrti.«

Sklopiv ruke stade na glas moliti i zazivati Presv. Srce Isusovo. Dobiv od ispovjednika križić, s kojim je bio skopčan potpuni oprost za umiruće, stavi ga na prsa, pa kad su boli jače udarale, a on bi sad ljubio križić sad opet krunicu.

Disao je sve to slabije, tiše — oko 11 sati prije podne preminu nadvojvoda Ladislav. I opet bio prvi petak u mjesecu — petak Presv. Srcu Isusova posvećen.

»O kako slatko umire onaj, koji je za života postojano štovao Srce onoga, koji će nas suditi!«

Kronika Presvetog Srca Isusova.

27. rujna 1323. umrije sv. grof Elzeard u 38. godini vijeka svog. Majka njegova, koju su općenito zvali »dobrom groficom«, odmah poslije poroda prinese Bogu čedo svoje veleći: Gospodine Bože, na čiju zapovijed postaju sva stvorena; zahvaljujem ti za ovo čedo, koje mi dade milost tvoja; i ponizno te molim, da ga primiš za službenika svoga, i da na nj izlješ milost svoga blagoslova. Ako li vidiš naprijed, da će se protiviti tvojoj svetoj volji, uzmi ga odmah s ovoga svijeta, čim bude svetim kršćenjem očišćen; jer je bolje, da nedužan i bez svojih zasluga živi s tobom i umre svijetu, nego da u ovom smrtnom životu vrijegja tvoje veličanstvo. Bog primi taj prinos pobožne majke; jer su se djela Duha Svetoga mogla na djetetu već u kolijevci razabrati. Dijete

bijaše tiho, milo i ljubazno. Ne navršiv još ni tri godine već bi s najvećim veseljem na vratima grofovskoga dvora držan od dadilje u krilu davao ubogima milostinju.

Kad se Elzea r opasa snagom mladenačkom, oženi se s Delfinom, kćerju i nasljednicom bogatoga grofa Pui-Michelskoga. Delfini bilo tada 15 godina, a bila je prijeko bogoljubna i željela, da ostane u vazdanjem djevičanstvu; nego od roda svoga prinugjena bi na udaju. Sa svim tim želja se njezina ispunii; jer prvih dana poslije vjenčanja nagovori ona Elzea r, da sav vijek svoj žive kao brat i sestra; i ostadoše oboje do smrti u neoskrvnenjem djevičanstvu.

Po smrti očinoj naslijedi Elzea r grofoviju Arjansku u Italiji i ode onamo. Iza 5 godina povrati se u Francusku, zavjetova ujedno sa sv. Delfinom Bogu bezuslovnu čistoću, a tad oboje stupi u 3. red sv. Franje. Poslije dvije godine pozva ga k sebi Roberto, kralj Napuljski, i dade ga svome sinu kraljeviću Karlu za odgojitelja i nastavnika. Mladi kraljević bio lakouman u govoru i obijestan u djelu; ali mu Elzea r tako pridobi srce, da se za čudo svima brzo promjenio u drugoga čovjeka. God. 1323. posla kralj Roberto Elzeara s brojnom pratnjom plemića u Francusku, da za kraljevića Karla isprosi djevojku od kraljevskoga roda. Baveći se u tom poslu u Parizu teško oboli — i bogoljubno primiv sv. sakramente umrije. Sveta njegova žena Delfina doživje tu rijetku sreću te je vidjela, kako je sv. Crkva Elzeara uvrstila u Svece — god. 1369. 26. rujna iste godine umrije i ona; njezine sv. moći počivaju uz svetoga muža njezina u franjevačkoj crkvi — u Aptu.

Sv. Elzea r bio sasma prožet velikom pobožnošću k Presv. Srcu Isusovu. Jednom će on svetoj Delfini: »Ja ne držim, da si čovjek može pomisliti veselje, koje bi bilo ravno onome veselju, što ga duša

osjeti pri stolu Gospodnjevu. Najveća utjeha za dušu na ovoj zemlji jest češće primanje tijela i krvi Isusa Krista». U jednom listu, što ga pisao iz Italije sv. Delfini imaju ove znamenite riječi: »Ti si rada često čuti štogod o meni. Pohodi često Isusa u presvetom oltarskom sakramantu, i u duhu uvrati se u **Pre-sveto Srce Isusovo**. Ti znaš, da ja tude obično boravim; znaj za cijelo, da ćeš me tude vazda naći».

(Po legendi Ivezovićvoj i dr.)

Uz našu sliku.

Usred grad. grada Bosne — u Sarajevu — a na lijepom, uzvišenom mjestu diže se velebnazgrada, namijenjena još ljepšem cilju: uzgoju svjetovnoga svećenstva za crkvenu pokrajinu vrhbosansku. U smislu naredaba sv. sabora Tridentskoga podignuto ovo sjemenište ima da bude rasadnik, odakle će Bosni i Hercegovini revni i crkvenim duhom zadojeni svećenici među narod zalaziti, da mu kanoti dušobrižnici služe, da ga vode k sreći vremenitoj, a još više — k vječnoj. I ovaj je zavod poput više drugih plod neiskazanoga truda jednoga muža po Srcu Božjem, presvjetloga g. nadbiskupa vrhbosanskoga, Dra Josipa Stadlera.

Crkva, što je u sredini dvaju krila sjemenišnih, a krasno kuge joj se milo vidi sa svih strana grada Sarajeva, posvetit će se 8. rujna ove godine, na čast svetim Apoštolicima Slavenskim: sv. Cirilu i Metodu. Time će prijestolnica Bosne dobiti jednu novu, veoma krasnu crkvu; no i skrajno je već tomu vrijeme, zašto se broj katolika u Sarajevu silno množi. U toj će se dakle crkvi činiti služba Božja, propovijedati riječ Božija, dijeliti sv. sakramenti: u kratko — bit će od te crkve golema duševna korist po tamošnje katolike.

Ali su i troškovi za tu crkvu doista ogromni, te se podmiruju tek iz milodara svete ljubavi kršćanske. Crkva je doduše izvana posve gotova; no iznutra uređena je istom u toliko, u koliko se hoće, da se u njoj uzmogne dostoјno obavljati služba Božja.

Toga radi Glasnik Presvetoga Srca smjerno će da pokuca na vrata bogoljubnih štovatelja Božanskoga Srca, te će u ime Njegovo čedno zamoliti za koji — makar i maleni prinosak za oto Bogu milo djelo: za potrebiti ures i ponutricu crkve sv. Cirila i Metoda u Sarajevu. Ljubav je kršćanska upravo neiscrpiva, pa zato se i Glasnik nada, da će mu Božansko Srce Isusovo ganuti duše svojih čitatelja, te svaka prema silama svojim doprinese po koji darak — Bogu na slavu, a svetim Apoštola našim, sv. Cirilu i Metodu, na čast. *Kako uzmogneš, tako budi milosrdan. Imaš li mnogo, a ti dijeli obilato; imać li malo, nastoj da i malo udijeliš rado.* (Tob. 4.)¹⁾

Vjesnik.

Blagdan Presv. Srca Isusova i ove se godine u nas lijepo proslavio. Najveće slavlje bilo je u prvostolnici Srca Isusova — u Sarajevu. Tude je bila zastupana cijela nadbiskupija vrhbosanska, posvećena Presvetomu Srcu Isusovu; a povrh toga bilo je i bogoljubnih hodočasnika iz drugih strana Bosne, pa i iz Slavonije. Već u četvrtak u 6 sati na večer otpočela se trodnevna pobožnost k Presv. Srcu. U petak — na blagdan Presv. Srca Isusova — služio je tihu sv. misu na oltaru Presv. Srca pre-

¹⁾ Uredništvo Glasnika Presv. Srca Isusova rado će primati i opremati bilo oveće bilo i najmanje milodare za crkvu sv. Cirila i Metoda u Sarajevu, a primatik milodara Glasnik će na omotu donositi.

svijetli g. nadbiskup vrbbosanski, a svečanu pontifikalnu sv. misu pjevao je presvjetli g. dubrovacki, dr. Josip Marčelić, koji je onih dana boravio u Sarajevu. Iza sv. mise izloženo je bilo Presveto, da mu se sve do na večer vjernici klanjaju. Rano u jutru pričestila se sva sarajevska mladež, a s njome i mnogi drugi vjernici. U subotu dolazili hodočasnici, te se ispojedalo sve do kasno u noć. U nedjelju pjevao je pontifikalnu sv. misu presvjetli g. nadbiskup vrbbosanski, a uz njega u mitrama bila su presvjetla gg. biskup dubrovački i apoštolski protonotarij dr. Antun Jeglić. Propovijed o Presv. Srcu rekao je takogjer presvjetli g. nadbiskup. Poslije sv. mise krenu iz stolne crkve veličanstven ophod. Presvjetli g. nadbiskup nosio je presveti sakramenat, a ogromna sila pobožnog puka — kažu da je bilo kojih 10.000 duša na procesiji — molila se i klanjala Srcu Sina Božjega u presv. sakramantu.

I u sjemenišnoj crkvi sv. Alojzija u Travniku vrlo se svečano slavio blagdan Presv. Srca. Kao što za prijašnjih godina, tako se i ljetos slavila ta svečanost kroz tri dana. Najveće slavlje bilo u nedjelju, kada je presvjetli g. biskup banjalučki, fra Marijan Marković, služio svečanu pontifikalnu sv. misu i u propovijedi živo ocrtao ljubav, kojom nas ljubi Presveto Srce. Poslije sv. mise nosio je presvjetli pontifikant u svečanom ophodu po gradskim ulicama presveti sakramenat. Vrativši se u crkvu izmoli presvjetli g. biskup »posvetu i otpošnju Presvetomu Srcu«. Cijeli dan bijaše izložen presveti sakramenat — za klanjanje. Budući nam poslužilo lijepo vrijeme, a u subotu bila i svetkovina sv. Antuna; to je u crkvi sv. Alojzija preko 1100 bogoljubnih duša u te dane primilo sv. sakramente.

Dobismo takogjer iz Kostrča (u Bosni) lijep dopis, kako se onamo proslavio blagdan Presv. Srca.

Ovo je mjestance tek prije tri godine preuzeelo požnost k Presvetomu Srcu, dok prije nije ni znalo za nju. Kako su tamošnji žitelji siromašni, Presveto im je Srce namaklo dobročinitelj — poglavito iz Djakova — te se mogla prirediti lijepa svečanost na blagdan Presv. Srca. Dobri ovi kršćani učiniše devenicu kanoti pripravu za svetkovinu Presv. Srca. Razmijerno je mnogo duša primilo i sv. sakramente.

U Mrkoplju proslaviše — kako namjavljaju — svetkovinu Presv. Srca »upravo prekrasno« u dupkom punoj crkvi. I ovdje se pripraviše devenicom na blagdan Presv. Srca.

U Lokvama držala se trodnevica prije blagdana Presv. Srca. U jutru bila svaki dan sv. misa, ispovijed i sv. pričest; poslije podne pred izloženim sakramenton: molitva pobožnosti Presv. Srca Isusova; zatim pjesma »Pjevajmo braćo kršćane«, onda propovijed o Presv. Srcu, po tom se pjevala »Zlatna krunica Srca Isusova«, a najzad se dao blagoslov s Presvetim. Na samu svetkovinu u jutru bila svečana sv. misa pred izloženim sakramenton. Poslije podne: kao što i u druge dane ove trodnevnice; k tomu »Posvetu Srcu Isusovu« i »Te Deum«. Za to se je vrijeme ispovijedilo i pričestilo 480, a poimence na sam blagdan do 200.

Takogjer i u susjedstvu sjajno se obavila ta svetkovina¹⁾.

Roditelji — pazite na djecu!

Stari jedan učitelj, koji se puno starao za uznike, pohodit će u tamnici jednoga zločinca, dok je ovaj

¹⁾ Radi pomanjkanja prostora Glasnik će donesti Dopis tek u sljedećem broju.

čekao na sudbenu istragu. Kako je bio učitelj srca meka, veoma je žalio ovoga nesretnika, pa će ga upitati, kako li je bio u mladosti uzgojen. Na to će uznik, a gorke suze navriješe mu na oči: Uh, gospodine dragi, lijepo ja bijah uzgojen kod kuće; no uzgoj na ulici iskvario me! Ja bih se znao svake veceri potajno iz kuće otšuljati, da s drugom djecom po ulici trčim. Tuj se naučih duhan krasti i pušiti, piti, jesti... jednom riječju: svakojako griješiti. Gospodine dragi! ne dajte, da se mladež tepe po ulicama, gdje na nju toliki gjavoli vrebaju, da ju zavedu!

O kad bi si to upamtili mnogi roditelji, te boljma na djecu si pripazili, ne bi ih se toliko iskvarilo!

Blagodati Presv. Srca Isusova.

Turić 23. V. 1896. — Tko god se u Gospodina Boga pozdava i u pomoć ga zaziva u potrebi, sigurno će mu Bog i pomoći; a osobito ako koga Šveca ili Sveticu uzme za štitnika.

Baš početkom godine 1895. napade na me i na sve moje kućane šuga, tako te se od jednog do drugog tjedna sve to gore pojavljivala. Supruga mi njekakvih ljekova nabavi, pak

se lijecismo; ali sve badava, sve gore bol se pojavljuje. A ja odredi činit Devetnicu na poštenje Srca Isusová; i tako obavim ju. Sasvim malo bi na bolje. A ja očekuj dan po dan; opetujem Devetnicu; još malo upoznam, da je bolje, — ali sasvim ne prolazi. Svi kućani viču: traži lijeka! Tako cijela godina progje. Dogje mi njeka nutarnja volja, da se utečem u pomoć sv. Antu Paduanskog, obećavši, ako na njegov zagovor po Srcu Isusovu budem pomožen, da će objelodaniti. Tako počnem Devetnicu na poštenje sv. Antuna Paduanskog. Odmah upoznadoh veliku pomoć. A ja kad vidjeh, da cu se pomoci, odredih još i za Devetnicu za 13 utorka njeke molitve na poštenje sv. Ante obaviti neprekidno; pak da će se barem jedan put, ako ne više, u koji bilo utorak na ovu nakamu isповjediti i pričestiti. Dan po dan šuga se poče umanjivati, i tako do 9. utorka svi bijasmo očišćeni, kao da smo novu kožu na se obukli. Baš nitko od mojih kućana nije mislio, da će tako biti. Pa i meni samome bijaše ovo djelo za čudo; premda sam se uzdao, da će po utočištu sv. Antuna biti pomožen. Ali kad i kad sam posumnjavao, dok na jedanput ne opazili brzu pomoć.

Budi hvala i slava Presvetomu Srcu Isusovu, što me po zagovoru svetog Antuna Paduanskog uslišalo. Amen.

P. M. Trećoredac.

Osim toga stigoše ove zahvalnice: Karlovac (Hrvatska), M. G. čudesno ozdravilo dijete, — Sarajevo, K. B. Lj. dobar uspjeh. — I. (Istra), D. I. utjeha u velikoj žalosti, — Varaždin (Hrvatska), A. i I. L. pomoć u nevolji. — Zagreb, S. M. sretno položio ispite. — Jaska (Hrvatska), P. P. obraćenje, — Split (Dalmacija), K. V. osobita milost. — Prilog, N. N. blagoslov u zanatu.

Krapinske Toplice. Prije dvije godine bio sam u velikoj žalosti, kada mi je majka teško bolevala od trakavice i želudачne bolesti. Cijela nam obitelj bila u velikoj neprilici radi bolesti majčine. Trošili na ljekarie, zvali lječnika, no sve bezuspješno. Jednom sam čitao iz Glasnika Presv. Srca Isusova razne milosti i dobroćinstva, što ih dijeli Božansko Srce, a mati me je slušala. I ona zaželi, da obavljamo devetnicu Presv. Srcu u čast. I gledaše ustanje nas ne prevari, jer eto još prije nego je devet dana minulo, ozdravi majka i živi od onog doba u povoljnem zdravlju. Za to neka bude uvijek i posvuda hvaljeno i čašeno Presv. Srce Isusovo, što nas je milostivo uslišalo.

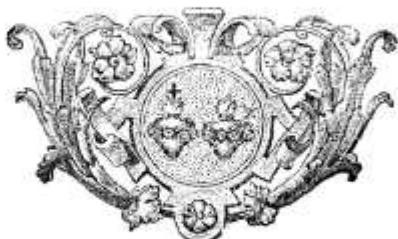
G. G.

Namjena molitava i dobrih djela u rujnu.

(Blagoslovena od sv. Oca Pape Leona XIII.)

Duhovne vježbe.

A što je to: »djelo duhovnih vježba?« Mi time ne mislimo drugo, nego zakloniti se nekoliko dana od bućnoga svijeta, od svakidanih poslova, od teških briga naših, te poput sv. Magdalene do nogu Isusovih razmišljati o Bogu, o raju, o stvarima duhovnim; o stvarima, koje se tču najvažnijega posla — spaša duše naše. Tako je to pojmao i sv. Ignacij Lojolski, začetnik duhovnih vježba. Otkako je sv. Crkva odobrila duhovne vježbe sv. Ignacija, učestale bi one po svim krajevima širokoga svijeta. Po nekim stranama, osobito francuskim, imaju posebne kuće, u kojima se neprekidno drže duhovne vježbe za razne stalište, kanoti za svećenike, obrtnike, trgovce, ratace, gospodare, časnike, mladiće itd. Pa upravo članovi Apostolstva molitve najradnije obavljaju ove svete vježbe. Iz njih izlaze onda jaki, koji prije bijahu slabici, srčani, koji bijahu plasljivi; još reyniji u službi Božjoj, koji i onako već bijahu добри. Jedan Svetac reče o duhovnim vježbama, da su one više spašile dušu, nego li je slova u knjižici, u koju su sastavljene te vježbe. A i sv. Otac papa Pavao III kaže za njih u buli, kojom ih potvrđuje, »da su za čudo možne rasvijetlit; um i ganuti srce«. O kad bi se i takovi odvražili, da čine duhovne vježbe, koji ih se možda straše! I oni bi za cijelo na sebi iskusile, što pjeva David prorok: *Kušajte i vidićte, jer je sladač Gospodin.* (Psalam 33, 9.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 10 Listopad 1896. God. V.

izlazi svakoga mjeseca jedanput, i stoži na godinu 24 novč.; za one, kojima se u kuću donosi ili poštovatje, 36 novč.

Kratka pouka o pobožnosti k Presv. Sreću Isusovu.

§. 8. Vježbe ove pobožnosti.

Apoštolstvo molitve.

(Nastavak.)

62. Kako je ustrojeno Apoštolstvo molitve?

Ustroj (organizacija) Apoštolstva molitve, kako slijedi, osobito je važan, i bi reč neophodno potrebit, hoćemo li, da nam Djelo uspije.

i) Članovi neka se sabiju u skupine. Svaka skupina (kolo) sastojat će od trideset članova. Tako će moći svaki član a) svakoga mjeseca dobiti po jednu od 30 ceduljica Apoštolstva; b) uzeti si za mjesecnog a zaštitnika jednoga od 30 Svetaca, koji su zabilježeni na toj ceduljici, i na blagdan toga Sveca dobiti potpuni oprost uz obične uvjete. c) Bilo bi vrlo dobro, kada bi se barem po tridesetorka preplatila na Glasnik Presv. Srca Isusova, koji je glasilo Apoštolstva molitve.

2) Svakome kolu (skupini) od trideset članova na čelu je po jedan revnitelj sa dva podrevnitelja (pobočnika), ili jedna revniteljica sa dvije podrevniteljice. Ovi pomažu revnitelju, da laglje vrši svoje dužnosti apoštolske. Ova trojica porazdijele među se onu tridesetoricu članova, kojoj i sami pripadaju, tako te svaki ima ih po desetoruču, koji stanuju blizu njega. Oni dijele svaki mjesec gore pomenute »ceduljice Apoštolsva sa slikama«, pa i Glasnike. Uza to nastoje, ne bi li kojom gorljivom i ljubaznom riječju, osobito članove, potaknuli, te bi ovi dolazili k javnim mješćenskim sastancima Apoštolsva. Ta mimo sve upravo revnitelji imaju da promiču štovanje Presv. Srca Isusova.

3) Svake nedjelje, u koliko je moguće, sastaju se revnitelj i dva mu podrevnitelja, u sjednicu, te vijećaju o svoine Djelu. Tuj se dogovarajući pitaju: što li su dobra učinili članovima svojim? od kojega li su ih zla odvratili? na koje li ih dobro potaknuli? (Razne vježbe Apoštolsva, kanoti: čitanje dobrih (pobožnih) knjiga...) da li su pribrali Djelu novih članova? Ovake sjednice (privatne), drže li se redovito i stalno, promiču i pobuguju revnost, pothranjuju je i tako dovode svaki odio Apoštolsva do savršenosti njegove, do svetosti članova njegovih.

63. *Kako je Apoštolstvo molitve prema bratovštini Presv. Srca Isusova?*

Sve do 7. lipnja 1879. bijaše između Apoštolsva molitve i bratovštine Presv. Srca Isusova tako uska sveza, da je svaki član Apoštolsva molitve već s tog a bio ujedno i članom bratovštine Presv. Srca Isusova.

Ali od onda nije više tako, već svaki, koji želi biti članom bratovštine Presv. Srca Isusova, mora se naročito upisati u tu bratovštinu.

Valja opet znati, da su Otpisom sv. Stolice i povlasticom udijeljenom od vrhovnog Upraviteljstva rimske prabratovštine Presv. Srca Isusova sv. sadašnji i budući Upravitelji Apoštolskoga molitve — kako diecezanski tako i lokalni —, počevši od 7. lipnja 1879., ovlašteni primati vjernike u rimsku prabratovštinu Presv. Srca Isusova.

No treba: a) da ovi upravitelji Apoštolskoga molitve¹⁾ izvijestе vrhovno upraviteljstvo rimske prabratovštine Presv. Srca Isusova o novim središtim, koja su već podignuli ili će ih jošte podignuti; b) da pošalju imena novih primljenih članova bilo prabratovštini rimskoj, bilo drugoj, koja je njoj pridružena, e se unesu u ta mošnji Imenik članova.²⁾

Svi članovi Apoštolskoga molitve, koji su ovako primljeni u rimsku prabratovštinu Presv. Srca Isusova, kao i oni, koji su bili primljeni već prije 7. lipnja 1879., mogu dobiti sve oproste te prabratovštine.

¹⁾ Urije nego li mine godina dana. ²⁾ Vidi: Acta S. Sedis circa Apostolatum Orationis. Tolosae 1888. pag. 41. 43.

Listopad — posvećen Kraljici svete Krunice.

Istopadske prve nedjelje slavimo svetkovinu svete Krunice, i time kano da je i cijeli mjesec listopad posvećen štovanju Majke Božje, koju zazivamo u Litanijama loretskim: „Kraljice svete Krunice, moli za nas!“

Ova listopadska pobožnost svete Krunice osobito se pošla širiti po katoličkom svijetu, otkada je Nj. Svetost Leon XIII. god. 1883. za listopad naredio pobožnost sv. Krunice, da bi po moćnom zagovoru prečiste Djevice i Bogorodice Marije vjernici isprosili od Boga obilatu pomoći i potpunu pobjedu nad neprijateljima svete Crkve.

Jesmo li radi uvjeriti se, kako je izvrsna molitva svete Krunice, a mi prije svega razmislimo, odakle ona potjeće. Sv. Krunicu mi imamo s neba. Presveta Djevica i Bogorodica Marija s neba nam ju donesla na zemlju, i u obliku sadanjem dala ju sv. Dominiku, narediv mu neka je širi megju ukom kršćanskim.

Onda razmotrimo, od čega sa stoji Krunica? Sva je ona sastavljena od molitava najljepših, što ih ima u katoličkoj Crkvi. Tude je na prвome mjestu »Vjerovanje apostolsko«; a to je opet jezgra ponajglavnijih istina sv. vjere naše. Po tom dolazi »Oče naš«; divna molitva, koju nas je učio sam Sin Božji. U sedam prošnja imamo tude u kratko sve, za što treba da Boga molimo. Za tim u sv. Krunici molimo »Zdravu Mariju«. U toj opet molitvi osim presvetih Imena: Isusa i Marije dolaze riječi najljepše, jer od Boga nadahnute; naime pozdrav Arkangela Gabriela, riječi sv. Elizabete i riječi sv. Crkve. Sve je to tako jednostavno i tako kratko, ali podjedno i tako divno, da niti bismo mogli podati Majci Božjoj veće pohvale, niti od nje zamoliti stvari nama potrebitije. Po tom ima u Krunici i prekrasna i u Crkvi od davne davnine običajna pohvala Presvetome Trojstvu: »Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome«.. Tom istom pohvalom Presvetoga Trojstva svaki se Psalm u svećeničkom časoslovu završuje. Najzad sa stoji Krunica i od »15 otajstva« iz života Isusova i Marijina.

Razvidimo sada, koliko je moćna molitva sv. Krunice. Tek što je sv. Dominik pošao širiti bogoljubnost sv. Krunice — prema nalogu dobivenu

Sv. Franjo Asiski (4. listopada).

s neba —, već se i ukazala čudesna upravo moć te molitve. Tadanji krivovjerči, po imenu Albigensi, ljute rane zadavahu sv. Crkvi. Nema gotovo sredstva, koje se nije upotrebilo, da bi se ovi nesretnici opametili

i povratili u krilo sv. Crkve; ali sve kano da bijaše uzalud. Napokon smilova se sama Majka Božja tim nesretnicima. Ona dade sv. Dominiku »Krunicu«; uputi ga, kako ju valja moliti; i pošto vjernici obje-ručke prigrišće ovu bogoljubnost, već kano da je i nestalo Albigenzā, — oni se obratiše.

Ista je moć i danas još u molitvi sv. Krunice. Koji ju pobožno mole i otajstva njezina bogoljubno razmatraju, oni osjećaju, kako im se malo po malo ugrijava srce od ljubavi i harnoći prema Bogu i pobožnosti spram Majke Božje. Oni time bivaju utješeni u svojim nevoljama, okrjepljeni u napastima, osokoljeni i ojačani na putu krjeposti. Tko će izbrojiti sve grješnike, koji su moleći sv. Krunicu Bogu se obratili? Pa ne samo duševnim, nego i tjelesnim potrebama nači ćemo pomoći u Majke Božje, molimo li bogoljubno svetu Krunicu. Dapače i cijele obitelji i knjanstvo njihovo znade Bl. Gospa obilato nagraditi i blagosloviti, gdje se obično moli sv. Krunica. Ali osobito za srećnu smrt sveta je Krunica od velike pomoći. Lijepoj prošnji: »Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grješnike sada i na čas smrti naše« ne može se oglušiti Bl. Dj. Marija. Najposlijе i samim je dušama u čistilištu od velike pomoći bogoljubna molitva sv. Krunice. Sv. Alfons, naučitelj Crkve piše: »Jesmo li radi izdašno pomoći dušama u čistilištu, a mi ih vazda preporučimo Majci Božjoj u svojim molitvama, te prikažimo za njih osobito s v. Krunicu, koja ih puno tješi.«

Nadalje je molitva sv. Krunice takova, te ju mogu svi moliti. Kao kruh što hrani zdrave i bolesne, bogate i siromašne, naučnjake i neuke: tako i molitva svete Krunice pristaje za sve stališe. Svakomu će ona podati hrane i okrepe. Nego osobito se ona preporuča bolesnicima, slijepcima i onima, koji ne umiju čitati. Pa kako za osobnu molitvu, tako je ona podesna i za općenu pobožnost.

Promislimo i to, da je sv. Krunica izvrsna molitva baš za naše doba. Tko ima zdrave oči duševne, lako će vidjeti da naše doba tiše troji jadi: oholost, putenost i duh svjetski. Teško ćeš naći, koji bi bio zadovoljan sa stalištem svojim. Raskoš i gizda danomice sve više preotinju mih. No Krunica nam podaje izvrsno oružje, kojim ćemo pobiti oholost. Jer otajstva, koja promatramo moleći Krunicu, kažu nam, koliko se Sin Božji iz ljubavi spram nas ponizio, dok je na se uzeo narav čovječju, dok se rodio, u hramu se prikazao, a nada sve dok je za nas pregorku muku i smrt podnio. O, kolikom nas silom mora potaknuti primjer ponižena Isusa, da se okanimo oholosti i naslijedujemo ponznoga Krista!

Svrnimo iznova pogled na veći dio ljudi. O, kako idu gotovo svi za onim, što puti laska, što tijelu godi, što podražuje neuredne strasti! Kako se pomnijivo klone svega, što im je tegotno! Kako neće ni da čuju štogod o „križu“ i „trapljenju!“ Evo opet u Krunici imamo sredstvo, kojim ćemo se oprijeti puterosti. Otajstva sv. Krunice živo nam predviđaju veliko siromaštvo, u kome se Isus rodio; pregorku muku i neizrecive boli, što ih je za grijehe naše pretrpio; teški križ, što ga za nas nosio; i groznu smrt, koju je iz ljubavi spram nas podnio. Zar ne će promatranje ovih „žalosnih otajstava“ svete Krunice putene ljude zastidjeti? Zar ih ne će potaknuti, da i oni odrekav se raskoši i putenosti križ svoj na se uzmu i za Isusom ga na Kalvariju ponesu?

Treća ljeta rana, s koje boluje naše doba, jest: duh svjetski. Ljudi živu i rade i trude se tek — za ovaj svijet, a svrgnu s vida pri tome — drugi svijet: nebo. I tomu zlu ima ljeka — u Krunici. Moleći mi Krunicu i promatrajući tada »otajstva slavna«, kako je naime Isus iza otkupljenja roda ljudskog unišao u slavu nebesku; kako je u istu slavu uznesao

i presvetu Majku svoju, koja je živući na zemlji odnemarila sve putene i svjetske lasti i slasti: ne će li se i u našem srcu poroditi živa želja za dobrima neprolaznim, nebeskim? ne ćemo li i mi sve više obamrijeti ovome ispraznome svijetu i taštinama njegovim?

Nije s toga čudo, što su od vajkada mnoge bogoljubne duše rado molile Krunicu. Sveti Oci pape znali bi velikim pouzdanjem moliti sv. Krunicu; najsihni vladari moleći Krunici prednjačili bi dobrim primjerom narodu svome; biskupi znali bi se time ponositi, što su molili Krunicu; svi utemeljitelji crkvenih Redova i Zadruga veoma bi preporučivali svojima, neka rado mole Krunicu; svi bogoljubni i revni svećenici često bi molili Krunicu, da im djelovanje svećeničko bude Bogom blagosoveno.

Njemački car Karlo V. držao je Krunicu za sredstvo najsigurnije, da si izmoli pomoć s neba. Kad bi počeo moliti Krunicu, onda se nije dao smesti ni na silnjim ni najvažnijim poslovima, već bi rekao: »Kad Krunicu dovršim onda ću se latiti toga posla.«

Sv. Karlo Boromejski, nadbiskup Milanski, svaki dan bi molio Krunicu. On je i uveo bratovštinu sv. Krunice u svojoj prvostolnoj crkvi i naredio svim klericima svoga sjemeništa, da imaju svaki dan moliti Krunicu.

Blaženi Klemens Hofbauer, Redemptorista, molio bi Krunicu idući putem. On bi znao reći: »Pozovu li me bolesniku te ja uzmognem na putu Krunicu moliti, onda je sve dobro. Vjerujte mi, Majka Božja ne zarušta onoga, koji joj se od srca moli.«

Sv. Otac Papa Leon XIII. puno se uzda u općenu molitvu sv. Krunice. U okružnici od 1. rujna 1883. piše on: »Vruće naše i općene molitve nebeska zaštitnica roda ljudskoga rado će u slišati te u Sina

svoga moliti, da pravednici u krjeposti rastu, da se podignu i k Bogu obrate oni, koji su zalutali s pravoga puta, tako te ne će Gospodin Bog na nas izliti pravednoga gnjeva svoga, već će nam biti milostiv i podati kršćanima žugjeni mir ukloniv sve pogibelji.

Da bi se ostvarile krasne ove nade svetoga Oca činimo i mi, koliko je do nas, i za to posvetimo cijeli ovaj mjesec listopad štovanju Majke Božje, Kraljice svete Krunice!

A kako ćemo mjesec listopad posvetiti?

1) Svagdanjoj jutarnjoj molitvi pridodajemo molitvicu, što niže slijedi. — 2) Možemo li, a to idimo svaki dan k svetoj misi. U nedjelju — za raširenje i uzvišenje sv. matere Crkve. U ponedjeljak — za slobodu i neodvisnost sv. Stolice. U utorak — da budu biskupi puni duha apoštolskog. U srijedu — da isprosimo izvrsnih svećenika. U četvrtak — za mir i slagu među narodima. U petak — za sjedinjenje braće naše odijeljene od sv. matere Crkve katoličke. U subotu — za obraćenje grješnika. — 3) Preko dana, a osobito kada ura bije, molimo: Sveta Marija, Kraljice svete Krunice, moli za nas i za svetu Crkvu! — 4) U večer moli svetu Kruniku; najbolje bi bilo, kad bi se Krunica molila javno u crkvi, ili barem općeno u obitelji. — Tokom ovoga mjeseca isповједimo se i pričestimo, da zadobijemo potpuni oprost, što ga sv. Otac podijelio. — 6) Štujmo Majku Božju malim žrtvama samozataje, strpljivosti, pokore itd. — 7) Kod javne pobožnosti (u crkvi, procesiji), gdje se moli sv. Krunica, neka bude barem jedno ĉeljade od naše kuće. — 8) Podućimo i djecu si, kako treba da se moli sv. Krunica.

Molitva Bl. Đevici, Kraljici svete Krunice.

O Kraljice svete Krunice, urešena dičnim znakom pobjede baš u doba, u koje se ponosito diže

bezbožtvo: de s neba, gdje stoluješ dijeleći milosti i oproštenje, pogledaj milostivo na Crkvu Sina tvoga Božanskog, na namjesnika njegova na zemlji, i na sve duhovne i svjetovne stališe u teškim sadanjim potrebnama njihovim. Pospješi, o moćna pobjediteljice krivovjerstva, pospieši čas milosrđa Božjeg, makar nebrojeni grijesi danomice izazivali čas pravde Božanske. Meni pak najnevollnjemu od svih; meni, koji pred tobom klečim, isprosi one milosti, koje su mi najviše potrebite, da ovđe na zemlji sveto živem, a onamo na nebu da jednom sa Svetima zavljadam. Megju to pozdravljam te sa svim kršćanima cijelog svijeta vapeći k tebi: Kraljice svete Krunice, moli za nas! —

(100 dana oprost, jedanput na dan. Leon XIII. 3. srpnja 1886.)

Bl. Margareta Marija Alacoque,
Pobožnost k Presv. Srcu počela se
širiti.

Kad ne bismo imali drugih dokaza, da je duh Božji upravljao Margaretom, već ova činjenica, što si je pobožnost k Presv. Srcu tako brzo utrla put u srca pojedinaca, i brzo se razgraniла u katoličkoj Crkvi; dosta glasno za to govori, da je tude prst Božji.

Svladav Margareteta otpor sa strane glavarica i sestara, počelo Presv. Srce sve to više osvajati pojedina srca za se. Usred tihih zidina manastira od Pohoda Bl. Djevice Marije slavila je ljubav Božanska prve pobjede nad ljudskom hladnoćom. Evo kako se to zbilo. Časna majka de Saumais je bila u Paray-le-Monialu glavarica Margaretina. Strogim je kušnjama

ispitala krjepost duhovne kćeri svoje, dok se nije uvjerila, da je Margareta zaista odabранo orugje u ruku Božjih. Prošlo šest godina, a majka de Saumaise predala upravu samostana u Paray-le-Monialu u druge ruke, sama pak pogje da bude glavaricom u Moulins-u, a zatim u Dijonu. I gle što se dogodi. Ova duvna, koja je nekoć — dakako s razboritosti i opreznosti — tako strogo i nepouzdano postupala s Margaretom, slavila u Moulinsu i Dijonu javno svetost te Bogom odabrane duše. Rado bi pričala se strama tih samostana o vanrednim milostima i o čudesima, koja počini Gospodin u Margareti. I pripovijedanjem svojim, a još više pobudnim primjerom zadahnula bi duvne duhom iskrene pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu. Tako je u ovim samostanima i prije nikla pobožnost k Božanskomu Srcu, nego u samome Paray-le-Monialu. Majka de Saumaise bila glavaricom u Moulinsu već godine 1678. a u Dijonu godine 1681., dok se u Paray le-Monialu, kako zadnji put ispričasmo, zametnula ova pobožnost istom na imendan Margetin, 20. srpnja godine 1685. Bila do sada istina samo pojedina srca, koja upoznadoše i okusiće, kako je slatko Presv. Srce Isusovo onima, koji ga ljube. Ali za malo imala se vatra ljubavi, koja se dotle njetila samo na ognjištu nekih samostana od Pohoda, rasplamsati i ugrijati takogjer izvan samostana, a onda zahvatiti cij svijet.

Godine 1682. umro Isusovac o. de la Colombière. Bio to onaj svećenik, kojega si Gospodin odabrao, da zajedno s Margaretom širi i uvede pobožnost k Presv. Srcu Isusovu. Znao taj pobožni redovnik predobro, da mu valja biti najprije samome proniknutim vatrenom ljubavi prema Presv. Sren, ako hoće druge da na to pobudi. Za to se 21. lipnja, na svetkovinu sv. Alojzija, zajedno s bl. Margaretom posvetio posve Srcu Božanskome. A od toga mu

dana bila samo jedna želja, da što više uraši u proslavu Presv. Srca Spasiteljeva. Svim bi onima, koji mu se povjeriše, da ih vodi na putu krjeposti i savršenstva, svjetovao, da štuju Srce Isusovo. A tim je sredstvom postigao toliko uspjeha, da im se morao sam čuditi. Mnogo je duša u toj pobožnosti našlo snagu, da se okane grješnog života, a mnogo ih štjući Presv. Srce ustrajalo na tegotnome putu k savršenstvu. Poslije smrti našla se među ostalim spissima Colombière-ovim knjižica, koju on doduše nije namijenio javnosti, ali ju providnost Božja iznijela na vidjelo, ne bi li vjeran sluga Božji i poslije smrti svoje radio ono, što mu bijaše najveća naslada za života: *širio pobožnost k Presv. Srcu Isusovu*. U toj knjižici zabilježi o. de la Colombière pobožne misli, što ih imao u vrijeme duhovnih vježba svojih, i svete odluke, što ih učinio. Među nim govor i o pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu ovako: "Pošto završujem ove duhovne vježbe uzdajući se posvema u milosrđje Božje, učinih si zakonom, da će nastojati iz petnih žila, ne bih li izvršio ono, što mi u ime Božanskog Učitelja naregijeno; ne bi li mu se ispunila želja gledje pobožnosti, kojom je on zadahnuo jednu dušu, s kojom veoma pouzdano opći, i za koju htjede, da joj bude slabost moja vogjom. U Engleskoj mnogo sam ih već predobio za ovu pobožnost. -- Pošto se dalske Gospodin objavio onoj osobi, za koju ne smijemo razložno sumnjati, da je prema Srcu njegovu, osobito nakon tolikih milosti, kojima ju nadario; ona je govorila sa mnom o toj stvari, a ja joj naredih, da ono, što je meni kazivala, pobilježi. Taj spis hoću da napišem i u taj dnevnik duhovnih vježba, budući da se htjede Gospodin poslužiti mojom slabom pomoći, da izvede namjere svoje."¹

¹ Za tu knjižicu veli jedan francuski životopisac, da je privela Srcu Isusovu toliko štovateljā, koliko je imala knjižica citateljā.

Kako je o. de la Colombière bio na glasu kano propovjednik a poznat kano znanstveno veoma obražen muž, a ponajpače ljubljen i štovan kano pobožan i krjepostan svećenik; to je riječ njegova mnoga doprinijela tomu, te se stali ljudi sve više zanimati za Margaretu, o kojoj o. de la Colombière s tolikim štovanjem govoraše. Usljed toga sve je više raslo i zanimanje za samu pobožnost, koju htjede Spasitelj po Margareti da uvede. I kada je majka de Saumaise zaiskala u duhovne oblasti, da se smije u crkvi od Pohoda Bl. Djevice Marije u Dijonu, pobožnost k Presv. Srcu Isusovu javno i svečano obavljati, dobila je tu dozvolu godine 1686. Iste se godine brigom majke de Saumaise štampao i časoslov Srca Isusova uz litanijsku i otprošnju k Presv. Srcu za uvrede, kojima ga vrijeđaju nezahvalni ljudi. Vanredno brzo raširila se ta knjižica ne samo u Dijonu, nego i po susjednim krajevima, a osobito u Lyonu. Imali su tamo Isusovci kolegij, kojim upravljaše u ono doba o. Croiset. Učenike njegove zahvatilo toliko oduševljenje za pobožnost k Presv. Srcu Isusovu, da je prije nestalo štampanih knjižica nego želje za njima. Mnogi si trudom čitavu prepisali. Videći o. Croiset revnost svojih gojenaca dade se na to, da im pobožnost, uz koju svim srcem prionuše, pobliže istumači. A potaknuti njegovim vatrenim rijećima učenici zamoliše svog učitelja, da napiše ono, što im usmeno kazivao, te pridoda gore spomenutoj knjižici, za čije će novo izlanje drage volje podmiriti troškove. Pošto se o. Croisetu penudio i neki trgovac u istu svrhu, pristade uz općenitu želju. Godine 1690. stao priregjavati novo izdanje, a iste je godine još umrla bl. Margaret Alacque. Pošto je nova knjižica izašla istom godine 1691., uhvati o. Croiset toliko vremena te joj doda nekoliko kratkih crtica iz svetog života Margaretina.

Knjiga Croisetova bi tako željno iščekivana, da se malne prije raspačala, nego štampala. Za nju bila je Margareta prorekla, da će iza njezine smrti na skoro ugledati svijet i vanredno puno doprinesti rasištenju pobožnosti k Presv. Srcu. Da je istinu prorekla, za to nam svjedoči povijest pobožnosti k Srcu Božanskome.¹⁾

¹⁾ Mi imamo i na hrvatskom jeziku ovu lijepu Croisetovu knjigu, kojoj je naslov: »Pobožnost k Presv. Srcu Isusa Krista. Napisao o. Croiset, a prevela dva svećenika vrhbosanske nadbiskupije. Ta se knjižica može dobiti u tiskari A. Scholzi u Zagrebu za 76 kn.

— * * * —

Kronika Presvetog Sreca Isusova.

17. listopada 1690. umrije u Paray-le-Monialu (Francuska) učenica Presv. Sreca Isusova, bl. Margaret Alacoque. Bilo joj: 43 godine 2 mjeseca i 24 dana. Za života znala bi ona često kazivati: »O kako je slatko umrijeti, pošto smo vazda gojili pobožnost napram Srcu onoga, koji će nas suditi.« — Kako se ove riječi obistinile na samoj bl. Margareti, vidjet ćemo u dođušem broju Glasnika, koji će nam opisati smrt Margaretinu.

19. listopada 1674 umrije glasoviti kardinal Ivan Bona, Rogjen 19. listopada 1609 u Mondoviode 25. srpnja 1625. u Cistercite. Tude postade opatom 1651, a kardinalom 20. prosinca 1669. U svojem divnom djelu: *Via compendii ad Deum...* (Kratak put k Bogu...) ima i ovo lijepo mjesto: »O Isuse, ti živote umrućih; koji si htio, da ti iza smrti otvore sveta prsa tvoja, kako bi svi k tebi mogli doći: daj, da ugjem u sveta prsa tvoja, i tude da počivam od vijeka do vijeka.«

— ⇒ ◊ < —

Svaštice.

Kz dnevnika jednoga vjerovjesnika u Kongo-državi. (Središnja južna Afrika.) Priopćismo već nekoliko ganutljivih crtica iz bijednog života malih Kongo-Crnaca.*) Eto još dvije tri zanimive biloške tamošnjeg vjerovjesnika, koji zabilježiv razgovore svoje s crnim gojencima, upoznaje nas i s vremenom i krupnim praznovjerjem i s okrutnim običajima toga plemena.

»Pazite sada, djeco! Kad čovjek umre, hoće li onda sve umrijeti na njemu?« — »U nas«, odvrati jedan mali Crnac, »nitko za to ne haje.« Drugi će dječak: »U našim se selima poubije po više robova, kad god umre poglavica, e mu ne bi duh ostao sám samcat.« — »Pa kuda vi mislite da će duh poglavice?« — »U goru. Tamo se u jutru i u večer čuje kako viće „hu-hu“ ili ča imenom zove, na koga god naigje. Ljudi se tad jako plaše, pa bježe kud koji.« — »Ali znajte, da ima i drugih duhova osim pokojnikâ. Najveći i najsavršeniji duh jest — Bog. Zar se ne zna u vas, da ima jedan Bog?« — »Da, da, mi ga još zovemo Nzami, Fidie ili Hanza, pa i drukčije još.« — »A gdje vam vele roditelji, da je taj Bog?« — »Nad nama; vrlo daleko.« — »Pa ništa se zar ne kozuje, da li je on možda i zločest?« — »Ništa.« — »A vragovi? jesu li vam poznati?« — »Dašto da jesu; ta i враčari isto se tako zovu.« — »Kako dakle?« — »Molo hi, Ndoki itd.« — »A što oni rade?« — »Ubijaju čudo ljudi i nanose veliku štetu.« — »Kako to?« — »Čarolijama svojim čine, te čovjek n. pr. onijemi dotle, dokle god ih je volja.«

»Još nešto, draga djeco! Prije no što dogjoste ovamo, nijeste znali, da li je Bog dobar; niti ste

*) Glasnik 1871, str. 237 ss.

poznavali zapovijedi njegove. No kada uradiste što god zlo, nijesu li vas onda roditelji karali? « — »Jesu kad i kad. Često mi otac govorio: Učiniš li to još jednom, oboljet ćeš. Nerijetko me je i prošibao ili mi se grozio — krokodilom.« — »Što? Zar krokodilom? A što vi govorite o krokodilu?« — »Ima ljudi te umiju toj životinji zapovjediti, pa će ona i proždrijeti čovjeka. Gdje kad će se krokodil pogoditi s vodenim konjem, te će ovaj ubiti čovjeka; potom će slobodno pasti visoku trsku na obalama rijeke, dok će krokodili čovjeka prožderati.« — »Za čudo je, kako vi lijepo pričate. Ali sada čujte! Onomadne vam rekoh, da su jednom svi ljudi osim Noine obitelji poginuli u velikom potopu. Priča li se i u vas što takovo?« — »U nas pripovijedaju, kako su nekoć pregji naši htjeli, da se popnu na mjesec. Sa gradište za to kula na mnogo, mnogo spratova, i već se stadoše po njoj penjati.« — »A jesu li stigli do mjeseca?« — »Nijesu; kula se struši i ljudi većinom izguboše.«

Pa umijete li vi pisati i čitati, pošto ste toliko o svojim pradjedovima upamili?« — »U nas, oče dragi, znaju samo za jedno pismo, što nam se urezuje u kožu; a to jest veliki O. Time nam probušuju uho, pa to veoma боли.« — »A zašto vam se probušuje uho? Čemu ta velika rupa, koja je tolika, te ja mogu do dva prsta u nju turiti?« — »To je znak, da smo robovi.« — A jesu li vam gospodari jako zli?« — »Nijesu baš. Obično mi jedemo i spavamo zajedno s njima. Samo gdjekad, kad ogladni gospodar, onda sve naopako; tada brzo bježi, kud znaš.« — »Nu za što?« — Na to pitanje svi naši gojenci ne će da odgovore, već se poput divljakâ grohotom stanu smijati. To je dokazom, da vlada i sad još grozno ljudožderstvo po svim krajevima prostrane Kongo-države. — »Pa kojom prigodom zapitat će

dalje djecu, »gospodari žderu najradije svoje roblje?« — »Najradije, kad umre koji poglavica. Kad i kad veli gospodar robu svome: »Hajd u vodu te se

Afričansko roblje na putu.

okupaj!« I pošto se rob čisto oprao i okupao, gospodar će mu odrubiti glavu, a truplo će na roštilju peći. Gdjekad gospodar zna reći: »Hajde u drva te

mi donesi suhog lišća!« Nu tada će rob, ako je pametan, pobjeći i brzo se sakriti — »No kako će gospodar čitava čovjeka od jednom izjesti?« — »Ne jede on sám, već on zove i rodbinu i najbolje si prijatelje, pa se tada goste.« — »Pa vi takova okrutniku još velite »tata« (oče)?« — »Jest, tako mi zovemo gospodara.« — »Ali vidite, draga djeco, kakav li je taj otac, koji ždere slugu svoga! O kako ste sada sretni, što znate, da vam je Otac jedan na nebu, koji je predobar i želi, da vas usreći na ovom svijetu i na drugom; Otac, koji vam se nikad ne će oglušiti, kađa mu reknete: „Oče naš, ko i jesu na nebesih!«

»Nu kažte mi i to, ima li i drugih ljudi, kojih se bojite?« — »Uh, groznih Arapa! Oni nas ubijaju i onda, kad nijesu gladni. Nocu znaju oni nahrupiti u velikom broju i prodrijeti u naša sela. U njih imaju puške, u nas nema. Tad se svaki od nas sakrije u šikarje. Ali Arapi idu za nama u potjeru, dok nas ne ulove.« — »Pa kako vas love?« — »Eto ovako: Arapin viće: »A ti, lopove u šikarju! il' ustani namah ili će pušku odapeti.« Tako će vikati, makar ništa i ne video; ali čim ustanemo, namah nas opazi.« — »Pa onda vas ubijaju?« — »Samo najmlagie i ostarjele će ubiti; onima, koji su jaki i zdravi, svežu ruke te ih gone kući svojoj. Iznemogne li koji rob na putu, onda ga ili toljagom ubiju ili kopljem probodu.« — »A zar se vi Crnci nikad ne spremate na otpor?« — Samo ako nas je veoma mnogo. Tada mi poubijamo Arapa, što više možemo. Nu bvala Bogu! u zadnje se vrijeme Arapi sve većma boje bijeih (europskih) vojnika; a dragi nam je Bog i tebe, oče, poslao, da nas othraniš i odgojiš. S toga smo tako sretni, pa ćemo i vazda biti dobri prema Bogu i tebi.«

Dopis.

Iz Kraljevice piše nam veleč. o. M. Gattin D.L.
Svećanost Presv. Srca Isusova u Kraljevici i
ove godine bila je krasna. U predvečerje i na sam
blagdan pucali mužari, u crkvi svećana sv. misa i
svećani blagoslov. Došlo je mnogo naroda iz okoli-
lice. Pričestili smo preko 200 osoba.

Na 21. lipnja iza podne imali smo prenesti preko
mora u Kostrenu veliku sliku Srca Isusova, veoma
lijepo nakićenu od domaćih gospojica. Stara mačuha,
bura, kao da nam nije htjela dopustiti, da se preve-
zemo; ali ipak po podne nešto ponusti, te je točno
u 5 sati izašla procesija k moru. Zastava Srca Isu-
sova naprijed išla; zatim dječaci i djevojčice, mnogo
ljudi; onda zastava sv. Alojzija, pa djevojčice u bje-
lini; kler u roketi; sliku Srca Isusa četiri su klerika
nosili; napokon bezbroj bogoljubnoga spola. Bijahu
tu dakako i gg. načelnik, učitelji itd. Općina, lučka
oblast i brodovi već u podne bijahu razvili velike
svećane zastave, a na muiju bilo sve nakićeno tro-
bojnicama.

Kad smo bili na mulju, svi stadosmo. Pjevačko
društvo zapjeva krasnu pjesmu Božanskome Srcu, a
ja uz nekoliko svećenika ukrcam se sa slikom Presv.
Srca u lijepu barćicu kr. lučke oblasti, baš divno
nakićenu mnogobrojnim vjencima. Na krmi i na jar-
bolu vijale se zastave. Ovu je barćicu pratilo još pet
ili šest drugih barćica. Na moru pjevačko društvo
pjevalo sad krunicu Srca Isusova, sad pjesmu
na čast Božanskoga Srca. Mužari međutko neprestano
gruvali s jedne i s druge obale. Na protivnoj (Ko-
strenskoj) obali čekala velika procesija s gg. žup-
nicima.

Sve bilo ganutljivo, ali najganutljiviji bio onaj
čas, kad su Kostrenjani ugledali sliku Srca Isu-
sova. Svi, muškarci i ženske, padoše na koljena itd.

Veleč. g. župnik pozdravi Srce Isusovo kratkim govorom; zahvali se Kraljevčanim, koji se kući vratili, a Kostrenjani i ja pogosmo u dugoj procesiji do crkve sv. Barbare, gdje smo blagoslovili sliku i otvorili misiju. Crkva svaki dan dupkom puna, kako u jutro u 7 i pol, tako i u večer u 8 sati. Nije ni kiša priječila, da ne samo Kostrenjani sv. Barbare, nego i Kostrenjani sv. Lucije svaki dan dolaze na propovijedi i na sv. isповјед. I stari grješnici ovom prigodom pomiriše se s Bogom. U nedjelju 28. lipnja obje župe imale su se posvetiti Srcu Isusovu. Trebalo je za to prirediti i lijepu svećanost, dostoјnu Srca Isusova; trebalo je dakle i novaca. Svake hvale vrijedne djevojke jedne i druge Kostrene saznavši za to, počeše sakupljati milodare, te za malo dana eto kojih 80 for. Mogli smo dakle proslaviti posvetu župā uz najveću slavu.

I doista u nedjelju 28. lipnja već ranim jutrom crkva i poljana oko nje bijaše sva nakićena trobojnicama, papinskim zastavama i vijencima. Same Kostrenjanke sv. Lucije bijahu priredile oko 30 velikih vjenaca, a u jednoj kući kod sv. Barbare djevojke bijahu splele grbinju od 30 metara! Okolo 7 sati u crkvi i u polju sve bilo dupkom puno, pošto bijahu već nadošli iz susjednih župa, osobito iz Bakra i Kukuljana. Okolo 8 sati iza svršenih sv. ispovjedi obukoh bijelu kratku svećeničku košuljicu (roketu), te pogioh u susret procesiji Kostrene sv. Barbare, koja je po dogovoru već imala biti na putu. Računali smo, da će ih biti do 300; kad tamo gotovi svi oni dobri i revni župljani bili su u procesiji sa velezaslužnim svojim g. župnikom. U procesiji imalo ih je 400 vani na prsim a škapular Srca Isusova. Iza križa slijedila je školska mladež, onda veliki broj muškaraca uz zastavu, zatim vojnička glasba Jelačićeve pukovnije, po tom djevojčice u

bjelini uz zastavu sv. Alojzija, veleč. g. župnik, pjevačice, a napokon žene. Vjerujte mi, kad se sastadoh s tom procesijom, ne mogoh a da ne proplaknem.

Željeli smo misiti na poljani, ali nije bilo moguće poradi vjetra. Misilo se dakle u crkvi; zatim se ukupna procesija obiju župa razvila dugim putem, a na povratku stat će kod oltara, što smo ga bili privrili na poljani, da se na njemu odloži slika Presv. Srca, i tako da se vani posvete župe Božanskomu Srcu. Dok se puk sakuplja, glazba je svirala, a ja konačno progovorih i podijelih iza govora papinski blagoslov. Iza mene veleč. g. župnik posveti župe, glazba zaigra kraljevku, a po tom se vratismo u crkvu, gdje zapjevasmo svećani »Te Deum«.

Premnogi su se tada upisali i u Apoštolsvo molitve. Nijesmo računali broja svetih pričesti, ali zna se, da ih se samo u jedan dan pričestilo preko 200 osoba.

Neka je za sve to vječna hvala i slava Presvetome Srcu Isusovu!

Vjesnik.

— Nj. Uzoritost kardinal **Perraud** podastro je Sv. Ocu papi Leonu XIII. molbenicu potpisano od 270 biskupa cijelog svijeta katoličkoga, da bi sv. Stolica uvrstila Bl. Margaretu Alacoque u broj Svetica Božjih. A potpisalo je tu molbenicu 18 kardinala, 6 patrijarka, 43 nadbiskupa 203 biskupa. Mimo ove biskupe predali su sv. Stolici sličnu molbenicu i mnogi knezovi i kneginje, vrlo mnogi opati, puno članova visokoga plemstva, pa i drugi odličnici.

— U župi **Fužine** uvedeno je u lipnju o. g. Apoštolsvo molitve. Do sada ima preko 940 članova. Žljep početak, komu se od srca radujemo.

— U **Lokvama** držale se osam dana duhovne vježbe za puk, koji je kod svake propovijedi dupkom napunio župnu crkvu. Sv. pričesu u tih 8 dana podijeljilo se oko 1100, a upisalo se u Apoštolsvo molitve do 800 osoba; jedna trećina od njih i za naknadnu sv. pričest. Na Duhove posvetila se župa Lokava najsvećanijim načinom Srcu premiloga Spasitelja našega. Posvetu župe čitao je sa propovijedaonice mjesni veleć. g. župnik, a sav narod ganutljivo odgovarao na glas za njime. Mjesni načelnik opetovao je ispred oltara posvetu u ime općine.

I u **Brodu na Kupi** bile su duhovne vježbe za puk. Uspjeh po milosti Presvetoga Srca bio upravo sjajan. Dane duhovnih vježba držala je sva okolica kao svetačne. Već u jutru u 4 sata punila se crkva. Svetih pričesti bilo po prilici 1600. U toj župi revni je župnik još god. 1886. uveo Apoštolsvo molitve i njime pobožnost k Presv. Srcu Isusovu, a narod ju zavolio i njezine dužnosti savjesno vršio. Do sada se upisalo u Apoštolsvo molitve 600 članova obojega spola; od njih oko polovice spada na mjesecnu sv. pričest. 30. svibnja bio dan svećane posvete župe Presvetom Srcu. Poslije svećane sv. mise bila procesija s presvetim sakramentom, a bilo tude naroda sila Božja i iz bližnjih mjesta. Sve bilo na procesiji u najvećem redu, i tako se došlo na trg, gdje se obavila svećana posveta župe. Sav trg bio pun svijeta, oko 8000 duša. Iza zanošne propovijedi, što ju reče o. M. Gattii D. J., »o ljubavi Presv. Srca napram nama grješnicima« popeo se domaći g. župnik na propovijedaonicu te glasno čitao riječ po riječ posvetu župe Broda Presvetom Srcu, a sav narod opet glasno riječi posvetne opetovao. Posvetu istu opetovao i općinski načelnik u ime cijele općine. Poslije posvete uputi se procesija natrag u župnu

crkvu, gdje se cijela svešanost svrši s pjesmom za-hvalnicom »Te Deum laudamus!«

Neka je za sve vječita hvala i slava Božanskomu Srcu Isusovu! — (Iz Vrhbosne.)

— *** —

Blagodati Presv. Srca Isusova.

Primošten, (Dalmacija). Smatram osobitom i velikom milosti, udijeljenom mi od Presv. Srca Isusova, komu se troeđevnom molitvom utekoh, što mojem bratu Fr. M. M. pošla sretno za-rukom, u svakom pogledu, operaciju u grlu, kojoj se imao pod-vrči radi prolipa. Slava i hvala Presv. Srcu Isusovu, u komu sam uvijek našao sigurno utodišće, veliku utjehu, izdašnu pomoć!

Sv. L. M.

Srce Isusovo, okrijepo slabih, smituj nam se!

Radeći prije dvije godine u šumi, prehladim se, te boloyah preko godinu i pol od bolesti u želucu i trganja u udima. Čim opazih bol, pogoh u bolnicu i tu probavih šest tjedana, liječeći se raznim lijekovima; ali bolest ne popusti. Došav kući bol okr ne na gore. Primit sv. sakramente umirućih pozovem rukogjer i liječnika, da vidim, što će o mojoj bolesti reći. Odgovor me njegov u velike ražalosti; jer mi reče, da bi morao u kupelji i mnogo potrošiti, želim li ozdraviti. Ne imajući troška očekivah bez ikakva ufanja u zdravlje konac svoga života. Da si vrijeme prikratim donesoše mi da čitam »Glasnik Presv. Srca Isusova«. Čitajući u njem razne blagodati, koje je Srce Isusovo podijelilo svojim vjernicima. Rekoh sam u sebi — zašto se ne bi i ja u Srce Isusovo pouzdao? ta ono je, kako vidim, naj-bolji liječnik u bolestima duše i tijela — i odlučim odmah činiti devetnicu; ako pak budem uslišan, da će dati čitati sv. misu na zahvalnost Presv. Srcu Isusovu, i da će to javno u »Glasniku« razglasiti. Ispovjediv i pričestiv se, počnem obavljati devetnicu. Već treći dan opazih da mi je bolje; i kroz kratko vrijeme posvema ozdravih, tako da već sada polazim crkvu, koja mi je dosta daleko od kuće. Predavajući ovo javnosti pun radosti i veselja sa zadobljenoga zdravlja kličem: „Sto i sto puta hvala i slava Presv. Srcu Isusovu, koje me je tako močno uslišalo!“

M. P.

— *** —

Namjena molitava i dobrih djela u listopadu.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Bogoljubnost svete Krunice.^{**}

Kako nevjerinci i krivovjerci tako će i rgjavi katolički siegnuti ramenima videći, gdje pobožne duše mole sv. Krunicu. I zaista premjnogi su katolici, koji ne umiju, kako bi trebalo procijeniti bogoljubnost svete Krunice. Ili zar ima u Crkvi Božjoj ikoja bogoljubnost, koja bi bila većina razgranjena i više preporučena od sâmih namjesnika Kristovih, od sv. Otaca papa?

Moleći sv. Krunicu mi molimo molitvu Gospodnju: Oče naš; a to nas je učio moliti sam Sin Božji. Po tom molimo: Zdravo Marijo, što opet nije drugo nego pohvala Gospina složena velikim dijelom od riječih Arkanđela Gabriela i sv. Elizabete.

Sveta je Krunica molitva priprstih i ponizanih duša. Oče naš i Zdravo Marija tako su molitve, te ih i dijete nauči posve lako; a smisao im je tako razumljiv, da ga može svatko dokučiti i duševnu slast onih svetih riječi očutjeti. Ali je sv. Krunica i molitva duša svetih i prosvjetljenih. Sveci i svetice Božje preporučali su i u velike objubili usmenu molitvu, a duhovi najviše prosvjetljeni rado priznavaju, da im je taka molitva upravo potrebna. Nema sumnje, da je korisno i hvale vrijedno moliti molitve, što ih sastavile ljudi; no ne će li biti još bolje služiti se molitvama dobivenim s neba?

Mimo to molitva sv. Krunice puno je nalik na molitvu nautarnju t. j. na razmatranje; zašto moleći Krunicu mi promatrano is otajstva, koja nam u pomet dozivlju najuzvišenije istine svete vjere kršćanske. Članovima pak Apoštolskoga molitve sveta je Krunica jedna o najmilijih bogoljubnosti, zašto je nuko spojena s Apoštolsvom molitve.

Zato molimo često i rado sv. Krunicu! Molimo ju poglavito u ovom mjesecu listopadu, da Majka Božja moćnim zagovorom svojim isprosi od Boga potpunu pobjedu svetoj Crkvi, kao što je nekoć vojsci kršćanskoj pomogla kod Lepante do pobjede nad vidljivim neprijateljima imena kršćanskoga.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 11. Studeni 1896. God. V

izlazi svakoga mjeseca jedanput, i stoji na godinu 24 novč.; za one, kojima se u knjizi donosi ili poštovati žalje, 36 novč.

Studen - posvećen pobožnosti za duše vjernih mrtvih.

edna od mnogih pobožnosti, što ih ima u katoličkoj Crkvi, jest i pobožnost za duše vjernih mrtvih. Posto sv. Crkva baš 2. studenoga čini spomen sviju vjernih preminulih, zgodno se odabralo cijeli mjesec studeni, da bi se pomoglo dušama mrtvih. I naša lijepa »Kanižlićeva Molitvenica«, izdana Društvom Sv. Jeronima (Zagreb 1893), govori u poglavljju 16. »o pobožnosti za duše vjernih mrtvih«. A kako je Kanižlićevu Molitvenicu odobrila i duhovna oblast, zato »Glasnik« odatle donosi dužnost i načine pomoći dušama mrtvih.

*

Misli, da čuješ tužan i žalostan glas dušicā, gdje u tamnici ognjenoj stenu: *smilujte mi se, smilujte*

mi se, vi barem prijatelji moji! (Job 19, 21.) Smiluj se, sinko, ocu; smiluj se, kćerko, majci svojoj! Toliko već godina gorim u ovima prežestokim mukama, a ti se i ne spominješ mene! O vi, koji trudom našim skupljeno blago uživate; koji u kući našoj prebivate: smilujte nam se, i barem žestinu ovoga ognja mučnoga oblakšajte. Smilujte se kršćani, naša u Kristu braćo; zaklinjemo vas imenom Gospodina našega Isusa Krista, smilujte se!

Na ovaj su način duše mrtvih, ukazujući se živima, stenjale i vapile; i zato budući da ištu pomoći od nas, nastojmo im pomoći. Nemojmo držati, ako li što učinimo za njih, da ono samo od dobre volje činimo; jer je dužnost naša ukazati njima ljubav, koju možemo, ne samo domaćima nego i ostalima. Tā svi smo braća i sestre u Kristu; svi jednoga Boga Oca, svi jednu mater Crkvu imamo. Dužni smo im dakle ukazati ovo djelo milosrđa, jer su naša braća, naši bližnji; a osobito jer su u velikoj potrebi; velike muke trpe, a ne mogu se same pomoći.

Djelo ovo milosrđa i nama je korisno. Oslobođene one srećne duše ne će nas zaboraviti, vraćaju ljubav ukazanu, kao što svjedoči sv. Katarina Sienska govoreći, da je po prošnji onih, koje je potpomogla, premnoge darove primila od Boga.

Mnogostrukim pak načinom možemo dušama pomoći, kao što je: molitva i post, i pedepsanje tijela, milostinja, primjena prošterja za njih; ali od potrebe je, da se ne nalazimo u smrtnom grijehu. Jer budući da Bog grješniku zaradi molitava njegovih ne prašta duga grijeha njegovih: kako će se poufati, da će zaradi njegovih molitava drugom dug oprostiti? Najkorisniji pak način pomoći: sveta je misa.

Otuda slijedi, da svaki dušama onim može pomoći dati; ako ne može jednim, može drugim načinom, ne propustivši nigda dneva, da se njih ne spomene, na

priliku: govoreći Litanije Lauretanske, gdje na mjesto »*moli za nas*«, valja reći: »*moli za njega*« ili »*za nju*«. Može pomoći pokraj groblja iduci govoreći onu molitvicu: »*Vjernih duše po milosrgju Božjem potrije nule u miru*«. Može pomoći dragovoljnim ustrpljenjem truda, žalne riječice, zime, vrucine, žegje i svake nevoljice uzdahnuvši: »O Gospodine Isukrste, želim pomoći duši N., ako je u čistilištu; neka, molim te, po zaslugama muke i smrti tvoje za nju bude primljeno ovo ustrpljenje.«

Rečeno je, da je najkrepošniji način pomoći dušama vjernih mrtvih, govoriti za njih svetu misu, ili dati da se govoriti; jer se u njoj prinosi tijelo i krv Gospodina Isusa Krista, t. j. on sâm, Ocu svemogüćemu dar najugodniji. Zato premda i naša dobra djela, post i ostala, uzimaju vrijednost svoju od djela i zasluga Kristovih, ne mogu biti tako draga Bogu kao sv. misa. K tomu, ako je tko u smrtnome griještu njegova molitva i ostala dobra djela ne mogu zadovoljiti za dušu mrtvoga, a može sv. misa, premda bi se misnik nalazio u smrtnome griještu; jer sv. misa ne uzima vrijednosti od dobrote misnikove, budući Krist poglaviti svećenik, koji sebe po rukama misnikovim prinosi Bogu.

Koliko je prije moguće, toliko je korisnije, da se sv. misa govoriti. Običaj pak osobiti ima Crkva u govorenju misâ za vjerne mrtve. Osim onoga dneva kada tko umre ili se ukopa, običaje govoriti misu dan treći, brojeći od dneva ukopa, dan sedmi i dan trideseti. Treći dan na uspomenu trećega dana Uskrsnuća Kristova; ili kao što drugi misle, da se pokojnomu oproste grijesi učinjeni trima načinima: mišljenjem, govorenjem i djelovanjem. Sedmi dan običaje Crkva govoriti misu zato, što sedmi dan, kako veli sv. Ambrosij, znamenuje pokoj vječni; drugi pak kažu, da ovaj običaj ima svoj po-

četak od Josipa patrijarha, koji je u Egiptu sedam dana plakao oca svoga. Trideseti dan govori se sv. misa, jer je Krist kršten godine tridesete vijeka svoga; ili, kako drugi misle, zato što ćemo mi uskrsnuti u ovoj životnoj dobi (t. j. kano da smo u 30. godini dobi svoje); ili pak kako opet drugi drže, zato što je narod Izraelski Mojsija i Arona plakao trideset dana. Na ovu namjenu možebiti odredio je papa sv. Grgur I., da se za mrtvoga govori trideset misa bez prekida trideset dana; i od njega se zovu *Gregorijevske*¹⁾. Običaje još Crkva za mrtvoga govoriti misu obljetnicu (godisnjicu); t. j. svako ljetno ili godinu u onaj dan, u koji je pokojni preminuo, da kao što je Svetima onaj dan na slavu, tako mrtvima bude na oslobođenje. Korisno će biti, da oni, koji takve obljetnice (godisnjice) nareguju, naredi ih na ovaj način: kada njima oslobođenjem ne bude više potrebna sveta misa, da se namijeni za drugoga.

Najkorisnije će biti, ako tko učini, da se sv. misa za mrtvoga govori na oltaru od sv. Oca pape obdarenou osobitom milošću obilatog a proštenja za duše u čistilištu; jer se više ne plaća, nego koliko bi platilo, da se govori na drugom oltaru.

Procjenjujući preveliku korist od sv. mise za duše vjernih mrtvih, očito je, da su vrijedni pokaranja oni, koji, ako plate za jednu misu, drže, da su potpuno ispunili dužnost svoju. Tako li drug tvoj, koji se s tobom toliko godina trudio, i čiji trud ti sada jedeš i pišeš, nije više zaslужio? Nije zaslужilo ono nevoljno pastirče idući za marhom po blatu, po

¹⁾ Ovo se nema uzeti, da je sv. Grgur kanot i „papa“ naredio t. zv. *Gregorijevske* misi; nego on samo priopćjava u svojim „*Dialogima*“, što je on budući opatom bio naredio, da se naime jednom za nekoga radovnika imalo govoriti bez prekida 30 sv. misa. (Opaska Uredništva.)

kiši, po zimi, kada si ti u toploj sobi sjedio? O ne-milosti, o nečovještva! Tako će se i tebe, ako li još srećan dogješ u čistilište, tvoji domaci spominjati.

Kraljica Svih Svetih

Ovim zaista lijepim i ganutljivim riječima Kaniž-lićevim mi dodajemo još ovo:

Sv. mati Crkva toliko je zabrinuta, da bi se pri-pomoglo dušama vjernih mrtvih, te je i posebnu

bratovštinu u tu svrhu podignula. Takova je
bratovština zasnovana u Rimu god. 1841. u crkvi sv.
Marije na Monterone, koju crkvu služe čć. oo. »Re-
demtoriste«. Svrha je toj bratovštini, da se bez pre-
kida dobrim djelima i žrtvama pomogne dušama
pokojnikâ. Sv. Oci pape Grgur XVI. i Pio IX. po-
tvrdiše tu bratovštinu te joj mnoge oprostî i povla-
stice podijeliše; a da odvise ne duljimo, mi ih moramo
ovdje mukom mimoći.

I u Francuskoj (u Montligeon-u) osnovalo se
društvo u pomoć dušama preminulih. Čanovi toga
društva prinose godimice 3 novčića, za 20 godina 50
novč., a jedanput za vazda 2 for. 50 novč. Od ovih
se novaca ove godine samo u siječnju, veljaći i
ožujku odslužilo 37.849 sv. misa za duše u čistilištu.
Mimo to još se obvezalo 67 svećenika, da će reći
159 svetih misa za duše pokojnikâ, a 56 svećenika
obvezalo se, da će 67 svetih misa govoriti lih za
duše onih preminulih misnika, kojih se nitko ne spo-
minje.

Napokon evo i načina, kako bismo mogli mjesec
studeni posvetiti i u pomoć priteći dušama vjernih
mrtvih.

Jutarnje prikazanje.

Vječni Bože! Evo me na koljenima pred neiz-
mjernim veličanstvom tvojim, pa ti prikazujem klanja-
jući ti se ponizno, sve misli, riječi i djela ovoga
dana. Ja želim sve uraditi iz ljubavi napram tebi, na
slavu tvoju, da ispunim Božansku volju tvoju, da ti
služim, tebe hvalim i slavim, da se uputim u otajstva
svete vjere, da si osiguram spas duše u tvoje se
milosrgje uzdajući, da zadovoljim Božanskoj praved-
nosti tvojoj za tolike teške grijeha, da dušama u
čistilištu isprobam polakšicu u njihovim mukama, i
svim grješnicima milost, te se iskreno obrate k tebi.

Jednom riječju: ja hoću sve da uradim u zajednici s onom najsvetijom nakanom, što su je imali Isus i Marija i svi Sveti, koji su na nebu, te ju inaju svi pravednici, koji su na zemlji; i ja bih želio, da mogu ovu nakanu potpisati vlastitom krvlju svojom, i toliko je puta obnoviti, koliko ima časova u vječnosti. Primi, o Bože moj, milostivo ovu nakanu moju, pa me blagoslovi i podaj mi krepku milost, te nikad za cijeloga života svoga ne upadnem više ni u koji smrtni grejh, a nikako danas, kada sam rad dobiti sve oproste, što ih samo mogu zadobiti; pa bih još rad bio kod svih sv. misa, što se govore po cijelome svijetu, prikazujući ih za duše u čistilištu, neka bì se izbavile muka svojih.

(Oprost od 100 dana, jedan put na dan. Potpun oprost uz obične uvjete, jedanput na mjesec, ako se svaki dan izmoli ova molitvica. — Pio IX, 6. rujna 1867.)

1) Svako jutro dodajmo običnoj jutarnjoj molitvi i gornju molitvicu — 2) Idimo svaki dan — ako možemo — k svetoj misi, pa ju prikažimo Bogu: u nedjelju — za pokojne roditelje i praroditelje; u ponедjeljak — za druge rogjake; u utorak — za prijatelje i dobročinitelje; u strijedu — za svoje pokojne svećenike, učitelje i druge glavare; u četvrtak — za sve, koji počivaju na groblju našem; u petak — za one, koji poradi tebe moraju trpjeti čistilišne muke; u subotu — za duše kojih se nitko u molitvi ne spominje. — 3) Čitajmo svaki dan ili razmatrajmo iz koje bogoljubne knjige o dušama u čistilištu.¹⁾ — 4) Više puta preko dana, osobito kada bije ura molimo: »Pokoj vječni daruj,

¹⁾ U tu svetu mogla bi služiti knjiga: »Mjesec novembra na korist sv. duša u čistilištu« po Franu Vitali; poslov O. A. Pavlo. Dubrovnik 1893. Naklada D. Pretnara, 10th. Str. 240. Cijena 50 novč. Dobiva se i u tiskari Antuna Scholza, Zagreb, Gajeva ulica 7.

Gospodine, „dušama u čistilištu...“ — 5) U večer molimo sv. krunicu za duše vjernih mrtvih — 6) Molimo kad i kad »križni put«, a oproste namijenimo dušama u čistilištu. — 7) U opće gledajmo, da dobijemo ovoga mjeseca što više oprostâ, koje ćemo namijeniti ovim dušama nevoljnim, — 8) Primimo za te duše sv. sakramente: pokore i pričesti. — 9) Ponedjeljamo za duše u čistilištu mlostinju, i tvorimo druga dobra djela, kanoti: samozataje...

Bl. Margareta Marija Alacoque.

Smrt bl. Margarete

Videći Margareta, kako napreduje pobožnost k Presv. Srcu, reče jednom: »Sada rado umirem, pošto se počelo upoznavati Presv. Srcet. I zaista, ne-prestanim trapljenjem i bolestima snaga ju tjelesna posve ostavila, dok joj duša odsjevala sve to ljepšim sjajem svetosti. Osobv, koje su se početkom Margareti rugale, ispovijedahu sada javno, da je ona Svetica, pa je čaščahu i štovahu. Margareta ne imagjaše više neprijatelja, a opazivši taj mir reče jednoj od sestara svojih: »Ove će godine umrijeti, jerbo ništa više ne trpim.«

I odmah se počela za taj zadnji put pripravljati strogo i ozbiljno. Izmoliла si dozvolu, te sinjede 40 dana sprovesti u duhovnim vježbama. Evo što veli Margareta o tim duhovnim vježbama u spisu, od kojega nam se sačuvao tek neznatan odlomak. »Počev od svetkovine sv. Magdalene sve me nešto nukalo u duši, da si obnovim život, e budem spremna stupiti pred svetost Božju, ... ta ne da se izreci, kako je strašno, pasti u čas samrti u ruke Boga živoga, ako

se ko za života istrgao rukama Boga umirućeg. Zato odlučih... da ču se sabrati u Presv. Srcu Isusovu, a od njega iščekujem svaku potrebitu pomoć... Prvi dan duhovne samoće svoje bavila sam se mišlju zašto me obuzela tolika težnja za smrću; ta zlotvori — kakav sam ja pred Bogom — obično se ne raduju, kada im je poći pred suca... Bože moj, težak li mi je račun, što sam vrijeme života izgubila, a ne znam, kako bi ga nadoknadila. U velikoj nevolji svojoj... ne znadoh, na koga hi se obratila, nego na Božanskog učitelja svog.... Niemu predadoh sve... dok iščekivah, kako će suditi tom jadnom zlotvoru.

»Drugi dan pokazalo mi se kô u slici, što sam prije i što sam tada bila. Bože moj, gdje bi se mogla vidjeti grješnija i strašnija neman!... O Spasitelju moj, ko sam ja, da si me tako dugo čekao, da činim pokoru... Tako mi je iskreno žao, što sam te uvrijedila, te bih željela, da sam od onog časa, gdje počeh grijesiti, radije podnosila sve kazne, koje grijeh zaslužuje... Svim dobrim, što mogu učiniti, ne mogu ni za najmanju pogrešku svoju da zadovoljim, osim po tebi. Ne mogu da platim dug svoj; to vidiš i ti, Božanski učitelju! Zatvori me der u tamnicu; rado pristajem na to, samo neka je u Presv. Srcu tvome; jesam li unutra, a ti me čuvaj tamo sapetu lancima ljubavi tvoje, dok ti svega ne isplatih, što sam dužna. Nu pošto ne ču toga nikada moći, ne ču nikada ni tražiti, da me otpustiš iz ove tamnice. Iz ovo malo riječi, što ih bl. Margareta napisala svojom rukom već početkom duhovnih vježba, možemo zaključiti, što joj duša osjećala istom, kada je još dublje zaronila u more vječnih istina.

Iza te duhovne samoće slijedila za malo zadnja bolest Margaretina. Bila već dulje vremenaboležljiva, a mjeseca listopada još većma joj smalaksale sile. Nu

uza sve to htjede i sada još jedanput s ostalim sestrama obaviti obične duhovne vježbe, prem je svoje vanredne istom u srpnju svršila. Dan prije nego će ih početi, uhvatila ju groznica, a Margareta upoznala namah, da je to znak, te dolazi vјerenik duše njezine. Jedna će ju sestra pitati, hoće li moći započeti duhovne vježbe, a Margareta joj prijazno odvratit: •Da, da, ali će biti za me duge.* Sestra upoznata odmah, da govori Margareta o smrti svojoj. Slijedećeg je dana Margareta bila i slabija te morade leći. Pozvali liječnika. Nu on vidio blaženu često i slabiju nego li bijaše tada, te je uvjeravao ukućane, da ne će umrijeti od te bolesti. Margareta pako ostala kod svoje; pa videći mladu davnju, kojoj bijaše u novicijatu učiteljicom, gdje stoji kraj postelje, reče joj posve jasno, da će baš od ove bolesti umrijeti. Jošte pridoda: »U vašim ču se rukama rastaviti*. Pošto je pako ta redovnica bila još mlađa i bojažljiva, odvratit, da joj te zadnje usluge ne će moći iskazati; ali Margareta potvrđi na to iznova, da će se tako dogoditi, kako je prorekla. Isto bijaše prije pet godina u naprijed kazala jednoj drugoj sestri, i proroštvo se njezino ispunilo kod obadviju.

Premda se bolest izvana tako malo vijjala, te je ni liječnik za pravo nije mogao naći, to morade Margareta ipak mnogo trpjeli. Samo jedna sestra opažila je, koliko pati; pa htjede da joj pomogne. Ali junakinja Margareta otpovrnu, zahvaljujući joj na ljubavi, da su joj časovi života, koji još preostaju preskupocjeni, da ih ne bi upotrebila; da mnogo doduše trpi, ali ipak ne toliko, koliko bi željela. *Velikom mi je nasladom*, nastavi, »na križu živjeti i umrijeti; sve da i jako želim Boga vidjeti, to bih ipak voljela do sudnjeg dana ovako trpjeli, kad bi se tako Bogu svidjelo*. A da je tim riječima iskreno otkrila tajne osjećaje duše svoje, lako čemo razabrati otuda, što

je gorčinu ljekova i druge teškoće podnosila zadowoljna lica, kô da ih ne osjeća ili kô da nema tijela.

Budući da bijaše bolesnica posve mirna, a liječnik neprestano tvrdio, da ne će umrijeti, ne htjedeš joj dati ni sv. popudbine Teškom mukom izmolila Margareta, da joj donesu sv. pričest, jerbo bijaše još na tašte. Svetim se žarom ljubavi pričestila, a nakon sv. pričesti će jednoj od sestara: »Bilo je to zadnji put.«

I osvanuo posljednji dan u životu bl. Margarete. Ranim jutrom posjetio ju liječnik i opet rekao, da ne će umrijeti. Na to će mu Svetica uniljato: »Vidjet ćete.« — Tada rekoše Margareti, da je glavarica obavijestila rodbinu njezinu, neka dogje, a bolesnica odvrati, »Ne cu je više vidjeti, te doda: »Umrimo, i žrivujmo Bogu sve!« — Megjutim joj tijelo sve više slabilo, a duša uživala sve veću radost. Često bi opetovala Margareta riječi: »Milosrđe cu Gospodnje slaviti na vijekel!« — Bolest pritisla Margareti prsi, te ne moguće ležeći disati. Sestre ju bolničarke na to pridigoše; a ona će im, osjećajući žestoku vatrnu u grudima: »Gorim, gorim; kam sreće, da je to od vatre ljubavi Božje, bilo bi mi na utjehu. Ali, vaj nikada nijesam mogla Boga svog savršeno ljubiti. — »Molite se za me, da mi oprostij; i ljubite ga od srca, da nadoknadite časove, kad ja toga ne činih.« — »Blaženstva li velikog, ljubiti Boga, ve likog li blaženstva! Ljubite der tu neizmjeru Ljubav, ali ljubiti ju savršeno! Neopisivim je oduševljenjem Margareta izrekla ove riječi, a tjelesna snaga jednakoju ostavljala. Glavarica pošalje opet po liječnika. Bilo od prilike pet sati u večer. Nu buduće da joj za malo opet odlanulo izjavio liječnik iznova, da nema pogibelji. I pošto je Margareta molila, da joj donesu sv. popudbinu, naredi liječnik, da se to do sutra odgodi. Ali za Margaretu ne bijaše više su-

trašnjeg dana. »U dobar sam ih čas pretekla«, reče Margareta jednoj sestri, »slutila sam, da me ne će držati još tako slabom; za to mi Bog zadnji put, kada se pričestih (a bilo to prijašnjeg dana) iskaza milost, te sam ga primila kano sv. popudbinu.«

I opet se razisle duvne. Samo jedna ostala uz Margaretu. Tu zamoli bolesnica, da pozove glavaricu, čim opazi, da joj se približuje zadnji čas, eda bi se kraj postelje njezine molila te ju preporučivala Presv. Srcu, Bl. Djevici, sv. Josipu, Angelju Čuvaru i sv. utemeljitelju Reda od Pohoda, sv. Franji Saleškome. Ne potraje dugo, kadno prosudi sestra, da joj valja obaviti nalog Margaretin. Nu unišav u tilji čas druga sestra na vrata boinice htjede da prvu zaustavi, jer da još nije pogibeljno; bolesnica pak reče: »Vrijeme je, pustite ju, neka ide.« Došavši glavarica na redi odmah da pozovu liječnika; ali ju Margaretu od tega odvrati govoreći: »Majko, meni ne treba ničega, nego Boga samoga, i da uronim u Sreću Isusovo.«

Mnogo se sestara sletjelo oko smrtne postelje Margaretine; a ona sakupi sve sile svoje, pa će ih još jednom opomenuti, da se Bogu posvema posvete i njega svim žarom srca svog uzljube. Onda zamoli glavaricu, da joj udijele zadnju pomast. Ali kako bijaše već oslabila, ne mogase nego kod četvrtog pojazanja izgovoriti: »Isus, Marija«, i s tim preslatkim imenima izdahnju svetu dušu svoju 17. listopada god. 1690. između 7 i 8 sati na večer u ruku onih sestara kojima bijaše to prorekla. Margareti bilo tada 43 godine, 2 mjeseca i 24 dana.

U to nadlogje liječnik. Vidjev mrtvu Margaretu reče, da se ne čudi, što je sveta djevica, koja je uz toliko bolesti regbi neprestanju čudom živjela, novim čudom umrla, kada cu toga nikako očekivao nije.

Stogodišnjica sa- veza Tirolske sa Božanskim Srećem Isusovim.

Rijetko je kada Presv. Srce Isusovo na zemlji tako slavlje slavilo, koliko ljetos u katoličkoj Tirolskoj. Tu bo mjeseca lipnja čitav narod, od najmanjega seoca pa sve do glavnoga grada, uz neopisivo oduševljenje na novo izabra Bož. Srce vrhovnim si saveznikom i zaštitnikom, te svečano obnovi onaj savez, što ga junački pregji njegovi sklopiše pred 100 godina sa samim Presv. Srećem Božanskoga Spasitelja. Očevidni i divni plodovi toga saveza, onda prekrasni uspjeh ljetošnje stogodišnjice uzbudiše već i u srećima mnogih austrijskih katolika lijepu zamisao i goruču želju, da bi se svakoliki narodi prostrane naše carevine javno zavjetovali Presv. Srcu Isusovu. Jamačno će dakle i štinci Glasnika Presv. Srca s veseljem dvije tri čuti o postanku toga saveza, i o prelijepoj proslavi prve stogodišnjice njegove.

I. Povijest ovoga saveza.

Bilo je g. 1796. kad se silni Napoleon I. spremao, da si pored inih zemalja podvrgne i kršnu Tirolsku. Osvojiv Milan i gornju Italiju slavodobitni silnik s juga pokrenu vojnu i na tirolske brigane, dok se na sjeveru dvije druge vojske francuske digoše na čitavo carstvo. Tirolima nestalo novaca, nestalo dovoljnog oružja, nestalo svega do li junačkoga duha i žive vjere kršćanske. Oduševljeni za

svoju slobodu, a još većna za sv. vjeru katoličku, koju čete francuskih prevratnika posvud zatirahu, hrabri brgjani listom ustadoše na noge. Ali šta će malena saka ratu nevjestih Tirolaca proti premoćnom zatorniku Evrope? Ljudskoj pomoći u sveopćoj pogibelji ni otkuda nade. No tim većim pouzdanjem kršćanski Tirolci obratit će se Bogu, »Gospodu četac. Revnošću pučkih vjerovjesnika već odavna bijaše narod tirolski upoznao se s pobožnošću k preslatkome Srcu Isusovu. S toga uvjeren o blagoslovu te pobožnosti zemaljski odbor sabran u Bolzanu 1. lipnja 1796. sklopi vječiti savez sa Bož. Srećem Isusovim, i u ime svega naroda javno se zavjetova, da će godimice blagdan Presv. Srca Isusova svečanom službom Božjom sprovesti. Već 1. lipnja ispunij zemaljsko zastupništvo prvi put svoj avjet prisustvujće pontifikalnoj misi, što jut na oltaru Srca Isusova u Bolzanu odsluži revni začetnik ovoga saveza, — opat Stöckl.

I gde, još istoga ljeta nestade najveće pogibli: Napoleon I. iznenada zakrenu dalje u Italiju, a austrijski nadvojvoda Karlo potuće i potjera francuske čete iz sjevernih krajeva. U znak zahvalnosti glavni grad Innsbruck proslavi 25. rujna 1796. istu svetkovinu što većim slavljem. Ovako se sretno završi g. 1796.

No Presv. Srcu Isusovu svidjelo se i dalje proučati vjernost saveznih si Tirolaca. Prolećem 1797. eto najedanput sinog neprijatelja francuskog, gdje provali u južnu Tirolsku sve do Merana. Sjećajući se nebeskog saveznika svoga neustrašivi, ali neprijatelju nedorasli, Tirolci odmah se dignu na otpor. Ratna im je lozinka: »Pouzdanje u Presv. Srce Isusovo i u zagovor Bl. Djevice Marije« Pa gde divnog uspjeha! Sovom lozinjom na ustima, tvrdom vjerom u srcu i britkim

mačem u ruci hrabra će šaka tirolskih brgjana dvaput izasepce potući premoćnu vojsku francusku: kod Spinges-a 2 travnja, a sutradan kod Bolzana. Toliki bijaše to poraz neprijatelja, te već 12. travnja 1797. nestalo i zadnjeg Francuza iz tirolskih krajeva. Zahvalni Tirolci sada ne mirovahu, dok i crkvena i gragjanska oblast ne pristadoše, da se svetkovina Božanskoga Srca redovito svake godine slavi po svoj zemlji.

Istina malo kasnije junački taj narod za čas podleže neprijateljskoj premoći. Francuzi u savezu s Bavarcima dvaput osvojiše zemlju, te svaki put silom ukinuše i blagdan Presv. Srca Isusova. No potlačeni narod tirolski uz pomoć Bož. si saveznika opet i opet strese tugij jaram, ter iznova dogje pod omiljelo žezlo austrijskoga cara. Vjeran svome savezu novi sabor oslobođene zemlje prvom svojom odlukom naredi 18. lipnja 1816., da se zavjetovani blagdan Presv. Srca Isusova ima opet po svoj Tirolskoj svećano sprovesti.

Diljem zadnjih 80 godina razni neprijatelji tri puta kucahu na kršna vrata brdovite Tirolske. Prva briga bila tad uvijek kršćansko narodu, da javno obnovi stari svoj savez sa Presv. Srećem Isusovim. A povijest nam svjedoči, da se nikad zaludu ne utekoše Bož. Spasitelju. I u velikim pogibeljima, koje su od kakvih 30 godina prijetile katoličkoj vjeri Tirolaca sa strane protestanta i bezvjerača, narod na poziv vrlih biskupa svojih zatraži i nagie pomoć u Božanskoga svoga saveznika. Na slavu Presv. Srca Isusova i sami neprijatelji sv. crkve, htjeli ne htjeli, moraju priznati, da je Tirolska i danas još skroz i skroz katolička zemlja. Tako je nedavno još neki slobodni zidar morao priznati: »Prvi dan lipnja 1806. u Bolzanu (dan stogodišnjice) svemu je svijetu pokazao, da nam je stogodišnji (protu-

crkveni) napor i posao u Tirolskoj posve zaluđan bio.

II. Proslava stogodišnjice.

Vež od nekoliko godina bila je vrlim Tirolcima jedna od najmilijih briga, kako će što dostojnije proslaviti prvu stogodišnjicu saveza sa Bož. Srćem. Za rana počeše u tu svrhu graditi više novih crkava Presv. Srcu Isusovu na čast; osobito u glavnom gradu Innsbrucku i u Passieieru, za vičaju slavnoga Andrije Hofera, prvog junaka tirolskog i velikog štovatelja Presv. Srca Isusova. I njemački »Glasnik Presv. Srca«, koji izlazi u Innsbrucku, stao raspirivati plamen sv. oduševljenja sve više, što se je bliže primicala jubilarna godina 1896. Tek što ova osvana, eto već i najboljih spisatelja, pjesnika, skladatelja, slikara i drugih umjetnika tirolskih, gdje se u složnometu radu natječu, ko će za tu stogodišnjicu ljepše umotvore proizvesti. Nastojanju njihovu, a još više zanosnim okružnicama vrlih biskupa, kao i revnosti svećenstva tirolskoga, brzo pogje za rukom, te sv. onaj plamen ljubavi k Bož. Srcu, koji dosad u srcima mirnih Tirolaca kao pod pepelom tinaše, najedanput bukne u golemu neugasivu vatru djeilotvornog oduševljenja, pretvoriv svu Tirolsku regbi u jedno veliko ognjište zanosne i zahvalne ljubavi spram Presvetoga Srca Isusova.

Slava i dičnomete saboru tirolskome, što pošav tragom kršćanskih svojih pradjedova ni on u sveopćem oduševljenju ne zaostade iza drugih revnitelja! U sjednici od 10. siječnja 1896. odluči sabor na predlog preč. opata Wildauer-a, a na preporuku vrlog si presjednika, grofa Antuna Brandis-a, da će u sporazumu sa preuzv. knez biskupima prigodom ljetosnje stogodišnjice 1. lipnja 1896. u Bolzanu svećano obnoviti savez, što ga njihovi pregji upravo

pred 100 god. istoga dana, a na istome mjestu, sklopiše sa Presv. Srcem Spasiteljevim. Ujedno narediše zemaljski zastupnici u tirolskome saboru, da će se ljetos osim godišnje svetkovine Presv. Srca Isusova jošte vanredno slavljše i crkveno i gragjansko slaviti u glavnome gradu Innsbrucku. Zatim odabra sabor dva posebna odbora, jedan za Bolzano i južnu Tirolsku, a drugi za Innsbruck i sjevernu Tirolsku, koji su imali potanko ustanoviti i prirediti pojedine svečanosti.

Kardinal-nadbiskup Halter i dva ostala biskupa tirolska s veseljem pristadoše na ove odluke, ter ih ne samo oglasiše i vruće preporučiše svojim vjernicima, nego osim toga i narediše, da se na svakome mjestu njihovih biskupija ljetošnji blagdan Presv. Srca Isusova ima što sjajnije sprovesti uz trodnevnu pripravu, uz svečani ophod i javnu obnovu dćnoga saveza sa Bož. Srcem. Šteta, što nam objam male-noga Glasnika ne dopušta, da se malko zaustavimo kod opisa jednog ili drugog tih seoskih slavlja, o kojima domaće novine kroz cijeli mjesec lipanj dopisivahu čudo lijepih i zanimivih vijesti. Najviše bez sumnje godilo je Bož. Srcu Isusovu, što u pojedinim župama svi ili gotovo svi vjernici ovom prigodom pristupiše sv. sakramentima, da zadobiju vanredne oproste, koje sv. Otec papa bijaše za tu svečanost dopitao. U omanjim gradovima, kao u Brixen-u, Meran-u bilo i posebnih, prekrasnih predstava, u kojima se stari kršćanskem vjerom proniknuti junaci tirolski i slavna im djela uz pomoć Presv. Srca Isusova izvršena, u živim slikama katoličkome puku pred oči stavljaju.

(Svršit. će se.)

Ispovjedna tajna.

Uverava se i stroga dužnost svećeniku, da tajno čuva grijehе, što ih čuje na sv. isповједи; pa za to će svećenik radije sve žrtvovati, nego li odati isповједne tajne. Otvorimo samo crkvenu povijest! Koliko nalazimo tuj mučenika isповједne tajne, koji volješe trpjeti zatvor i okove, glad i žegju, porugu i sramotu svake ruke; pače i isti život pregorjeti, no da i slovce reknu od onoga, što čuše u sv. isповједi.

Evo za to primjerā iz novije dobe, iz posljednja četiri deset godišta:

U nekon mjestu Podolja u zapadnoj Ruskoj, oko godine 1860. isповједi se u sakristiji pred župnikom jedan čovjek. Na odlasku ostaviti će on komad odijela krviju oškropljena. Tu nedavno dogodilo se u istome mjestu grozno unorstvo, a za zločincem posvuda se povela istraga. Nášavši se u sakristiji krvavi komad odijela, naravno te pade sumnja na župnika. Pozvaše ga dakle na sud. Jedna riječ — i župnik je spašen. Ali on držeći isповједnu tajnu — ubojicu je poznavao samo iz sv. isповједi — ne reče ni crne ni bijele. Župnika dakle odsudiše i poslaše kao ubojicu u Sibiriju, da onamo kopa rude. Punjih 15 godina čamio je nedužan župnik u progonstvu. Nu Bog svojih ne ostavlja. Ubojica smrtno oboli; na samri prizna javno svoj zločin. Župnika pozviše natrag, te ga svećano i sjajno uspostaviše u prijašnju službu.

* * *

Dne 14 studenoga 1864. nagjoše u jutru — čitamo u Glasniku sv. Josipa — ubijena Vjekoslava Vjona i ženu mu. Sud držeći se dokaza, što mu se čimhalu istiniti, okrivi radi toga ubojstva Roberta Dubois-a, čovjeka vrlo vrijednog, a iz istog mjesto. Ovaj bi osuđen na doživotnu tamnicu. Dok je još

rasprava trajala, dogje k svećeniku, bratu odsugjenoga, neki čovjek, želeći se isповјediti. Na sv. ispovjedi prizna, da je on ubio Vijona i ženu njegovu. Svećenik problijedi pa će tomu čovjeku: kako jedan nedužni njega radi strada. On la ga stane nagovarati i moliti, da prizna svoj zločin pred sudom. Nu okorjeli taj grješnik okrenuv svećeniku legja ode iz crkve. Nedužni brat toga svećenika bi osuđen, majka mu ginula oči žalosti; ali Bog mu zapovijeda o ispovjedi da šuti. On šutijaše. Poslije 25 godina isti taj svećenik bi pozvan, da dade sv. poputnину jednome bolesniku na smrtnoj postelji. Tek što stupa u bolesnikovu sobu, prepozna nimali u bolesniku spomenutog ubojuću, koji poznavajući svećenika odmah ga upita: »Gdje je Roberto Dubois?« — Pogiba u strašnoj tamnici okrivljen zbog zločina, što ga nikada počinjen nije, odvrati svećenik. — »Oprosti, angjele Bržii!«, zavapi bolesnik, »ja sam krivac; htio bih da je ovđe nazočan vas svijet, neka čuje moju ispovjed, koju si ti već čuo. O nesioće križa, brate nedužne žrtve, koji si mogao brata si spasiti, da nijesi junački zašutio ispovjednu tajnu.« Bolesnik prizna sad javno svoj zločin. Uslijed ovoga priznanja bi nedužni Roberto Dubois pušten na slobodu — poslije 26 godina nezaslužena tamnica. Roberto vidje opet svoj zavičaj, zagleda očinsku kuću, svetog brata svoga — al ne nagje više majke. Ona se oči žalosti dvojno već prestavila.

*

U Engleskoj bio (g. 1875^{*}) neki trgovac umoren, a posumnjalo se na jednoga časnika, da je počinio to umorstvo. Časnik bi odsuđen na smrt. Dan prije nego li se smrtna odsuda imala izvršiti, dogje kasno u večer pravi zločinac u crkvu, gdje je časnikov brat, revan svećenik, ispovjedao. I zločinac unigje u ispovjedaonicu, te prizna taj svoj zločin. Kako je ispo

vjedniku bilo tada pri duši, nije teško pojmiti. Nagovaraj zločinca, nukaj ga, moli neka izbavi nedužna — sve zaludu. Brat svećenikov bi sjutradan u istinu pogubljen kao ubojica, a svećenik znajući za pravoga krvca samo po isповijedi, ne smjede ni riječice prozboriti na obranu rogjenog si brata. Kasnije otkrije krivac sam istinu.

Oko godine 1880. pozvaše u Parizu noću svećenika, neka bi providio bolesnika na umoru. On sjede u kola, što su bila za nj pripravljena; i gde, tuj nagje dvije osobe s krinkama na licu. Ove osobe svezaše odmah svećeniku oči. Vozili se dulje vremena po ulicama pariskim Kola stanu. Svećenika vode u kuću. Penju se preko mnogih stuba, prolaze mnogim hodnicima, idu u jednu, drugu odaju, dok napokon dogru u sobu, gdje je zaista ležao bolesnik, koji se htio isповijediti. Podijeliv svećenik bolesniku sv. sakramente odvedoše ga one dvije osobe u neku podzemnu izbu, napere na nj samokrese grozeći mu se, da će ga s mjesta ubiti, ne kaže li im, što je bolesnik isповijedio. Svećenik se ni čas ne smete, nego odvratiti mirno, neka mu dadu samo dvije minute, da svoju dušu preporuči Bogu; onda će rado umrijeti, ali od sv. isповijedi ne će on ni zere odati. Na to izjavise nepoznate osobe, da se one htjedoše zaista o tom uvjeriti, da li će svećenik isповједnu tajnu točno držati. Po tom ga odvedoše natrag u njegov stan.

Ne ima tome još ni punih 5 godina, što se posvim novinama moglo čitati, kako je u Francuskoj katolički svećenik iz nadbiskupije Aix umorio i orobio bogatu neku gospogiju. Ova bila došla k Dumoulinu — tako bijaše ime svećeniku — po svotu od kakovih 10.000 for. Ta je svota bila u njega u pohrani, a

pripadala je jednome religioznomu društvu, što ga je ista gospogja potpomagala. Četiri dana iza toga nagjoše lešinu ove gospogje u zapuštenoj jednoj čeliji uz crkveno svetište, kuda je ona prolazila. Novaca nije bilo, ali zato nagjoše uz nju veliki jedan nož i rubac; bila je to svojina jednoga svećenikova rogjaka. Na osnovu nekih izjava i krivih svjedočanstva bude Dumoulin proglašen krivcem ubojstva i kragje, a porotnički sud osudi ga na doživotnu tamnicu i progna ga u Novu Kaledoniju, u Australiju. Nego istina izbjije napokon na javu. Crkveni zvonar mučen grižnjom savjesti očitova prije 3 godine na samrti pred svojim župnikom i četvoricom svjedoka, da je on počinio grozno ono zločinstvo; pače da je pred Dumoulinom obavio o svome grijehu sakramentalnu isповјед isti onaj dan, kada je lešina bila nagjena. Videći pak, kako je protiv Dumouline povedena parnica, nije imao toliko jakosti, da se svojvoljno podvrgne strogosti zakona; a svećenik Dumoulin sveto čuvajući tajnu, pognuto je glavu pod sramotnu kaznu i da se uvrstiti među odurne zločince, dok se nije svidjelo providnosti Božjoj, da ga izbavi. Sada bi Dumoulin proglašen nevinim i pušten na slobodu. Novine sviju stranaka bavile su se mnogo tim dogagajem jednoglasice priznajući, kako se kat. svećenik podvrgao zapovjestima svoje savijesti i učinio viteško djelo tolike žrtve.

Kronika Presvetog Sreća Isusova.

13. studenoga: svetkovina sv. Stanislava Kostke.
— Ovaj mladi Svetac potjeće iz odlične porodice Poljske. Za rana pogje on u Beč, da tude uči knjigu. Još i sada ina soba, gdje mu se ukazala Majka Božja s malim Isusom, a poslije Angjeli, koji mu do-

nesoše pričest. Po tom u 16. godini ode pieške iz Beća u Augsburg i u Dillingen k bl. Petru Kanisiju, da bi ga ovaj primio u Družbu Isusovu. Pošto bi mu ovdje molba odbijena, zaputit će se mladi Stanko u Rim k sv. Franji Borgiji, tadašnjemu vrhovnom glavaru D. I. Sad bi mu istom molba uslišana. Stanko

Sv. Stanislav prima sv. pričest iz ruku Angjeoskih.

bi primljen u D. I., no već za 10 mjeseci blaženo preminu, baš na Veliku Gospojinu; bilo mu tek 18 godina.

Kako je bio sv. Stanislav spram Božanskoga Srca Isusova, vidi se iz jedne objave, što ju glede toga imala nečakinja sv. Ivana Berchmansa.

»Kada se jednom«, tako ona piše, »u duši osjetih silno potaknuta, da hvalu uzdam Gospodinu za sve darove i milosti, što ih je udijelio sv. Stanislavu, Ignaciju i Berchmansu: ukazat će mi se na jednom sva trojica, no nijesu bili jednakо slavnи, već kako su koga od njih resile sjajnije krjeposti, te on većm svladao zle sklonosti svoje. Oni mi se prikazali ka noti tri silna plamena od svjetla, a sjaj im dolazi od neizmjernoga mora svjetlosti Božanske ljubav. Gospodina našega Isusa Krista. Meni se činilo, kano da Božansko Srce posve isčezava u žarkom plamenu, što je iz njega izbjiao; u taj plamen bio bi i sv. Stanislava podjedno uništilo, da nije duša neumrla.

Ja upoznah, da je čudesna slava, koja Sveca obasjava, nagrada za to, što je on goruće ljubio Boga, i srce mu jednakо čeznulo za Dobrom neizmjernim. Ta je ljubav učinila, te je Svetac svladao sve zapreke; a gorgjela je u srcu njegovu takо žarko, te su mu 102 puta morali metnuti hladne oboge, da bi mu utišali žestinu ognja, kojim mu se ugrijalo srce.«

Blagodati Presv. Sreća Isusova.

Moja majka oboli veoma na prehladi, da se je bilo bojati, te bi od silne kašja i susica slijediti mogla, u toj nevolji utečem se u zaštitu Presv. Srca i u ova kroz devetdnevnu požnost, i obecam Presv. Srcu Isusovu, ako mi majka ozdravi, da će to objelodaniti u Glasniku Presv. Srca, 1 vec osmi dan majki je bilo bolje, a deveti dan i sada je posve zdrava. Hvala Presvetom Srcu Isusovu i s njim Presvetom Srcu Marijinu i sv. Iosipu.

S. B.

Slara ti budi, Presveto Srce Isusovo! Bilo to koncem vjeća t. g. kadno je moj to godišnji sin Lacko teško i opasno obolio, te nije bilo nade da će preboljeti. I radi toga se pouzdano utečem Presv. Srcu Isusovu, i odlučim na čast Presvetoga Srca izmoliti deveiniku za ozdravljenje moga sina; da će se javno zahvaliti u Glasniku njemu na čast, ako m

sin ozdravi. — Po dovršenoj devetnici bolest je ponješto po-pustila, te sam veseliji očekivao njegovo zdravje. Radi te milosti Presvetoga Srca Isusova sin mi potpuno oztravio, te može polaziti svagdanju pučku učionu u Vel. Gorici.

M. B.

Namjena molitava i dobrih djela u studenom.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Svete duše u čistilištu.

Svete duše u čistilištu veoma su mile Presvetome Srcu Isusovu. One imaju veliku ljubav spram Boga, a užasno trpe strašne muke.

Evo razloga, zašto da im pomognemo.

Svete duše u čistilištu ljube Boga, i toliko galjuhe, da mi tog gotovo ni ne možemo shvatiti. One ga tako silno ljube, da je upravo ta njihova ljubav uzrok najvećim mukama njihovim: pošto one ne mogu, kako su rade, sjediniti se s Bogom, za kojim toliko čeznju. Kako su lišene okoya tjelesnih, nista im više ne smeta, da neprestano misle na Boga, da za njim teže, da oplakuju grjehe svoje, što ih priječe te se ne mogu s Bogom sjediniti. Srećnije od nas kršćanâ, koji još vojujemo u ovome smrtnome tijelu, znaju one duše, da nikada više ne će raniti Sreću Božanskog; one tako jasno poznaju pravednost Božiju da ju ljube i njoj se klanjaju usred groznih muka, što ih trpe za grjehe svoje. Presvetome dalde Srcu Isusovu mile su ove svete duše, koje pravednost njegovu slave i ljube ga ljubavlju posve čistou. Ali još veća bit će slava, kojom će ga proslaviti na nebuh, kad se jednom posvema očiste od svake i najmanje ljage; pa upravo za to pritecimo im u pomoć molitvama i dobrim djelima, da pospiješimo onaj blaženi čas, kad budu sasvim čiste i vrijedne ugledati precisto lice Božje!

Mimo to svete duše u čistilištu trpe mnike, i to mnike neopisive. To je opet uzrok, zašto da im se Srce Isusovo, more milosrđja, smiluje. Nego pravednost Božja ne da, te ih posve pomiluje. Ali zato je Presveto Srce nama podalo toliko sredstava, da ublažimo srdžbu Božju, i da zadovoljimo pravednosti Božjoj za svete duše u čistilištu. Mi ih možemo utješiti u mukama, mi im možemo skratiti te grozne muke njihove. Dajmo učinimo to iz ljubavi spram Božanskoga Srca Isusova!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 12 Prosinae 1896. God. V.

izlazi svakoga mjeseca jedanput, i stoji na godini 24 novč.; za one, kojima se u kuću donosi ili poštova datje, 36 novč.

Prosinae — posvećen pripravi za blagdan Rogjenja Isusova.

adnji mjesec u godini prosinac, određen je od sv. Crkve, da se u sveto adventsko vrijeme dostojno pripravimo na radosni Božić. Mi ćemo dakle po želji sv. Crkve uraditi, posvetimo li prosinac — pripravi za blagdan Rogjenja Isusova.

Riječi, što ih sv. Ivan Krstitelj gotovo prije dvije tisuće godina u pustinji židoviina re-

kao, još i sada slušamo u adventu: *Pripravite put gospodnjeg.* (Luk. 3, 4.) Pa te riječi neka ne zvuče samo u ušima našim, već i do srca treba da nam dopru: neka Mali Isus nagje sebi mjesta u srcu našem, kad

mu u Betlemu ne bijaše mjesta u gostionici. (Luk. 2, 7.) Za cijeloga adventa sveta nas Crkva ozbiljno zove na pokoru.

Na prvu nedjelju adventsku govori nam u poslanici sa sv. Pavlom: *Braćo! Znajte vrijeme, da nam je čas već došao ustati od sna; jer je sad bliže spasenje naše, nego li kad vjerovasmo. Noc progje, a dan se približi. Odbacimo dakle djeli tmine*. (Rim. 13, 11.) To će reći: odbacite grijeha i zloće, a obucite se u krjeposti i vrlinе. U današnjem pako evangjelu sjeća nas na strahote sudnjega dana, da nam srca skruši na pokoru potakne.

U poslanici na drugu nedjelju adventsku uči nas sv. Crkva, da je Sin Božji došao na zemlju, da spasi sve ljude: židove i pogane; no da nam valja Bogu služiti u ljubavi i slogi, hoćemo li da budemo dionici spasa, što nam ga Isus donio. (Rim. 15, 4—13.) A sv. evangjelje prikazuje nam sv. Ivana Krstitelja kanoti uzor, za kojim se imamo povesti živući skrušeno i umrтvено.

U poslanici na treću nedjelju adventsku hoće sv. apostol Pavao, da u sebi probudimo svetu radost za to, što će nam se skoro roditi Spasitelj; a urednim, Bogu milim životom da uščuvamo nebeski mir, što nam ga Isus na zemlju donesao, i pri porodu njegovu Angjeli ga navijestili. U evangjelu pako priznaje Ivan, da on nije Krist, već samo preteča njegov, koji mu pripravlja put.

Poslanica na četvrtu nedjelju adventsku spominje dolazak Gospodnjev, te hoće da pogjemo putem prave svetosti; jer kad Gospodin dogje, ravnijetlit će ono, što je u tami sakriveno, objavit će tajne srca našega, i svakoga će po zasluzi naplatiti. Evangjelje opet prikazuje svetoga Ivana Krstitelja, gdje pokoru propovijeda i hoće, da se otklone

s putu sve zapreke spasu našemu, te se do tojno pripravimo na dolazak Spasiteljev.

— Tako dakle vidimo, kako nas nuka sv. mati Crkva, da se velikom pomnjom pripravimo na blagi dan Rođenja Isusova. Odazovimo se radosna

Sv. Franjo Žaver. (3. prosinca).

srca želji njezinoj, pa čemo i mi vidjeti Spasu. Ta Božić je bez sumnje dan, u koji Mali Isus darežljivom rukom dijeli darove nebeske. A tih čemo se dostignuti to više, što se bolje pripravimo molitvom, samozatajom i drugima dobrim djelima, a poglavito bogoljubno primajući sv. sakramente.

Časna Katarina Emerich u adventu bi najvoljela šiti za siromašnu djecu, pa bi vesela srca porazdijelila među siročad odijelo, što im ga za Božić priugotovila. Baš pri takome poslu bila ona osobito sretna i vješta. Čovjek je ne bi mogao većma razveseliti, nego donesav joj u tu plemenitu svrhu tkanine i platna. Znala bi ona kad i kad upravo načinom čudnovatim pronaći tako djecu, koja bi trebala za Božić odijela; a i sám Bog slao bi joj taku djecu, koju bi onda s najvećim veseljem zaodjenula — kanoti samoga Maloga Isusa.

Činimo i mi tako! Nastojmo posvetiti sveto adventsko vrijeme tvoreći djela ljubavi spram bližnjega. *Što učiniste najmlajemu od moje bratre, meni učiniste,* veli Isus. A posvetimo mjesec prosinac i na ovaj — od prilike — način:

- 1) Jutarnjoj molitvi dodaj i kratku molitvicu na čest Malomu Isusu. Takova bi mogla biti i crkvena Božićna molitva, koja dolje slijedi. — 2) Idi, ako možeš, svaki dan k sv. misi, i prikaži ju Богу: u prvoj adventskoj nedjelji — da se obrate pogani, nevjernici i krivovjernici; u drugoj — da se obrate grješnicima; u trećoj — da se dostojno pripraviš na Božićne blagdane; u četvrtoj — da budeš na sudnjem danu, kada će Isus na ovaj svijet doći — po drugi put, na desnoj strani njegovoj. — 3) Preko dana, a osobito kad bije ura moli: *Preslatki Isuse, ne budi mi sudac, nego Spasitelj!* (50 dana oprost, svaki put.) — 4) U večer moli krunicu radosnu. — 5) Nametni si koje djelo pokore i samozataje. — 6) Po želji sv. Crkve moli u kvatrène dane za vrijedne svećenike. — 7) Barem jedanput se bogoljubno isповjedi i pričesti. — 8) Počevši od 16. prosinca pa do 25. učini Djevetnicu, kanoti pripravu za Božić. — 9) Imadeš li dječice, a ti ih privredi Malome Isusu.

pričaj dječici o Malome Isusu: da će on doskora doći, da im pomogne te budu bogoljubna i dobra.*)

Božićna crkvena molitva.

Dopusti, molimo svemoguci Bože, da nas novo po tijelu Rogjenje Jedinorogjenoga tvojega oslohibodi, koje pod grješnim jarmom staro sužanjstvo drži. Po istom Gospodinu našem Isusu Kristu, Sinu tvome, koji s tobom živi i kraljuje u jedinstvu Duha Svetoga Bog po sve vijke vjekova. Amen.

*) Ovi članici, L. j. posveta po edinih mjeseci, uzeti su iz Njemačkoga Glasnika, Cincinatti 1895.)

Bl. Margareta Marija Alacoque.

Proslava bl. Margarete

Bl. Margareta dovršila zadacu, zadanu joj od zaručnika njezina. Istom što je izdahnula, eto već će i Gospodin proslaviti vjernu si zaručnicu. Dok se od drugih mrtvaca ljudi često zgražaju, bijaše u Margarete lice poslije smrti tako milovidno i umiljato, da su i najbojažljivije sestre rado kraj nje boravile; a glavarica jedva znala, koju će od svih, što su se ponudile, odabratiti, da čuva noću sveto tijelo preminule sestre. Čitav se samostan zavio u žalost, što je izgubio takav uzor-primjer svake krjeposti; nijedno oko ne osta suho.

Poput munje raznio se glas o smrti Margaretinoj po gradu, i za malo mogao si čuti, gdje ljudi po ulicama šapču: Svetica je umrla, Svetica je umrla. Tek što je slijedećeg dana zora zarudjela,

već silni narod naljegně u samostansku crkvu. Svako želio još jedanput vidjeti sveto lice Margaretino, ili si izmoliti bud koju stvarćicu, kojom se Margaretra za života služila, da ju čuva poput ostanka svetog. Dakako da ne mogoše duvne zadovoljiti pobožnim željama revnog naroda. Ta što bi i dijeliše među toliko mnoštvo, kad je Margaretra tako skromno i siromašno živjela, te se ne nagje u sobi njezinoj ništa, osim postelje, redovničkih pravila i jednoga biča. — Tada bi pobožan svijet davao svoje krunice i slične stvari, da se bar njima dotaknu svetoga tijela. Dvije su sestre od rane zore pa do kasne večeri bile zabiljene polaganjem krunica na mrtvo tijelo, i teškom trukom mogoše svima zadovoljiti. U večer 18 listopada sahraniše bl. Margaretru, a nedogledno joj mnoštvo naroda, odličnih osoba i svećenstva iskazalo ovu zadnju počast.

No prava proslava Margaretina počinje tek čudesima, kojima joj Bog proslavio grob. Kad bismo htjeli saopćiti sva čudesna, koja učini Bog po zagovoru bl. Margarete: morali bismo samo o tom napisati čitavu knjigu. Da, mi ne bismo ni uspjeli; jer francuski nadbiskup Languet, koji je strogo ispitao i proučio život bl. Margaretre, kaže, da se njezinim zagovorom zbiva toliko čudesna, da postadoše posve svagdanja, te se više ni ne bilježe. Jedno čudo pak ne cemo da zašutimo, e bi čitatelji naši bar donekle upoznali kolikom moći odlikova Gospodin vjernu učenicu svoju. Evo, kako gotovo doslovce pripovijeda to čudo gore spomenutu nadbiskup Languet, koji ga regbi na svoje oči bio.

Bio sam generalnim vikarom biskupije Antunske, kadno je sestra Angelika de Moulins u Paray u po zagovoru bl. Margarete mahom ozdravila. Duvne od Pohoda Bl. Dj. zamolile me odmah, da smiju obaviti svećanu zahvalnicu za to očevidno čudo; ali ja

držah, da valja stvar prije točno i strogo ispitati. Iza po godine otidoh sam u Paray, i evo što nagjoh.

Devetnaestgodišnja sestra Angelika razboljela se 18. studenoga 1712. Posljedica lječenju bijaše samo ta, da se bolesnici ukočila čitava desna strana. Niti joj služila desna ruka niti noge; da, čitava joj strana postala beščutnom. Mogao si ju ubosti iglom ili uštipnuti, — ništa ne bi ona osjećala. Liječnici iscrpili svu vještina svoju, upotrebljavali lijekove i lijekove, a bolest bivala sve to gora. Mišice na rukama i nogama tako se stegnule, da su se prsti bolesnici podvinuli prema dlanu, te joj morali dati različite predmete u ruke, da joj ne bi nokti zarasli u dlan. Osim toga stala je Angelika drhtati, tako da joj se bolesna strana ni danju ni noču ne smiri. Ovako jadnu ostaviše i lječnici, ne znajući joj pomoci. Trpjela sirota sve do 17. veljače. Tada joj predloži jedna od sestara, da započne devetnicu na čast Margareti; ali bolesnica ne htjede pristati uz taj prijedlog. Kad mi ostali Sveci, kojima se utekoh, ne htjedoše pomoci, ne će lje hitjeti ni Margareta. U to nadogje glavarica samostana, pa ju uze takogjer nagovaratati, da otpočne devetnicu na čest Margareti. Toj se Angelika dakako već od same uljudnosti ne može da usprotivi. Dopusti dakle, da joj metnu sv. moći bl. Margarete oko vrata, i da počnu kraj postelje obavljati neke molitve na tu nakanu. Ali istom što se odmakla glavarica, već je nevjerna Angelika skinula moći bl. Margarete s vrata. A kad je ponudiše košljom, položenom na grob Svetice, otpovrnu hladno, da ima tomu i sutra vremena. Ali gle, što se dogodi. Noću usnula Angelika, da je obukla košlju, te u isti čas ozdravila. Žatim se probudi. A kad je iznova zaspala, opet joj isti san lebdio pred dušom; i koliko se god puta probudila i usnula, vazda je u snu obukla košlju i ozdravila. Tim snom izlijecila Mar-

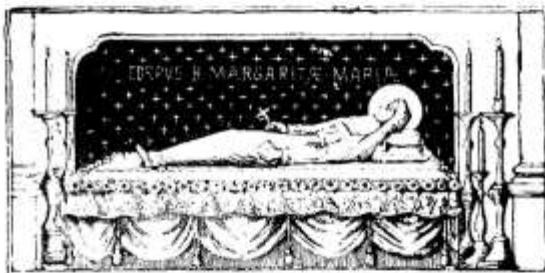
gareta Angeliku najprije od nevjere i nepouzdanja. Teško je slijedećega dana dočekala sestru bolničarku. Odmah ju zamoli, da joj obuče košulju. Bilo mučno udovoljiti želji Angelike, jer joj bijaše desna strana sve jednako ukočena. A netom je bolničarka Angeliku obukla, pozva ju zvono na molitvu. Bolesnica ostala sama. Dok se pouzdano molila, osjeti u desnoj ruci najprije kô studen, onda počne drhati, zatim se razlila neka ugodna toplina cijelom desnom stranom. Već je osjecala, kako joj se vraća zdravlje... izvuče i podigne desnu ruku, i ništa joj ne smeta. Tada htjedne da klečeci na postelji zahvali Margareti na povraćenom zdravlju. Megju to evo i sestre bolničarke; pa će ko od šale Angelici: »Je li se čudo već dogodilo?« Na to Angelika odvrati radosno: »Jest! pa da to dokažem, za dokaz hoću odmah da ustanem.« Ko će opisati radost i strah bolničarke, kadno vidje, kako se Angelika nakon toliko mjeseci opet sama diže na krevetu! Kano bez duše izleti, da pozove glavaricu. S glavaricom došle i druge sestre, pa se čudom čudile, što nagjoše Angeliku, gdje sjedi na rubu postelje čekajući samo, dok joj dadnu haljine, da se obuće. Radosna se srca Angelika odazvala pozivu glavaricinu te ju slijedila bez poteškoće u crkvu, da zahvali Margareti za primljenu milost.

Glavarica pozove odmah liječnike, koji imagaju posla s Angelikom. Došla četiri; među njima i jedan, koji bio prije protestant. Pregledav bolesnicu ne mogao je ino, nego priznati, da se tu nešto zabilo, što nadilazi naravske sile. Sva četiri liječnika potvrdiše izjavu svoju iza pô godine pred sudom svećanom prisegom. Jedan od njih reče: ne sumnjam ni malo, da je to pravo čudo; te sam gotov za to i svjedočiti, premda se vjera u čudesu protivi naravi mojoj.

Tolikom slavom okruni Gospodin poniznu uče-

nici svoju. A namjesnik Kristov na zemlji sv. Otac Pio papa IX. proglaši 19. kolovoza 1864. Margaretu »blaženom«, podvrgavši prije strogomu ispitu sav-koliki sveti život njezin i čudesa, koja su se zbila po zagovoru njezinome.

22. lipnja 1865. sjajno nakićeni Paray-le-Monial vidio je, gdje ulicama njegovim prolazi ophod crkveni, kakova jošte nikad nije bio. 100,000 hodočasnika, 400 svećenika, 5 opata s mitrama, 9 kardinala, nadbiskupa i biskupa učestvovalo je kod ove divne procesije, kojoj središte bila jedna od zlata

odsijevajuća škrinja sa sv. moćima bl. Margarete Alacoque. 24 svećenika, obućena u dalmatike izmjene bi ju 3 dana nosili po ulicama gradskim, dok je napokon ne smjestiše u koru samostanske crkve Po-hoda Bl. Dj. Marije pokraj velikog oltara. Tako ju nosili u nečuvenome slavlju po onim hodnicima i putevima, kojima je ona išla toliko i toliko puta, a da nitko na nju nije ni pogledao. Sada joj sv. Crkva odredila časti najveće, što se samo pomisliti mogu; njoj, koja se u svojoj poniznosti držala nedostojnom, da ju zemlja nosi. Tuj sada počivaju sv. ostaci ponizne službenice Kristove, siromašne, vjerne i nese-

beznale učenice Presv. Srca Isusova. Oj, kako se oko nje sve promijenilo! Ona, koja je bila za života prava slika siromaštva, odričanja, mukâ i zastigjenja: sada eto počiva položena na zlato i srebro, opkoljena i čašćena zastavama sviju naroda kršćanskih. Biskupi i svećenici, dostojanstvenici i ljudi niskoga rođa u velikom broju amo hrle, da se na grobu njezinu pomole i poklone Srcu Šina Božjega. Ona počiva po kraj oltara na istome mjestu, gdje joj njekoć dane i noći klečeći sprovela u molitvi; gdje je Isus otkrio tajne Srca svoga i naredio, da ih obznaní ljudima.

Jedno jošte preostaje, da ju Sv. Stolica proglaši »Sveticom«. Članovi Apostolstva molitve u mjesecu siječnju 1890. dnevice su vruće Bogu slali molitve, da bude bl. Margarete uvrštena u »Svetice«. Te godine slavila se dvijestogodišnjica blažene smrti Margaretine. U Paray le Monialu slavilo se to slavlje kroz 11 tjedna. Za to vrijeme hodočastili su u Paray-le-Monial: 2 kardinala, 4 nadbiskupa, 34 biskupa, i 10 ili 12 opata. Svi hodočasnika bilo je oko 150,000. Kroz to vrijeme služilo se u Paray-le-Monial 6772 sv. misa i pričestilo se 52.850 bogoljubnih duša. U broju 10. o. g. Glasnik je donio vijest, da je kardinal Perraud sv. Ocu papi Leonu XIII. podastro poniznu molbenicu, potpisana od 270 biskupa cijelog svijeta, neka bi sv. Crkva proglašila bl. Margaretu za Sveticu. Molimo se pouzdano Presvetome Srcu Isusovu, da pospješi onaj čas, kada će vaskoliki katolički svijet zazivati i štovati učenicu njegovu — kanoti »Sveticu«. Slavlje potpuno bl. Margarete bit će podjedno i triumf samoga Presvetoga Srca. Da Bog naspori!

Stogodišnjica sa- veza Tirolske sa Božanskim Srećem Isusovim.

II. Proslava stogodišnjice

(Svršetak.)

Mimošav manja slavlja
zagjimo za čas u dva po-
glavita grada: Bolzano
i Innsbruck.

Nastojanjem revnoga od-
bora južno tirolskog dan
stogodišnjice, 1. lipnja 1896., proslavi se u Bolzanu
tako krasno i sjajno, te će se do vijeka spominjati
ne samo u povijesti katoličke Tirolske, nego i u lje-
topisima pobožnosti k Srcu Isusovu. Preko 60 000
katolika saletjelo se na taj dan u savezni grad, da
prisustvuju svećanoj obnovi dičnoga zavjeta, kojim
se junački pregji pred 100 g. obvezase Presv. Srcu
Bož. Spasitelja. Na čelu im je najviši dostojanstvenik
tirolski: kardinal nadbiskup Haller, rodom Tirolac;
knezi-biskupi iz Tridenta i Brixena, pak i opati ve-
likih tirolskih samostana. Svećanost ovu počastiše
svojom prisutnošću i vrhovi gragjanskih oblasti: na-
mjesnik carev u Tirolskoj, grof Merveld; predsjednik
tirolskoga sabora, grof A. Brandis; kao i mnogobrojni
zastupnici zemaljski. Stranih svećenika bilo oko sto-
tinu. Odličniji gosti već u predvečerje sakupili se na
priateljski sastanak u slavu Presv. Srca Isusova.

Kad sutradan ranom zorom zvona zazvoniše na
pozdrav Gospin, zagrunuše i nebrojeni mužari; ter
u jedan mah digoše sve živo na noge. Grad bijaše
se već dva dana prije zaodio u najkrasnije odijelo.
Sad se popravljao još onaj nakit, komu jučerašnja

kiša bijaše nešto naškodila. U to jur i sve ulice, crkve i kuće vrve od sile naloge Tirolaca iz svakog kraja i seoca. Svak je nosio posebnu narodnu nošnju svoje doline, a šarolika slika raznih ovih odijela kao i nebrojene zastave, što su ih pojedine općine u ophodu uz svirku i molitvu pred sobom imale, popunjavaju krasni nakit cijelog grada. Mnogi od nađošlih seljaka ostaše do podne na tašte, ma da su već od polnoći bili na putu.

U 6 i pô sati uzoriti kardinal-nadbiskup doveze se u župnu crkvu. Tude na velikom oltaru blistala se usred nebrojenih svijeća čuvena slika Presv. Srca Isusova, pred kojom zemaljski zastupnici bijahu prije 100 godina prvi put ispunili svoj zavjet. U jednostavnoj, ali ganutljivoj propovijedi kardinal Haller riše ljubav Bož. Srca spram siromašne Tirolske; zatim čestita ljubljenom si narodu, što je dosad ostao vjeran Božanskome savezniku svome, te mu i nadalje vječnu harnost, ljubav i vjernost napram Presv. Srcu Isusovu na srce stavlja. Iza propovijedi knez-biskup tridentinski, čijoj biskupiji pripada grad Bolzano, odsluži pontifikalu sv. misu, kojoj prisustvovahu vrhovi državnih, vojničkih i gragjanskih oblasti. Po tom zakrenu gradom svećani ophod sa slikom Božanskog a Srca. Radi premalena prostora žene i djeca tuj ne nagjoše mjesta. Divno li bijaše promatrati taj ophod od 8000 krepkih muževa iz svih slojeva naroda, gdje tolikim oduševljenjem slave Presv. Srce Isusovo uz svirku glazbe, uz pjevanje crkvenih pjesama, a najviše uz glasno i neprekidno moljenje sv. krunice. Osim najviših dostojanstvenika crkvenih i gragjanskih, kojima se pridružili mnogobrojni redovnici i svjetovno svećenstvo, bilo je u tom ophodu zastupljeno preko 60 raznih općina tirolskih, svaka sa vrijednim si župnikom na čelu.

Prošao čitav sat, dok se slika Bož. Srca u

ophodu prenijela iz župne crkve na trg Ivanov. Tude svi popostanu u velikom polukrugu pred uzvišenim i bogato nakićenim pozorištem, na koje smjestiše spomenutu sliku. U taj čas sve pjevanje i sviranje zamuknu, nastá svečana tišina. Kardinal-nadbiskup stupi pred sliku, zvonkim glasom progovori početne riječi zavjetne molitve. Za njim sva sila nabožnog svijeta kô iz jednoga grla čestimice ponavlja riječi kardinalove, dok se ne izmoli ta krasna molitva, kojom se harni Tirolci iznova zavjetovahu Bož. Srcu Isusovu, kao vrhovnom si savezniku i svemožnome zaštitniku. Kako li je ljupko Presv. Srce Spasiteljevo s neba gledalo, gdje mu se javno klanja i do vijeka zavjetuje čitav jedan narod! — Papinskim blagoslovom svrši se oko podne dívna ova svečanost.

Žalimo, što moramo ovdje mukom mimoći ostale svečanosti ovoga dana, kanoti: otkriće prekrasne spomen-ploče, lijepu večernjicu i bajno rasvjetljenje obližnjih brda u slavu Bož. Srca.

Iz saveznoga grada Bolzana pobržajmo u glavni grad Innsbruck, gdje je Presv. Srce Isusovo 21. lipnja opet isto tako vanredno slavlje proslavilo, kakvoga dosada još ne doživjesmo. Proslava stogodišnjice je ovdje u mnogom pogledu još sjajnija bila, što su se u Innsbrucku stanovnici čitavom nezaboravnom devetnicom najljepše pripravljali na glavnu svečanost. Devetnica obavljala se u velebnoj crkvi sveučilišnoj. Ova za tu prigodu bijaše tako krasno iskićena, te je već samim uresom svojim, dosada nevigjenim, sve ljudi iz bliza i daleka sebi mamila. Izvana na pročelju crkve vidjela se iznad 5 velikih zasagjenih jela i usred zelenih cvijećem posijanih vijenaca ogromna slika Presv. Srca Isusova, pod kojom bijahu napisane riječi: »U ovom češ znaku pobijediti«. U samoj crkvi, kudgod pogledao na stijene i stupove,

ne vidiš drugo van vijenac do vijenca, cvijetak 'do cvijetka, zastavu do zastave: sve u najboljem skladu i redu, sve krasno ispremješano bud sa Srcem Isusovim, bud sa tirolskim grbom, bud s natpisom godina 1796. i 1896. Više stotina mlađih bogoslova splelo je za tu svećanost preko 400 metara vijenaca iz jelovih grančica, a plemenite gragjanke načinile 5 do 6 tisuća umjetnih ruža, kojima vijence posijaše. Najkrasniji bijaše dakako nakit na velikom oltaru, gdje je glasovita jedna slika Presv. Srca Isusova regbi plivala u moru bajnoga svjetla, što se na zlatnome dnu u bijelim, crvenim, zelenim i plavim vijencima talasaše iz stotine električnih žarulja. Usred veličanstvenog kubeta (trula) visjela je olozgor zelena i krasno pozlaćena kruna od 2 metra u premjeru. S nje razilazeći na sve strane spuštało se 8 zvijezdica posijanih, veoma dugačkih vrpeča na vrh od osam zelenih jelica, koje su na dnu kubeta u uglovima hodnika, što naokolo vodi, bile posagjene. Tude sa 4 kraja bile pričvršćene 4 velike slike Presv. Srca Isusova, između kojih prednja se je opet divno blistala u čarobnom vijencu od 50 električnih žarulja sa svijetlim križem odozgor.

13. lipnja na večer u $7\frac{1}{2}$ sati započe se »devenica«. Ogomorna je crkva već dupkom puna. Na jedanput veliki oltar i trulo crkve čarobno zabilježuju u električnom svjetlu. Vjernici ushićeni s prvoga pogleda na sjajnu sliku Presv. Srca Isusova uz milozvuće orgulje zapjevaju pjesmu o Presv. Srcu Isusovu. Zatim bude zanosna propovijed v. o. Zenker-a, D. I., koji je gorućim riječima vatru svetog oduševljenja regbi sipao u srca pozornih slušatelja. Iza propovijedi svećenik uz svečanu podvorbu moli pred izloženim presv. sakramentom litanije Bož. Srca Isusova i lijepu zavjetnu molitvu, koju vjernici od rijeći do rijeći sve većom usrdnošću ponavljaju. Po

tom ulijeli se blagoslov sa presv. sakramenatom. Dok se svecenici sa mnogobrojnom podvorbom vraćaju u sakristiju, zaori se na jedanput iz tisuća i tisuća grla prekrasna zavjetna pjesma: »Na noge se, Tirolci, na zakletvu Srcu Isusovu!« Mnogi, koji prije nijesu mogli uhvatiti zgodna mjesta, sad hoće da se nagledaju krasote velikog oltara i slike Bož. Srca. Tako se zaređa dan za danom, pa što se je »devetnica« više kraju primicala, to je pobožni put sve revnije i ranije u crkvu hrlo; jer dogje li ko poslije 7 sati, teško da će naći koji kutić prazan u crkvi.

Nadogje i zadnji dan »devetnice«, dan glavne svečanosti. Grad Innsbruck nakitio se na taj dan tako krasno, kao što nikada prije. Ne samo propovjednik za »devetnice«, nego i sam predsjednik tirolskog sabora, pa i gradski načelnik bijahu pozvali gradske vijećnike i čitavo pučanstvo, da bi svи svoje kuće što ljepše iskitili i svečanome ophodu prisustvovali. Sami vrhovi gragijanskih oblasti predajaciše svima primjerom svojim, naredivši što stajnju dekoraciju javnih zgrada i prisustvujući glavom pontifikalnoj sv. misi, kao i prekrasnome ophodu. Najviše se svima svidio čarobni nakit na pročelju velikog bogoslovskog konviktua, gdje se okolo Srca Isusova rđadu 24 grba i zastave svih onih naroda, kojima pripadaju mnogo-brojni ukućani toga zavoda. Megju njima bio i hrvatski grb s trobojnicom hrvatskom.

U 9 sati započe svečanu pontifikalnu misu Preuz. knez-biskup iz Brixen-a. Njoj prisustvovahu vrhovi gragijanskih i vojničkih oblasti, pa i Njegova Carska Visost nadvojvoda Ferdinand Karlo. Bijaše on i kod same »devetnice« revno učestvovaо te je poslije, kad se je zavjetna molitva na trgu pred dvorskim gradom obavljala, na balkonu klečeć sve katoličko pučanstvo zadivio svojim pobožnim primjerom. Već pod pontifikalnom sv. misom bijaše

krenuo ispred sveučilišne crkve jedan dio golemog ophoda. Osim gradskog pučanstva i mnogobrojnih katoličkih zadruga išlo u ophodu i do 40 općina iz obližnjih župa. Sedam je raznih zborova svirača uz bogoslovске pjevače slavu Presv. Srca Isusova sivanjem i pjevanjem na daleko širilo. Pred slikom Bož. Srca Isusova nizala se nepregledna povorka redovnika iz svih redova, bogoslovâ i svećenikâ; svega jamačno više od pet stotina. Iza bogato nakićene slike, što ju najplementitiji gragjani uz počasnu pratnju nošahu, stupao Preuzv. knez-biskup sa trojicom tirolskih opata; za njima predsjednik tirolskog sabora i mnogo zastupnika iz sabora i gradskog vijeća. Ophod krenuo je upravo najljepšim i najduljim ulicama čitavoga grada, te je trajao $2\frac{1}{2}$ sata. Upravo o podne stiže zadnji dio pred dvorski grad, gdje se svi uz vijanje nebrojenih zastava sakupiše, da glasno pred slikom Bož. Srca Isusova izmole zavjetnu molitvu, ter iza podijeljenog papinskog blagoslova još jedanput neopisivim oduševljenjem uz pratnju vještih svirača zapjevaju omiljelu zavjetnu pjesmu. Preuzv. knez-biskup, časni starac od 80 god., tako je ganut bio ovim prelijepim prizorom, te je za obnove zavjeta na očigled tihloga svijeta (u samom ophodu 20.000 ljudi) neprestane lijaо vrele suze radosnice.

Dva dana poslije ove svečanosti izdade posebnu okružnicu, u kojoj daje oduška preobilju svoje radosti i utjehe. Veli u njoj, da za dugog biskupovanja svoga još nije doživio tolike radosti, koliko sada sa tako prekrasnog slavlja Presv. Srca Isusova u Bolzanu, u Innsbrucku i u svoj Tirolskoj. Zahvaljujući revnim svojim vjernicima na tako oduševljenoj ljubavi spram Bož. Srca završuje željom i molitvom, da bi svi do vijeka vjerni ostali vrhovnomo svom savezniku, Presv. Srcu Isusovu

„Osim ove crkvene svečanosti odbor za proslavu stogodišnjice u Innsbruck-u naredio je još i posebno svjetovno slavlje, koje se radi nepredvijenih okolnosti moralo odgoditi na 27.—30. rujna ove godine. Sastojalo je ovo svjetsko slavlje poglavito u veoma omiljelom natjecanju tirolskih strjeljaca. Ovom prigodom razdijelile se kano nagrade — među inim — i krasne, srebreni i mjeđene spomen-medaljice, koje nose na jednoj strani sliku Presv. Srca Isusova s natpisom: »U ovom ćeš znaku pobijediti«, a na drugoj strani jest tirolski orao sa lozinkom: »S Bogom za cara i za dom!«

Zastava Presvetoga Sreća Isusova

Prvi međunarodni kongres (sastanak) proti slobodnim zidarima, kako je poznato, bio je od 26.—30. rujna o. g. u Trientu, a s uspjehom veoma sjajnim. Na tome međunarodnom kongresu i Hrvatska je bila dično zastupana. »Glasnik« neće da opisuje taj vele znameniti »prvi međunarodni kongres« proti nepriateljima Božjim, kojima je zadaća, da potkopaju i — kad bi mogli — sruše »oltar i prijesto«; nego »Glasnik« će da pred čitaocu svoje, iznese tek jednu criticu toga »kongresa«, koja je u savezu sa Presvetim Srcem Isusovim. — 29. rujna naime, na svet-

kovinu sv. Mihovila arkangjela, držao je kongres treću sjednicu. Tada će predsjednik kongresu javiti, da su katolici Austrijski dobili dragocjenu zastavu, e se urede za boj protiv slobodnih zidara. (Na 28. rujna u posebnom vijeću dogje katolicima Austrijskim vijest, da je tu zastavu netko poklonio, koji neće da mu se znade za ime. Podjedno bi zaključeno, da će oni cijeli taj pokret proti slobodnoj zidariji, cijelu tu veliku borbu, što će sada otpočeti, staviti pod okrilje Presv. Srca Isusova).

Baron Vittinghoff-Schell donese na to zastavu, a svi ju oduševljeno pozdraviše. Zatim posveti kardinal-nadbiskup Haller zastavu. Onda će ustati P. Abel D. I., da ispriča kongresu, kako je ova zastava postala. Kada se u Bolzanu 1 lipnja o. g. slavila stogodišnjica saveza Tirolske sa Bož. Srcem, reče jedan slobodni zidar, da je taj dan svemu svjetu pokazao, kako je slobodnim zidarima stogodišnji (protuerkveni) napor i posao u Tirolskoj posve uzaludan bio. Tom zgodom izrazila se želja, neka bi iznovih 100 godina slobodni zidari u Austriji opet morali priznati, kako im je za tog razdoblja bio uzaludan savkoliki trud i posao u cijeloj monarkiji. A da bi se to ispunilo, neka se Božanskome Srcu Isusovu posveti sva organizacija austrijskih katolika u borbi protiv slobodne zidarije. S toga ima zastava na jednoj strani znak križa, usred kojega je Srce Isusovo. »Živjela Austrija«, zaori sad gromko cijeli kongres, kada novo posvećenu zastavu zastavnik baron Vittinghoff-Schell podiže i njome zamahne.

Bio to krasan zaključak ove znamenite sjednice, a katolici Austrijski mogu se s pravom ponositi, što su kongres privoljeli, te je na tu izjavu pristao. Ova je zastava u pohrani povjerenika za »austrijske katoličke sastanke«, a vijat će se u svim katoličkim stanicama i kongresima proti slobodnim zidarima.

Kronika Presvetog Srca Isusova.

31. prosinca 1678. učini Božanski Spasitelj s bl. Margaretom Alacoque ugovor, koji je po nju vanredno častan. — Bl. Margareta živjela je vec 7 godina u samostanu, kadno će 17. lipnja 1678. m. Petronila Greff er preuzeti upravu samostana u Paray-u. Malo za tim zaiska Isus od »zaručnice Srca svoga«, neka ona za nj napiše testamenat, t. j. neka mu pišmeno predala i sebe i sve, što je njezino, baš onako, kako mu je to bila usmeno već predala. Poglavarica Margaretina imala je da bude pri tome bilježnica, a za to joj obećao Gospodin obilatu nagradu; kad bi se pako poglavarica ustručavala, Margareta neka se obrati u istom poslu na ispovjednika svoga, o. Colombiera. Nego bogoljubna poglavarica s veseljem primi tu ponudu, pa će prema tomu napisati ovu dokaznicu: »Živio Isus u srcu zaručnice svoje, a moje sestre Margarete Marije, za koju ja uslijed vlasti od Boga mi dane sve koliko dobro, što će ona za života svoga tvoriti, pa i sve, što će se za nju poslije smrti njezine učiniti, čisto i potpuno prikazujem i posvećujem Presvetomu i poklona vrijednomu Srcu Isusovu: neka ovo Božansko Srce slobodno time raspolaže i neka ga namijeni po svojoj miloj volji, komu god ono hoće, bio on živ ili mrtav; zašto moja čestra Margareta svečano očituje, da se rado odriče svega, izuzevši volju da pripada za vazda Srcu Isusovu, i da ga samo poradi njega samoga ljubi. U potvrdu toga potpisujemo mi: ona i ja, ovo pismo. Tako je. 31. prosinca 1678 Petronilla Rosalia Greffier. Na to doda Margareta krvlju svojom još ove rijeći: »Sestra Margareta Marija, učenica Božanskoga i poklona vrijednoga Srca Isusova.«

Citatelju mili! Može biti da i od tebe ište preljubezno Srce Isusovo — i to odavna — koju žrtvu, svakako puno manju od Margaretine. O čuj der, što

veli jedan velik Svetac: »Što se više tko priljubi Bogu i što se podatljiviji ukaže Veličanstvu Božjemu: to će i Bog spram njega biti podatljiviji te će dnevice biti prikladniji, da u sve većoj mjeri primi velike milosti i darove duhovne». Da su istinje ove riječi svetoga Ignacija, vidi se i na bl. Margareti. Gospodin naš dade te je bl. Margareta razumjela, budući je ljubav spram njega sve joj uzela, za to on hoće neka ona nema više drugoga bogatstva, do li blaga Srca njegova, što joj ga u isti mah poklanja u zamjenu.

Onda će joj Isus u pero kazivati ove riječi: »Ja te uspostavljam baštinicom Srca moga i svega blaga njegova, za sada i za vazda; i dopuštam ti, da njime raspolazeš, kako najbolje umiješ. Ja ti obecajem, da ti nikada ne će uzmanjkatи pomoći moje. Ti ćeš biti vazda premla učenica Srca moga, predmet veselja njegova i žrtva ljubavi njegove. Ono će ispraviti i nadoknaditi pogreške tvoje i zadovoljiti dužnostima tvojim».

Pa i ovo su znamenite riječi, što joj Isus drugom zgodom kazao: »Da nijesam jošte naredio presvetoga oltarskoga sakramenta, ja bih ga tebe radi naredio».

Vjesnik.

— Konvikt posvećen Presvetomu Srcu.

10. rujna o. g. svećano je blagoslovljen u Senju novi konvikt, i posvećen Presvetomu Srcu Isusovu. Lijep broj stranih gostiju bijaše se sakupio taj dan u Senju, a i sam grad Senj odjenuo se za tako svećani čas svećanim ruhom. Samih svećenika bijaše preko 60, a kanonika bilo je 15. U 9 sati služio je Presvjetli g. biskup, Dr. A. Maurović, svećanu pontifikalnu sv. misu, kojoj je prisustvovala sva sila

pobožnog svijeta. Poslije sv. mise krenuo je provod putem prema novome konviktu. Putem iz stolne crkve do konviktka pjevalo se »Dogji Duše Sveti«. Provod je najprije krenuo u konviktsku kapelicu, koju je Presvjetli gospodin blagoslovio. Po tom je svećenstvo pjevalo Litanije svih Svetih, a Njegova je Presvjetlost međutim s asistencijom pošla, da blagoslovi ostale prostorije konviktka. Onda bi blagoslovljen kip Presv. Srca Isusova, a koначno je slijedila posveta konviktka istome Presv. Srcu. Kada se i to obavilo, vratila se cijela povorka u stolnu crkvu pjevajući putem: »Tebe Boga hvalimo«.

I mi usrdno molimo Presveto Srce Isusovo, da bi na ovaj njemu posvećeni zavod izlilo sve obilje milosti, te bi tako krasni ovaj hram prosvjete mogao odgovoriti što ljepe načelu slavnoga utemeljitelja: »Sve za vjeru i za domovinu!«

(*Katolički List*).

— **U senjsko-modruškoj biskupiji** ima Apostolstvo molitve u župama: Aleksinica, Bakar, Bjelaj, Bribir, Brod, Brod-Moravice, Brušane, Cerovnik, Cesarica, Crikvenica, Dol, Drivenik, Fužina, Generalski stol, Gospic, Grižane, Grobnik, Hreljin, Hrib, Jezerana, Karlobag, Kosinj gornji, Kraljevica, Kriviput, Kuželj, Ladjevac, Lešće kod Otočca, Lič, Lipice, Lokve, Lovinac, Mrkopolj, Perušić, Podstene, Praputnik, Ramljane, Ravnagora, Rijeka (č. oo. kapucini), Rudopolje, Senj, Sinac, Slunj, Sv. Barbara, Sv. Jakov, Sv. Lucija Trstje, Tržić, Turke, Udbina, Vratnik, Vrbovsko.

— **Za djelo sv. Djetinstva** doprineso še članovi g. 1895. lijeput svotu od 2634.827 for. Na čelu inim zemljama stoji, kao vazda, Francuska sa 1.654.730

for, za njom ide Njemačka sa 259.641 for. U Austriji se sabralo 27.501 for, ili (uključno s Ugarskom) 29.131 for.

Blagodati Presv. Srca Isusova

Prošle su već dvije godine, što sam obećanje odvlačila; nu pritisnuta raznim nevoljama evo ga ispunjujem. Ponajprije bila sam u velikoj stiscu radi ispita; a toga noći svetkovine P. S. Isusova otočnom devetnicu. Devetnica se svrši, a Božansko Srce Isusovo ukloni sve neprilike, i ispit se svrši s potpunim zadovoljstvom.

Mnogo sam trpjela od glavobolje; za to uzmem sliku Presv. Srca Isusova i pouzdano metnem na glavu. Od to doba rijetko me boli.

Tako sam navikla u svih tuga i nevolja Presv. Srce Isusovo u pomoć zvati; i to Presv. Srce uvijek mi je bilo u pomoći samo mu jedno nije bilo milo, što sam tako dugo šutjela; s toga me stane iz nova opominjati kroz razine nevolje.

Snaju me razne duševne боли, koje me mučiše dan i noć. U toj nevolji zvala sam sve Svece u pomoći, nu uzlud. Tad odjednoč snuu mi iskra nadе. Sjetim se, što želi P. Srce Isusovo; s toga kleknem pred likom Božanskoga srca, zamolim oprošćenje i obecam, da će što prije obecanje ispuniti, ako mi S. I. duševne boli ozdravi, i ako se ispit i ove godine sretno svrši.

Devetnicu otočnom, a Božansko Srce Isusovo već prvi dan usliša moju prvu molbu, pa i drugu u zgodno vrijeme. Nu i prije nekoliko dana ispunilo je Božansko Srce Isusovo moju želju u velikoj potrebi, i to bez devetnice. S toga hvala i slava Božanskomu Šrcu Isusovu na tim i svim drugim milostima.

N. N.

U selu G. na otoku H. prošle zime poboljevalo neki mladić jedinac i jedina uzdanica siromašnih i pobožnih roditelja. Bolest se na Uskrs tako pogoršala, da je bilo zdvajati o njegovu zdravlju. U teškom stanju, a to na plućima, probudio je u pošteli preko 40 dana, uvijek u žestokoj ognjici. Liječnik takogjer bijaše izgubio svu nadu, da će ozdraviti; jer premda je bio zvan prvi dan, netom je bolesnik legao u krevet, i premda vješt i vrijedan liječnik te je svu pomagu uložio i zgodne lijekove

na nj upotrebio, ipak bila je prekasna njegova pomoć pošto je bolest naglo bila preotela mahn. Tužni roditelji su skrajnoj žalosti utekoše se nebeskomu liječniku, Presvetomu Srcu Isusovu. K njima se pridružilo i drugih pobožnih duša, dapače i jedna cijela redovnička obitelj, te stali moliti devetnicu Presv. Srcu, I gle čuda! Prvi dan molitava bolesnik očuti oblakšanje; sutra dan se digne s kreveta, a nakon izmoljene devetnice on se očutio skoro zdrav. I zdravlje se njegovo zaisto sasvim povratio, te on sada radi u polju kao i drugi zdravi čovjek. Oh neka bude vazda proslavljen i blagosloveno Presveto Srce Isusovo!

Maćinec. — Mjeseca kolovoza o. g. dobi mi majka, starija od 72 g., uslijed malog napora navala krvi u glavu (congestiju) s velikom vrtoglavicom i probijanjem tako te je velika opasnost s toga, — kako se je liječnik izrazio, — nastala za nju. Zabrinut za drag život njezin utečem se odmah devetdnevnicom k Presv. Srcu Isusa, moleći dnevice ^{1/3} krunice i zazivajući neke ugodnike Božje s obećanjem, da će zahvalnost za uslijanje izrači u »Glasniku«. Blago je Božansko Srce mene uslijalo i majka mi ozdravila; Zato neka bude isto uvijek i po svuda hvaljeno!!

St. Sch.

Namjena molitava i dobrih djela u prosincu.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Nauk kršćanski.

Lijepo je netko rekao, da je duša djeteta, što je očišćeno u sv. krstu, nalik na bijeli papir, na koji treba da se što prije upiše presveto Ime Isusovo i Majčinu.

Roditelji, koji se toliko brinu za tijelo djeteta svoga, treba da ulože još veći mar — za dušu njegova. Oni mu moraju biti prvi uzgojitelji; oni moraju nastojati, da im dijete što prije upozna Bogom: svetost njegovu, pravednost njegovu, veličanstvo njegovo, a nadu sve — dobrotu njegovu. Prva pouka u nauku kršćanskom, što je dijete primi jošte na koljenima majčinim, često je od prevelike zamašnosti za cijeli mu život.

Iza roditelja treba da učitelji podučavaju u nauci svetoj djeci poosrbslu, koja mogu tu nauku donekle barem shvatiti. O kad bi učitelji učeci djecu baš nauku vjere bili ljubazni poput rođene majke! O kad bi oni gledali, da im djeca zavole riječ Božiju, te si ju duboko usade i u srce i u pamet!

Zadnji napokon, koji će popuniti i usavršiti obuku vjersku u djeteta, jest svećenik; a pokle je on službenik Crkve. i kao takav namjesnik Božji, to i riječi njegove imaju regbi neku nadnaravnu moć. Zato je za svećenika poduk u nauku kršćanskog djela vele važno i znatan dio Apoštolsva njegova.

Bilo bi dosta preporučiti članovima Apoštolsva molitve, da se mole Bogu za roditelje, učitelje i svećenike, koji imaju i ti dužnost, prividno neznatnu, no u istinu vele važnu: podučavati djece u nauku kršćanskog. Sada pyko, u naše doba, moramo ih zamoliti, da oni nešto i više učine. Dandanas čudo je roditelja, koji posve zanemaruju ovu svetu dužnost. Na isti način u vrlo mnogim školama nema učitelja katolika, i tako na žalost po mnogim mjestima mora da vidi svećenik, gdje su mu dječa otuđjena te ga se klone kanoti neprijatelja svoga.

Da bi se tomu zlu doskočilo, našlo se bogoljubnih duša, koje dječu uzraslu bez Boga, drage volje podučavaju u nauku kršćanskog, te su rad popuniti onaj nedostatak uzgoja kršćanskog u one nesretne dječice.

Te bogoljubne duše, koje potpomažu svećenike u njihovome užvišenom, ali i teškom zvanju, mi preporučamo u molitve članovima Apoštolsva molitve. Ima u tom kou puno gospojā, puno mladih ljudi, da i sami učen'ka, što koliko mogu nastoje, da se spase duše i carstvo Božje da se sve više širi. O kau bi se jednakō množile take revne duše, pojmenice oname, gdje opaki ljudi iz svih sila nastoje, da otmu mlad-ž — Pre-svetome Srcu Isusovu! Molimo se Božanskomu Srcu, da plemeniti rad onih požrtvovnih dusa bulje Bogom blagosloven, te urodi obilatim plodom i ovdje i u vječnosti!

